

LOST IN LIMBO

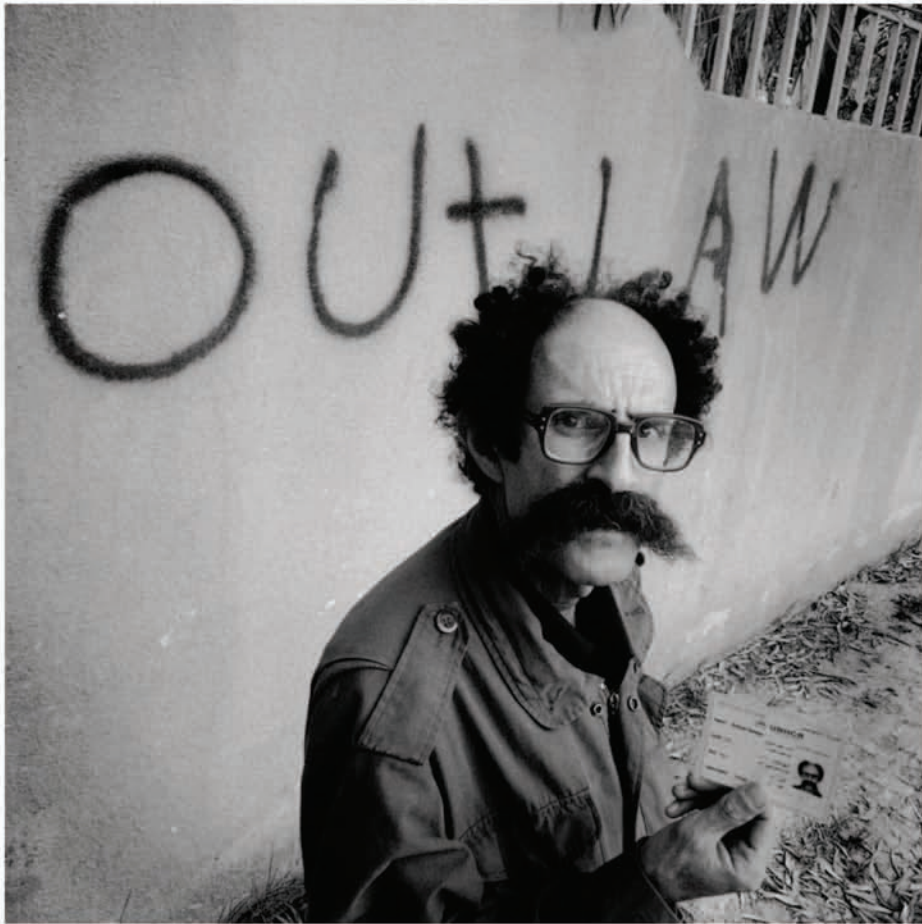
Eddy van Wessel

Judit Neurink & Paulien Bakker

LOST IN LIMBO

“We walked for twelve hours in complete darkness. There were five of us. A smuggler was walking five hundred meters in front of us; another walked half a mile behind us to erase our traces. We climbed over steep mountains on a sandy path. I could barely see the person in front of me. At five in the morning the Turkish police captured us. They surrounded us and demanded we surrender. They hit me with a rifle, handcuffed me, hit me again, and took my clothes and shoes and the 1500 dollars I had with me. I had paid 5000 dollars to the smugglers to take me to Athens. There was no refund. Maybe it was a setup, I don't know. The Turkish police gave me my shirt and trousers back and pushed us into the river that borders with Kurdistan. It's a good thing my refugee ID card is plasticized. I was back on Kurdish soil next morning. Now I wait. Maybe next month the UNHCR will help.”

Shahab Ekhtiari, former member of Mujahedin Khalq
Lost in Limbo in the Kurdish capital Erbil

Photography: Eddy van Wessel

Texts: Judit Neurink, Paulien Bakker

Editing: Ian Bickerton

Design: Kees Bakker

Text, Editing and Design are made
in The Netherlands.

First Printing January 2009 Iraq

Copyright © 2009, Eddy van Wessel

INTRODUCTION

INTRODUCTION

This book is about the men and women who spent part of their lives in the Mujahedin Khalq Organisation, and left it when the Americans invaded Iraq in 2003.

They were brought from Iran and Europe to Ashraf Camp, the main camp of the MKO in Iraq. Once there, they were barred from leaving. Within the organisation, they were threatened and brainwashed. Some spent years in jail.

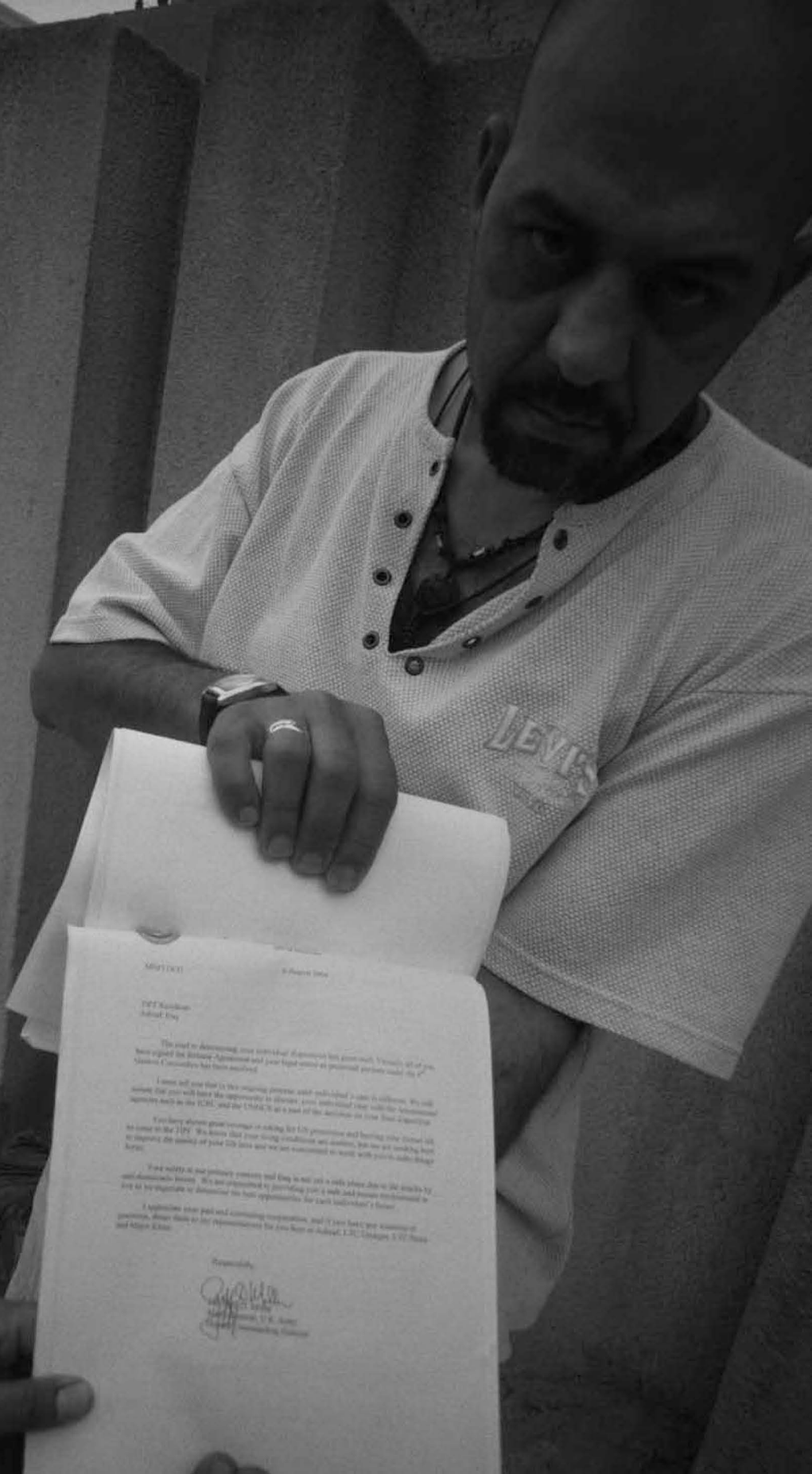
After the Americans came in 2003, they were able to leave for a special camp that was opened next to Ashraf. Some 600 members left Ashraf Camp in this way, even though the American camp (called TIPF) consisted only of tents, and was very hot in summer and stone cold in winter. There are reports of ill treatment by American soldiers. Some 400 ex-members accepted an offer from the Red Cross to leave for Iran. After interrogation and sometimes jail, most were eventually reunited with family members. They were watched by the Iranian authorities, but left in peace.

By the end of 2007, the Americans decided they wanted to get rid of TIPF. The ex-members still there had been waiting years for a country to accept them as refugees. The first group of about 100 people was given a letter and some money, and sent out. Some were able to get to Europe illegally; others were caught by Iraqi police and put in jail. The Iraqis hated MKO because of its close links with Saddam's regime. Some simply disappeared. Then, in April 2008, the last inhabitants of TIPF were forced out; first to Duhok, later to Erbil, the capital of Iraqi Kurdistan. The Kurdish authorities gave them food and a roof over their heads. UNHCR kept trying to help them get out. Smugglers were working overtime to help ex-members across the borders to Europe. Every week the group got smaller.

But those deported and sent back, had no money to try again. Some had none in the first place, nor anywhere to go. They were left in Erbil, in limbo. Waiting for the world to help them move on. Desperately wanting to get on with their lives. Traumatized. Scarred. In between the past and the future. Lost in limbo.

11

11
PAY

[Blurred document text]

AMPTXN 8 August 2004

TET Kamban
Adm'd Eng

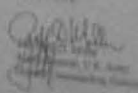
The goal of determining crew member discipline has previously been set by the
Board of Directors and your legal team as personnel records under the
CFLA.

I am not sure that in the ongoing process with multiple issues in evidence, we will
have the time with the opportunity to change your contractual relationship with the
company and in the CFLA, and the CFLA is a part of the decision on how that
relationship is handled.

I believe there is some coverage in making for the protection and having the
company as a part of the CFLA. We have that your living conditions are not
improving the quality of your life and we are committed to work with you to
improve that.

You will be in our primary contact and Eng is not in a safe zone due to the
contractual issues. We are committed to providing you a safe and secure
environment in the CFLA and to your opportunities for each individual's
future.

I appreciate your past and continuing cooperation, and if you feel you
have any questions, please reach out to your supervisor for any help or contact. I'll be
there for you.

Respectfully,

 TET Kamban
 Adm'd Eng
 [Blurred text]

**CAMP SERENITY
IDENTIFICATION CARD**

This Card holder is a Protected Person/Refugee under the Authority of the Geneva Convention/UNHCR. Individual is afforded all rights and privileges granted under the articles of these agreements.
If this person or any Geneva Convention contact the Military Police Directorate, if Camp Ashraf, Iraq

SVCIP 243-3827
DSN 318-250-1808

**HOSSEINI,
MOHAMMAD
REZA**

UNHCR
UNITED NATIONS
HIGH COMMISSION
FOR REFUGEE PROTECTION

**HOSSEINI,
Mohammad Reza**

RES INDEFINITE
ISSUED 5 MAY 2006
EXPI 19 FEB 1975
HAIR BLK EYE BRN

THE SEXES
GETTING OUT
FEAR

THE SEXES

In MKO, men and women have been separated since 1989. In 1985, after Massoud Rajavi and Maryam Azonanlou divorced their spouses to marry each other, it became the rule for all members. No one was allowed to stay married, families were split up and children were sent to foster families abroad.

Maryam Rajavi became the new leader of MKO; Massoud its religious leader. Women were made mas'oul, responsible, that is: they were made responsible for groups of five or more members. A strict separation was put in place between the sexes. Sex became a taboo. This became the ideology of the organisation, and part of the sessions it uses to brainwash and control its members. As one of the ex-members says, "They say if you have a family you can't fight against the regime, because you will be thinking of your family. You have to attack your memories. So each member of the family gets a name. For example, my ex-wife's name is a donkey. You tether a donkey to the ground with a big nail. Your children are the nail. So by the nail you get to the donkey. Your parents are said to be the whorehouse. Whenever you think of your parents it is like thinking of prostitutes. So you create a distance. All of this gives you nightmares. It is better to say you think about this, otherwise they see it in your attitude, and then they bring people to insult you. So you can better save yourself by telling them you had that nightmare. It is washing out your brain. On one part it makes you a very strong man, on the other you have a damaged brain."

Another ex-member reports that, in MKO, a man must keep three meters distance when he talks to a woman. He cannot speak alone with a woman; he cannot shake hands. There are separate buildings for men and women. The petrol station is open in the morning for men, and in the afternoon for women.

Of the 3,200 people still in Camp Ashraf, 1,200 are female. Many have been in MKO for more than 25 years. They have no idea how to survive outside the camp.

By depriving people from having sex with the opposite sex, many members are said to be resorting to homosexuality. This has been the reason some members have left the organisation.

GETTING OUT

To escape Iraq, most ex-MKO members were forced to turn to human smugglers. Each paid \$1500 to \$2000 to illegally cross into Turkey. It cost \$7000 to reach Greece. And all the way to Western Europe might cost as much as \$16,000.

Most ex-members were forced to leave their travel documents with MKO. If they retained them, it was without an entry stamp for Iraq. MKO always took them into Iraq illegally. This was the first problem to solve. After they were given an identity card by the UNHCR, they could at least show they were registered as refugees. But the card gave them no rights. So, for most of them, the only way to leave was illegally.

The ex-MKO members who were left in Erbil were sure that the people looking after them, who were working for the Kurdish government, were also earning money from the human smuggling trade. Reportedly, the contact was made through them, and the smugglers paid them part of what they earned. Confronted with these claims, the authorities of course denied everything - and

began threatening the journalists who asked the question. Escaping meant getting to Turkey, where most of the ex-MKO members were allowed to remain because of their UNHCR refugee status. But Turkey already has too many refugees, so most wanted to move deeper into Europe. A first stop might be Greece, which, although it did not return refugees from Iraq, did not give them refugee status either. Life was hard in Greece, with many people earning from the cheap labour that refugees provided. Tougher still was to move on, through Bulgaria towards Germany. Many were caught at the Bulgarian border and then sent back to Iraq. Ex-MKO members report accidents, for example in the river that forms the border between Turkey and Iraq. At least two people, and probably more, drowned after being forced by the Turks to try to swim across.

FEAR

Inside MKO, members are made afraid of each other, and continue being afraid after they leave the organisation.

Every day there were sessions in Ashraf Camp where they had to talk about their feelings. People were told to report on each other. There would be a report on the table, telling what they had been talking about that day. When they had been talking to an old friend, or to someone who was branded a dissident, they would be insulted and shouted at.

Every week, they had to report on their sexual feelings.

Men and women lived completely apart, and were put under a great deal of pressure to adhere by the rule. Men would be assaulted if they sat in a chair after a woman had left it. One should wait for fifteen minutes, because the warmth of her body was still in the chair. Relationship between men and women were forbidden; those who were caught talking or holding hands would be severely punished.

It was forbidden to watch TV, or listen to the radio at Ashraf Camp. All, that were shown were films of meetings with and speeches by the ruling couple, Massoud and Maryam Rajavi, and MKO's own television channel.

The main rule in MKO is: Who is not with us, is against us. Anyone who is not completely with the organisation will soon be branded a spy for Iran. He will be insulted, attacked and put in prison, and later separated in a special unit. For years, members were not informed about the prisons. Those who had been there, were told to keep quiet about it after their release. But after some years, talk about the prisons was used as a tool to terrify people.

Amongst former MKO-members, fear is still very much alive.

'Don't mention my name', they say, when interviewed. 'They will trace me. They forced me to sign papers that I was a spy for Iran. If I speak out, they will publish those papers.'

Even in their house in Erbil, ex-members are sure some of them still report to MKO, and some to Iran. 'There's always a spy around somewhere,' one of them says. And soon the story is going around that the writers of this book are also spying - for Iran, of course. For that reason, some of the ex-members in the house refused to be interviewed.

ترس

لەناو رېڭخراوی موحاهیدینی خەلقدا، ئەندامان لە یەکتەر دەرئەرس، دواى بەجى ھېشتنى رېڭخراوھەش ھەر دەرئەرس. ھەموو رۆژ لە مۆلگەى ئەشرەفدا كۆبوونەوھە ھەبوو بۆ ئەوھى باس لە ھەستەكانیان بکەن. فەرمانیان پى درابوو سیخورى بەسەر یەكترەوھە بکەن. لە كۆبوونەوھەدا راپۆرتىك پېشكېش دەکرا، راپۆرتەكە لەبارەى ھەموو ئەو شتانەوھە بوو كە ئەو رۆژە باسیان کردووھ. ئەگەر یەكێك قسەى لەگەل ھاوڕیپەكى كۆنیدا کردبى، یان یەكێكى ئوى بەاتایە، ئەوا سەرکۆنەیان دەکرد و ھاواریان بەسەردا دەکرد.

ھەموو ھەفتەىك دەبوو باسى ھەستە زایەندییەكانى خۆیان بکەن. پیاو و ئافرەت بەجیا دەژیان، پالەپەستۆیەكى زۆریشیان لەسەر بوو تا بە یاساكانەوھە پابەند بن. ئەو پیاوھى ئەگەر لەسەر كورسییەك دانیشتایە كە پېشتر ئافرەتێك لەسەرى دانیشتیبوو، ریسوا دەکرا. دەبوو چارەكێك چاوەرپى بکات، چونكە گەرمايى لەشى ئافرەتەكە لەسەر كورسییەكەدا ھەر دەمایەوھ. پێوھندى لە ئیوان پیاو و ئافرەتدا قەدەخە بوو، ئەوانەى لە كاتى ئاھاوتندا بگيرانایە یانیش دەستی یەكتریان بگرتایە، بە توندى سزا دەدران.

تەماشاکردنى تەلەفزیۆن، گوینگرتن لە رادیۆ لە مۆلگەى ئەشرەف حەرام بوو. ھەموو ئەو شتانەى نیشان دەدران فیلمى كۆبوونەوھەكان و وتارەكانى مەسعوود و مەریەم رەجەوى بوون، تەنیا كەنالى تەلەفزیۆنى MKO پېشان دەدرا. یاسای سەرەكى لە رېڭخراوی موحاهیدینی خەلقدا ئەمەى: ئەوھى لەگەلماندا نەبیت، دژمانە. ئەوھى كە بە تەواوى لەگەل رېڭخراوھەدا نییە ئەوا بەخیزایى بە سیخورى ئیوان لە قەلەم دەدرى، ریسوا دەکرى، لى دەدرى و دەچیتە گرتیگەوھ، پاشان بۆ یەكەى تاییەتى جیا دەکرتەوھ. بۆ چەند سالیك ئەندامان باسى گرتیگەیان بۆ نەدەكرا. ئەوانەى لەوى بوون، بۆیان نەبوو دواى بەربوونیان باسى بکەن. بەلام دواى چەند سالیك، باسکردنى گرتیگە وھەك میکانیزمێك بەكار دەھینرا بۆ تۆقاندنى ئەندامەكان.

ترس ھېشتا لە ئیو ئەندامانى پېشووى رېڭخراوی موحاهیدینی خەلقدا ماوھ. لە كاتى دیماندا دەلین: "ناومان مەھینن. بەدوامدا دین، بە زۆر پیم ئیمزا دەكەن كە من سیخورى بۆ ئیوان دەكەم. ئەگەر قسە بکەم ئەوا ئەو دۆکیومینتانە بۆلاو دەكەتەوھ."

تەنانت لە مالهەكانیاندا لە ھەولێر، ئەندامانى پېشوو دلنیا لەوھى ھەندى لە ئەندامان ھېشتا راپۆرت بۆ رېڭخراوی موحاهیدینی خەلق دەنیرن، ھەندىكېش بۆ ئیوان. یەكێكیان دەلى: "ھەموو گاف سیخورىك لە دەورتە." ھەرەھا چیرۆكەكە بەم شێوھە بۆلاو دەبیتەوھ كە نووسەرانى ئەم كتیبەش سیخورى ئیوان. لەبەر ھەندى، ھەندى لە ئەندامانى پېشوو لەناو مالهەكانیاندا رەتیان کردووھ دیمانە بکەن.

دەرچوون

بۇ رېزگارېوون لە عىراق، زۆربەى ئەندامانى پېشووې رېئىخراوى موحاھىدىنى خەلق ناچار بوون پەنا بېنە بەر قاچاغچىيەكان. ھەريەكەيان ۱۵۰۰ تا ۲۰۰۰ دۇلاريان بە قاچاغچى دەدا تا بيانگەيەننە تورکيا. گەيشتن بە يۇنان ۷ ھەزار دۇلارى تى دەچى. تا ئەوروپاي رۇئاواش نىزىكەى ۱۶ ھەزار دۇلارى تى دەچى.

زۆربەى ئەندامانى پېشوو ناچار دەكران دۇكىومىنتى گەرانيان لە ناو رېئىخراوھەدا بەجى بھيئەن. ئەگەر بەكاريان بھيئايە، ئەوا پولى ھاتنە ناو عىراقيان پېوھ نەبوو. بەردەوام رېئىخراوھەكە بە ناياسايى ئەندامەكانى خۆى دەھيئايە ناو عىراق. ئەمە يەكەم كېشە بوو دەبوو چارەسەر بكرى. دواى ئەوھى لەلايەن UNHCR ھوھ پېناسەيان پى درا، ھەر ئەبا دەياتوانى نيشانى بدەن ئەوانە وەك پەنا بەر ناويان تۆمار كراوھ. بەلام پېناسەكە ھىچ مافىكى بۇ دابىن نەدەكرن. بۆيە تاكە رېگە بۇ زۆربەيان دەرچوونى ناياسايى بوو.

ئەندامانى پېشووې موحاھىدىنى خەلق، ئەوانەى ھەولتريان بەجى ھيشت، دلئابوون لەوھى كەسانىك ھەن كار بۇ حكومەتى كوردى دەكەن و بەدواى ئەواندا دەگەرېن، لەبەرئەوھى لە قاچاغچىيەكانەوھ پارەيان دەست دەكەوت. گوايە ئەو كەسانەى ناو حكومەتى كوردى ئەوانيان دەبردە لاي قاچاغچى و پارەى خۇيان لە قاچاغچىيەكە وەردەگرت. دەسەلاتدارانى حكومەتى كوردى ھەموو ئەو قسانە رەت دەكەنەوھ، ھەرەشەيان لەو رۇژنامەنووسانە كرد كە ئەو پرسيارەيان دەكرد.

دەرچوون واتە گەيشتن بە تورکيا، لەبەرئەوھى زۆربەى ئەندامانى پېشوو بۇيان ھەبوو لەوئى بىمىننەوھ سەبارەت بەوھى پېناسەى پەنا بەر يەتتيان ھەبوو لەلايەن UNHCR ھوھ. بەلام تورکيا بۇ خۆى پەنا بەرى زۆرە، بۆيە زۆربەيان دەيانويست بچنە ئەوروپا. لانەى دواى تورکيا يۇنان بوو، لەبەرئەوھى ئەگەر بەوئى بگەيشتايەن ئىتر كەس نەيدەگەراندەوھ بۇ عىراق، بەلام مافى پەنا بەر يەتتيان وەرنەدەگرت. ژيان لە يۇنان زەحمەت بوو، خەلكى ئەوئى سووديان لى وەردەگرتن لەبەرئەوھى بە پارەيەكى كەم كرئىكارىيان دەكرد. لەمەشيان زەحمەتتر، دەرچوون بوو لە رېگەى بولگارىاوھ بەرەو ئەلمانيا. گەليئىيان لەسەر سنوورى بولگارىادا دەگيران و سنوور بەدەرى عىراق دەكرانەوھ.

ئەندامانى پېشووې رېئىخراوى موحاھىدىنى خەلق رۇوداوھەكان دەگېرئەوھ، بۇ نمونە، ئەو شتانەى لە رۇوبارى سەر سنوورى نىوان تورکيا و عىراقدا بەسەرياندا ھاتوھ. بە لايەنى كەم دوو كەس، لەوانەشە زياتر، لە ئاودا خنكاون كە تورك ناچارىان كردن بەمەلە بېەرئەوھ.

نیر و می

دەرچوون

ترس

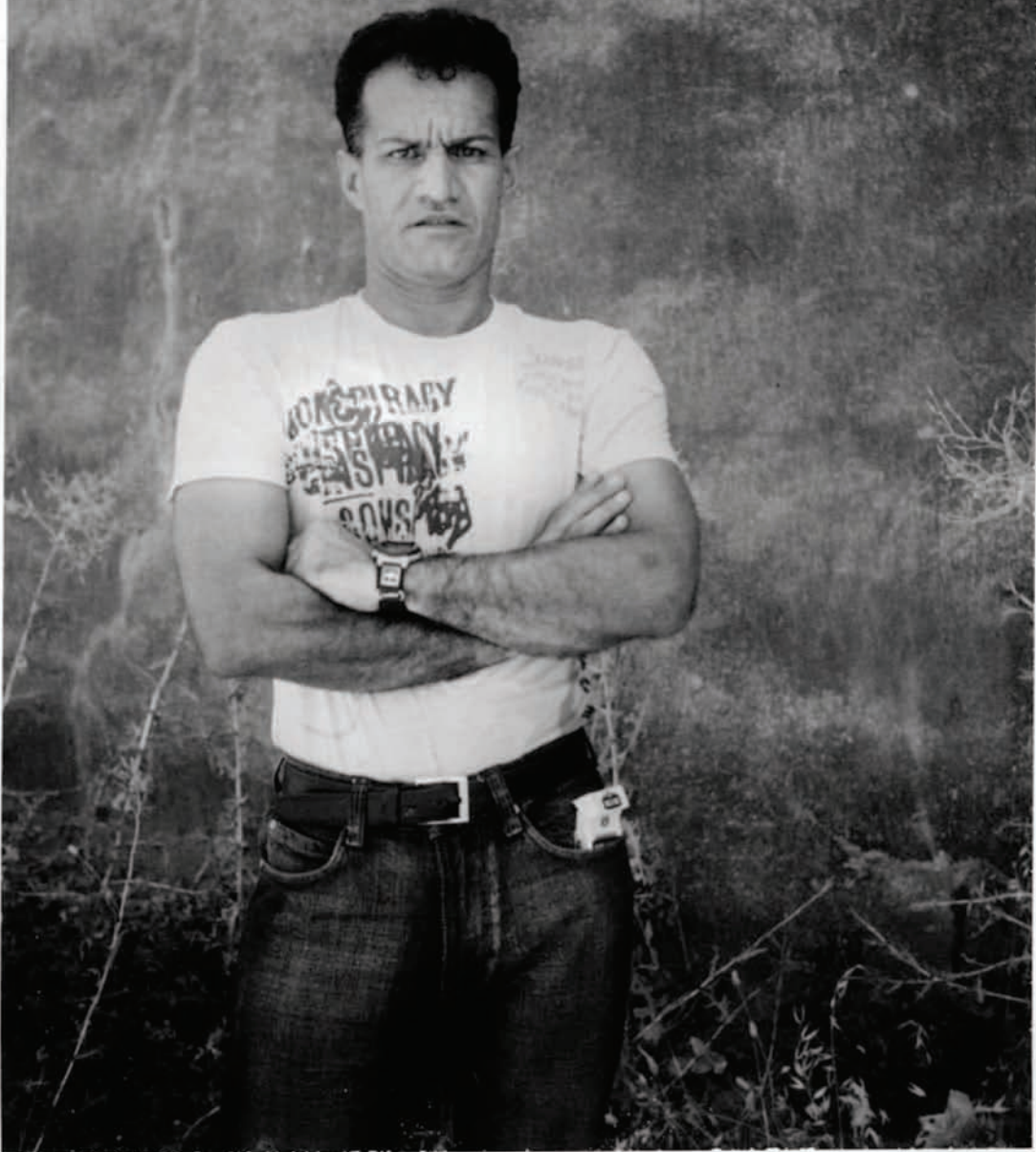

NO CHOICE
DREAMS OF LEAVING
PERSECUTED FOR RELIGION
WAITING FOR BETTER TIMES
SHEPARD
KARATE

NO CHOICE

I hope every one
be free

Name: Mohamed Sahebi

Date of Birth: 1966, Abadan,

Khozestan province, Iran

Joined MKO: 1987

NO CHOICE

Mohamed Sahebi did not contact his family for 17 years. It was only after he got out of MKO, and into the American camp, that he called them. This is his happiest memory from his MKO-time - and it came only after he had left the organisation. "My mother didn't recognize me anymore. And my father said: 'Who are you?'"

Sahebi joined MKO as a prisoner-of-war during the Iran-Iraq war. The Iraqis offered him the choice of joining, or being exchanged for Iraqi prisoners of war. "I didn't like the Iranian government and I didn't like life in Iran - no movies, no girlfriends. So I didn't have a choice."

Once he was in Ashraf Camp he was taken to the organisation. "I wanted to be free. I was happy to be there. I could talk to people. There were many young people like me." But after a couple of years, marriages became a taboo in MKO. Sahebi had just found Roja. "She was a very nice girl. We had a good relationship. We met after a meeting. I saw her walk out. We started working together."

He told his superior that he wanted to marry her. He was told it was impossible. "That is my worst memory, the day this happened." He told MKO he was going to leave. "But they said no. They have very strict rules. If someone wants to leave, they go to jail for two years. After that they hand you over to the Iraqi intelligence service for eight years, and then you are deported to Iran. So we didn't have a choice but to stay."

When the Americans came in 2003, Sahebi told them he wanted out. For four years and six months he stayed in TIPF, the American camp next to Ashraf Camp. In January 2008 he left the camp on special Iraqi papers and tried to go to Turkey. "At the check point they pointed to the document and said: 'What's this?' They put me in prison for a day. Then I tried to go to Turkey, illegally. I crossed the river; it is not deep, we could wade through. I went to Istanbul. When I tried to cross the border with Greece I was captured. The Turks put me in prison for 40 days. Then they sent me back to Iraq."

So now he is stuck in Erbil, and desperately wants to go to his family in Canada. He found himself a lawyer and hopes he will leave in a few months. "Here in Kurdistan people look at me and ask: 'Who are you?' I can't explain I was with MKO, because they killed Kurdish people. I'm tired of lying; I lie every day. I can't tell the truth, not even when I get into a taxi."

بىويستايە بىروا، لە سۆنگەى ئەم ويستەوہ بۆ ماوہى دوو سال بەند دەکرا. پاشان بە دەستى دەزگای ھەوالگىرى عىراقىيەوہت دەدەن بۆ ماوہى ھەشت سال، پاشانىش دەتئىرنەوہ ئىران. بۆيە جگە لە مانەوہ چارەبەكى تىرمان نەبوو.

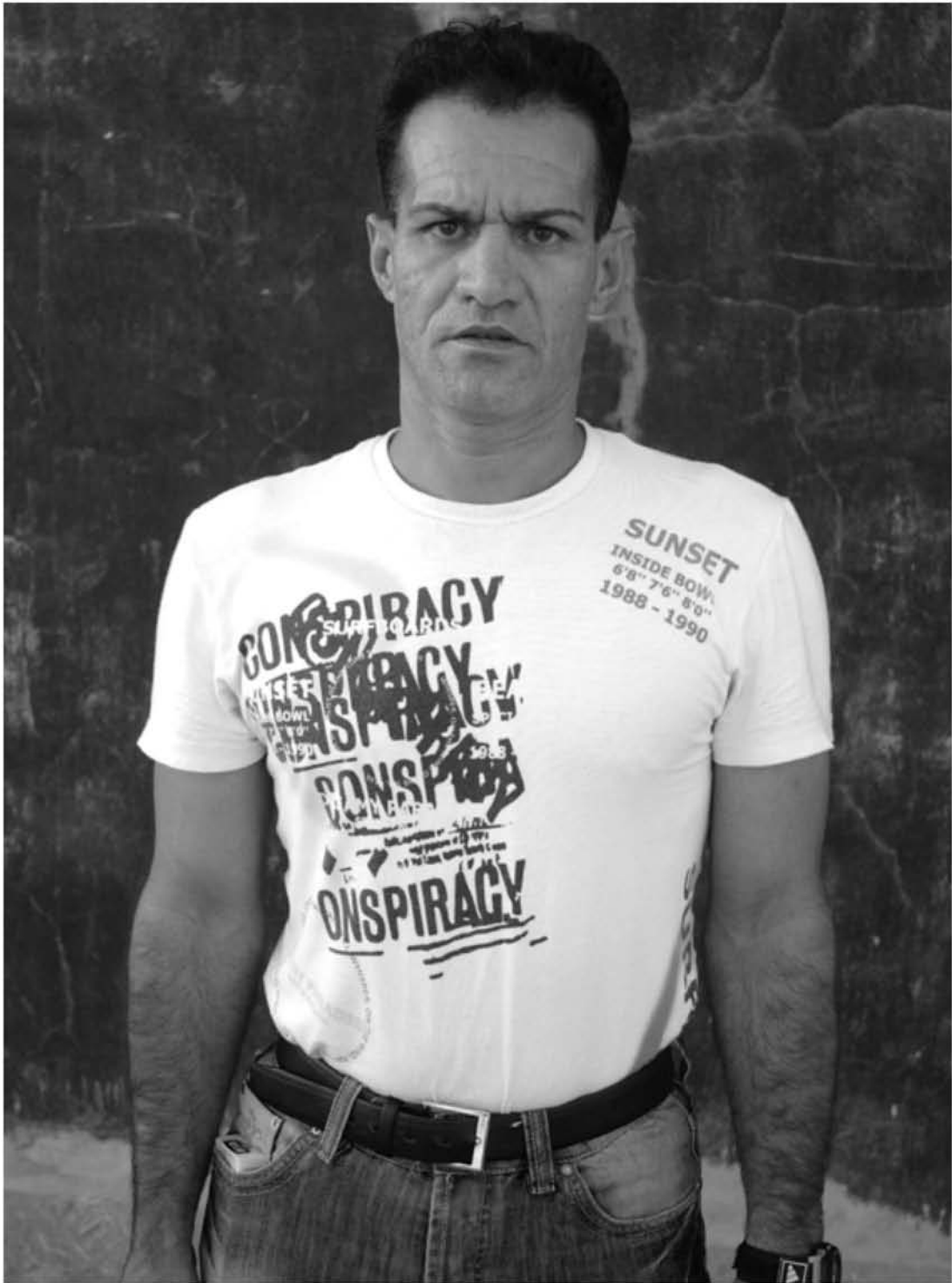
ھەرکە ئەمەرىکايىيەکان لە ۲۰۰۳ دا ھاتن، ساحىبى پىي گوتن دەيەوئىت بچىتە دەرەوہ. بۆ ماوہى چوار سال و شەش مانگ لە مۆلگەى TIPE دا ماىوہ، کە مۆلگەبەكى ئەمەرىکايىيە لە تەنىشت مۆلگەى ئەشرفدا. لە کانوونى دووہمى ۲۰۰۸ دا، بە نووسراوئىكى رەسمىى عىراقى مۆلگەبەكى بەجى ھىشت و ھەولئى دا بچىتە تورکيا. "لە بازگەدا نامازەيان بە نووسراوہکە کرد و گوتيان: ئەمە چىيە؟ بۆ ماوہى يەك رۆژ بەندىان کردم. پاشان ھەولم دا بە ناياسايى بچمە تورکيا. لە پروبارئىك پەرىمەوہ، قول نەبوو، دەمانتوانى بەپى بە ناويدا برۆين. چووہمە ئەستەنبۆل. کاتى لە سنورى يونانم دا، گىرام. تورکەکان ماوہى ۴۰ رۆژ بەندىان کردم. پاشان منيان نارەوہ عىراق."

ئىستە لە ھەولئىر گىرى خواردوہ، دەيەوئى بچىتە لای خىزانەبەكى لە کەنەدا. پارىزەرىكى بۆ خۆى دۆزىوہتەوہ و بە ھىواىيە لە چەند مانگئىدا دەر بچى. "لئىرە لە کوردستان خەلکى تەماشام دەکەن و دەپرسن: تۆ کىيى؟ منىش ناتوانم بلئىم لەگەل رىکخراوى موحاھىدىنى خەلقدىا بوم، لەبەرئەوہى ئەوان کوردىان دەکوشت. ماندوو و بىزارم لە درۆکردن، ھەموو رۆژى درۆ دەکەم. ناتوانم راستىيەکە بەخەلک بلئىم تەنانەت کاتى سوارى تەکسىش دەبم."

محەمەد ساحىبى بۆ ماوہى ۱۷ سال پئوہندىى بە خىزانەبەكىوہ نەکرد. تەنيا ئەو کاتەى لە MKO ھاتە دەرەوہ و چووہ ناو مۆلگەى ئەمەرىکايى، ئىنجا پئوہندى پئىانەوہ کرد. ئەمە خۆشترىن بىرەوہرىيەتى لە رىکخراوى موحاھىدىنى خەلقدىا، بىرەوہرىيەکەش کاتى روى دا کە لە رىکخراوہکە دىتە دەرەوہ. "دايکم منى نەدەناسىيەوہ. باوکىشم گوتى: "تۆ کىيى؟"

ساحىبى وەك دىلى شەپ لە کاتى شەپى ئىران - عىراقدا چووہ رىزى رىکخراوى موحاھىدىنى خەلقدەوہ. عىراقىيەکان ئەم ھەلئىزاردنەيان پئىشکئىش کرد: پئوہندى بە MKO يانىش ئالوگۆر پئىکردنى لەگەل دىلە عىراقىيەکاندا. "کەيغم بە ھۆومەتى ئىران نەدەھات و ھەزم لە ژيان نەبوو لە ئىران لەبەرئەوہى نە سەيرى فىلمئىک دەکرد، نە ھاورئىيەكى کچم ھەبوو. بۆيە ھىچ چارەبەکم نەبوو". ئەو کاتەى لە مۆلگەى ئەشرف بوو بردىانە رىخراوہکە "دەموست نازاد بم. پىم خۆش بوو لەوئى بم. لەوئى دەمتوانى قسە لەگەل خەلکئىدا بکەم. گەلئى گەنجى تىرى وەك منى تئىدا بوو. بەلام دواى دوو سال، پروسەى ھاوسەرکارى لە رىکخراوى موحاھىدىنى خەلقدىا قەدەخە کرا. ساحىبى تازە رۆجاي دۆزىبووہوہ. "کچئىكى زۆر جوان بوو. پئوہندىيەكى باشمان ھەبوو. دواى کۆبوونەوہىيەک يەکتىرمان ناسى. بىنىم دەچووہ دەرەوہ. پئىکەوہ دەستمان بە کار کرد."

بە سەرروى خۆى گوت دەيەوئى رۆجا بخوازئىت. پىي گوترا ئەمە مەحالە. "ئەو رۆژەى ئەمەى تئىدا روى دا ناخۆشترىن بىرەوہرىم بوو." بە رىکخراوى موحاھىدىنى خەلقدى گوت دەيەوئى رىکخراوہکە بەجى بئئىت. "بەلام گوتيان نەخىر. ياساي زۆر توندىان ھەبوو ئەگەر يەكئىك

ناو: محەمەد ساجیبی

له‌دایکبووی: ١٩٦٩، عەبادان

میژووی پێوهندی: ١٩٨٧

good luck my friend

Name: Farshid Farasat

Date of Birth: 1985, Esfahan

Joined MKO: 2001

DREAMS OF LEAVING

Farshid Farasat was picked up when he was smuggled across the Iranian border to join MKO at Ashraf Camp. It was summer, 2001. Only sixteen, he was on his way to a military camp in Iraq to liberate his country. "My whole family was politically active and we were afraid the regime would take revenge. I had to leave."

The Iraqis were not interested in his story and threw him in prison. He was there for over a month. "That was bad. There were a lot of people in one room." No, he says when asked, he was not raped. "They took care of me, I wasn't beaten and I wasn't harassed. But I was very happy to leave prison and go to Ashraf Camp."

He was given a new name: Shahram. But soon he discovered that things were not as he had expected. "Life in the camp was tough. Every night you had to keep surveillance at the tower for two hours. So we went to sleep at eleven, woke at half past six, and in between had to do surveillance. In summer we could sleep one hour more during the day, but that was it."

His uncle was already in Ashraf when he arrived, but he did not see much of him. "We were in different units. We saw each other every now and then at celebrations, but we were not supposed to talk. No one in the camp had any time off to spend with friends or family."

Farasat was happy when the Americans ended Saddam's regime. "During the war with the Americans we didn't stay in the camp but moved into the mountains. At a checkpoint we heard the Iraqi government was finished. The Americans were taking over and they were collecting the weapons in MKO." It was his best memory of those years inside MKO. "I was very happy. I thought: they're here now, so I can leave the camp."

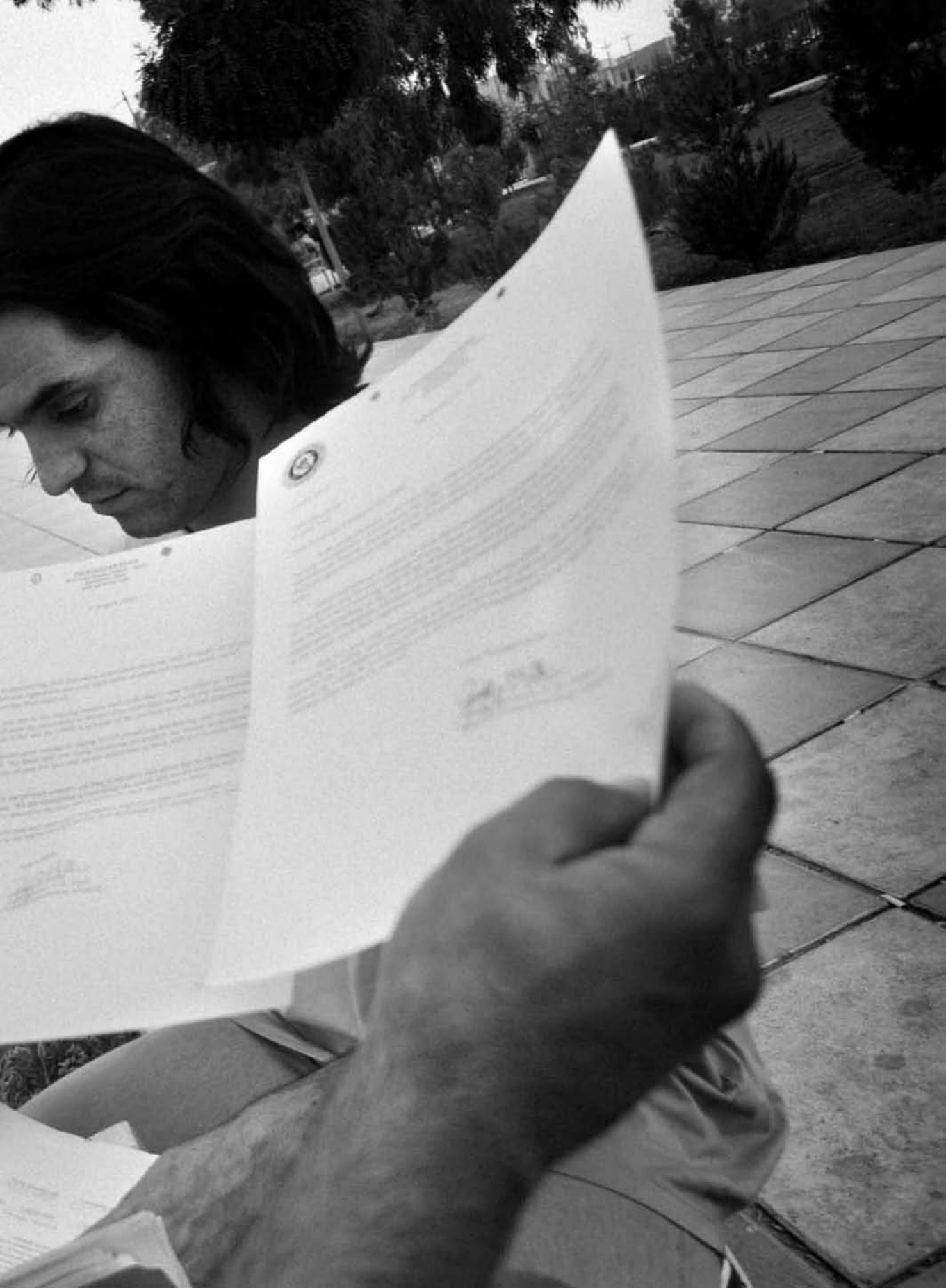
When this did not happen, his disappointment was huge. "All my dreams were about leaving. But after we handed in the weapons they took us to Ashraf Camp and said no one could leave. I thought we would never get out."

He had to wait another year, before he could leave for the American camp outside Ashraf. Once out of TIPF he joined four others and tried to cross the Turkish border into Bulgaria. Two succeeded, but Farasat and two others failed. They were deported back and forced to wade through the river from Turkey to Iraq.

Farasat has no money, but has not given up his dream of leaving.

"I will try to get to Europe with my uncle. The same way as before: cross the border to Turkey and than try to move on. We have no choice."

کوتایییان بهسه دام هیئا. "له کاتی شهر له گهل
ئهمهریکاییه کاند، ئیتمه له مۆلگه کهدا نهدهماینه وه، بگره
دهچوونیه چیاپه کان. له یه کیک له بازگه کاند گویمان لی
بوو که حکومه تی عیراقی له ناو چوو. ئهمهریکاییه کان
دهسه لاتیان گرت دهست و چهکیان له ناو ریکخراوه کهدا کۆ
دهکرده وه. "ئمه باشتیرین بیره وه ری بوو له و سالانه ی
له گهل موجهیدیندا بوو. "زۆر دلخۆش بووم. بیرم
دهکرده وه: ئیسته ئهمهریکاییه کان لیژهن، کهواته دهتوانم
دهریچم."

کاتی نهیتوانی دهریچی، هیواپراوییه که ی گه یشته
لووتکه. "هموو خهونیک ی من دهرچوون بوو. بهلام دوا ی
ئهو ی چه که کانمان دایه دهستی ئهمهریکاییه کان،
ئیمه یان برده مۆلگه ی ئه شرف و گوتیان کهس بو ی نییه
بروا. بو یه وامزانی ئیدی هیچ کاتی ناتوانین دهریچین."
دهبوو سالیکی تریش چاوه ری بکات، پیش ئهو ی
بچیته مۆلگه ئهمهریکاییه که که له دهره وه ی مۆلگه ی
ئه شرفدا بوو. جاریکیان له دهره وه ی مۆلگه ی TIPE دا
پیوهندی به چوار کهسی تره وه کرد و ههولیان دا له
سنووری تورکیا وه بگه نه بولگاریا. دووانیان دهرچوون،
بهلام فهرسه ت و دووه که ی تر دهرنه چوون. سنووربه دهر
کرانه وه و به زۆر به نیو پروباره کهدا مهله یان پی کرا تا له
تورکیا وه بچنه وه عیراق.

فهرسه ت پاره ی نه ما، بهلام دهستی له و خه و نی
دهرچوون هه لئه گرتوه. "هه ول ددهم له گهل خالما بگه مه
ئه وروپا. به هه مان ریگه ی پیشتن: سنوورپرین بو تورکیا،
له ویشه وه پویشتنی زیاتر. جگه له مه چاره سه ریکی ترمان
نییه."

فهرشید فهرسه ت به قاچاغ له سنووری ئیران ئاودیو
دهکر ی تا پیوهندی به موجهیدینه وه بکات له مۆلگه ی
ئه شرفدا. ئه و کاته هاوینی ۲۰۰۱ بوو. ته مهنی شازده
سالان بوو، چوو ه مۆلگه یه کی سه ربازی له عیراق بو
ئهو ی ولاته که ی نازاد بکا. "ته وای ئه ندامانی
خیزانه کهم له رووی سیاسییه وه چالاک بوون و دهرساین
نه با دا ریژی می ئیران توله مان لی بکاته وه. بو یه ده بوو
برۆم."

عیراقییه کان بایه خیان به چیرۆکه که ی نه دا و
خستیانه گرتیگه وه. ماوه ی مانگیک زیاتر له و ی بوو.
"ئاگایان لیم بوو، کهس لئی نه ده دام و که سیش هه راسانی
نه ده کردم. بهلام زۆرم پی خۆش بوو له گرتیگه دهریچم و
بگه مه مۆلگه ی ئه شرف."

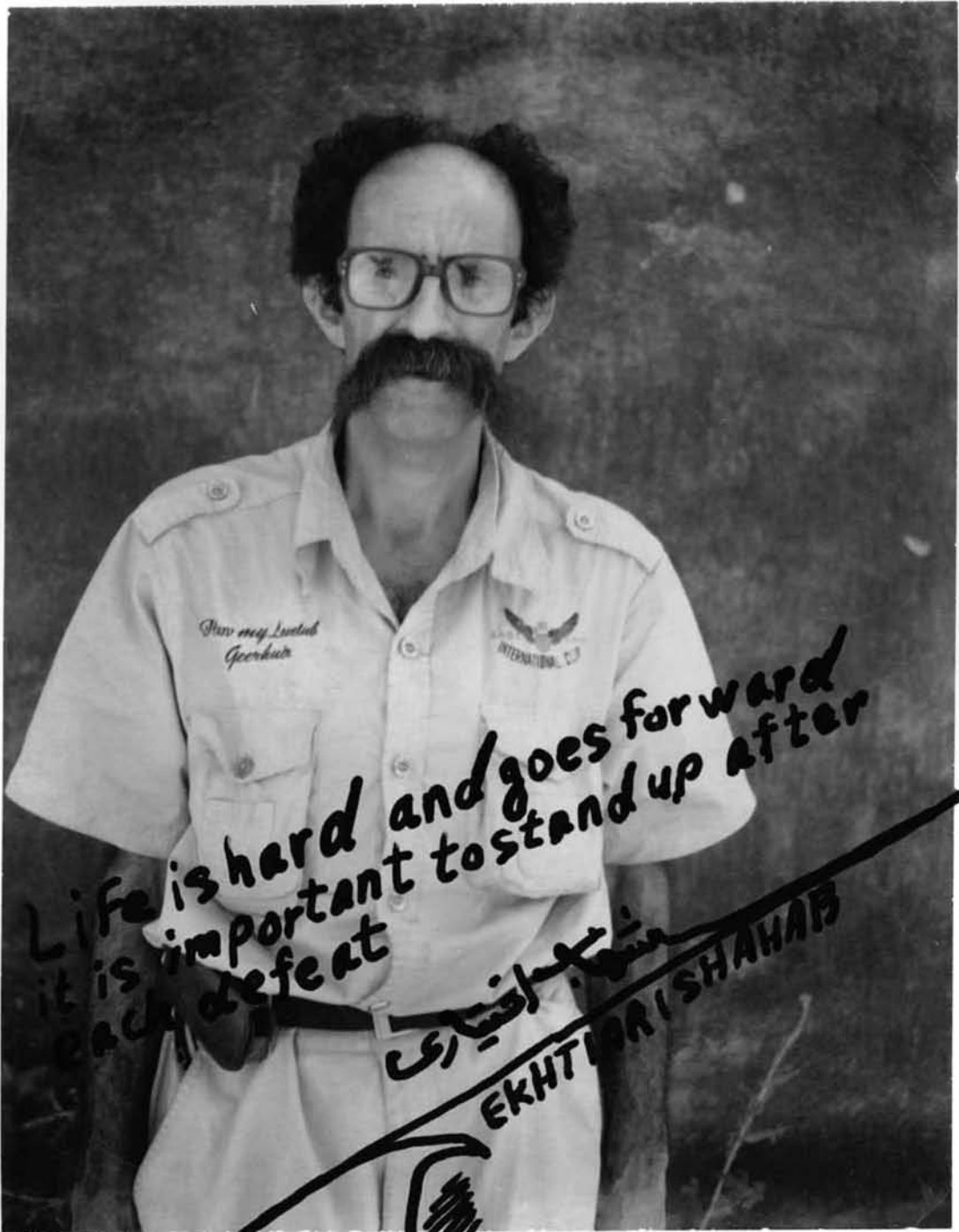
ناویکی نو ی لی نرا، ئه ویش: شه هرام. بهلام خیرا
ههستی به وه کرد شته کان به و شیویه نین که ئه و بو ی
چوو بوو. "زیان له مۆلگه کهدا ئاسته م بوو. هه موو شه و ی
ده بوو بو ماوه ی دوو سات له که لووه کهدا ئیشک بگرین.
سه عات یازده دنه ووستین، شه ش و نیوی به یانی
هه لده ستاین، له نیوان ئه و کاتانه شدا ده بوو ئیشک بگرین.
هاوینان پۆزانه ساتیک زیاتر دنه ووستین، بهلام هه ر
ئه وه نده بوو."

کاتی گه یشت، خالی پیشت له ئه شرف بوو، بهلام زۆر
چاوی پی نه ده که وت. "یه که کانمان جیاواز بوو. جار
چاره له بۆنه کاند یه کترمان ده بین، بهلام بۆمان نه بوو
قسه بکه ین. کهس له مۆلگه کهدا کاتی ئهو ی نه بوو له گهل
هاورپایانی یان خیزانیدا به سه ر بیات."

فهرسه ت دلخۆش بوو کاتی ئهمهریکاییه کان

ناو: فهرشید فهرسه ت
له دایکبووی: ۱۹۸۵، نسه فه مان
میژووی پیوه ندی: ۲۰۰۱

Name: Shahab Ekhtiari

Date of Birth: 1966, Kerend

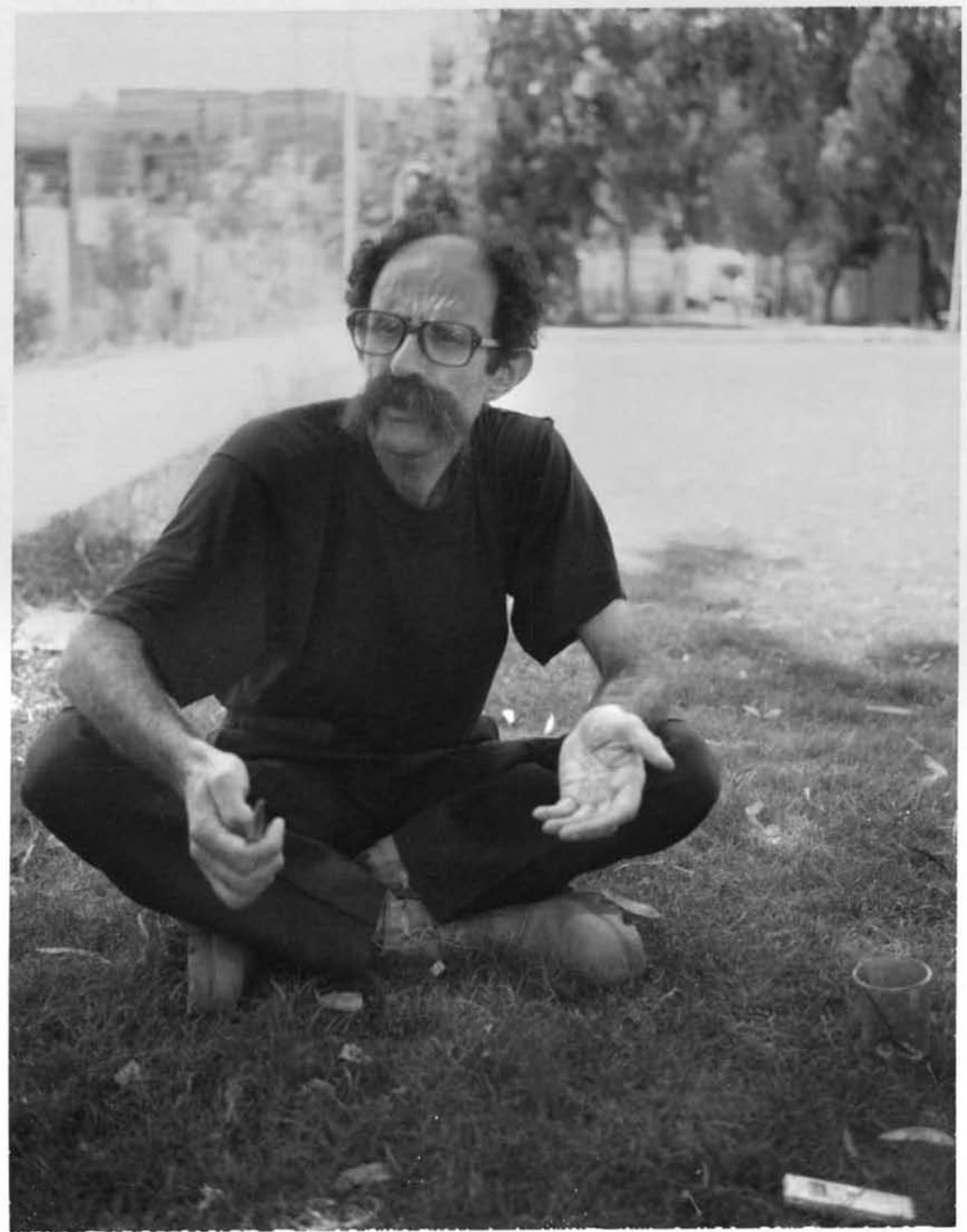
Joined MKO: 1988

PERSECUTED FOR RELIGION

"I never believed in their ideology. All the years I spent at MKO I was just a soldier; I never had any ideological rank", says Shahab Ektiari. He came to MKO almost by accident. In the summer of 1988, the organisation launched its attack on Iran in a failed attempt to grab power, and came to his village, just across the border. Ektiari did not dare to stay because, after these attacks, the Iranian government would arrest young guys who might have helped MKO. He had no passport. "My only option was to join MKO, go to Iraq and leave from there."

But he was never allowed to leave. As a follower of the Alhaq Sufi sect, from the first day he was put under pressure to renounce his beliefs. MKO like the Iranian regime targeted his faith. His curly moustache is a symbol of that faith. "A hundred times MKO tried to force me to renounce my religion. No one else was under so much pressure. People were forbidden to talk to me. The last years I was in a separate unit with twelve others who also didn't believe in MKO-ideology. They opened the unit nine years ago." His life in MKO is scarred by this battle. By the time he got into that unit, he had been in and out of prison four times. The prisons were moved regularly, and for a long time were hidden from the members. He has a map of Ashraf Camp showing their location. "I tried to escape twice but was arrested. The first time was in 1994. They put me in prison for three months.

I was tortured. They broke my nose and jaw. There was no medical treatment. Amnesty International raised questions about me. Then MKO put pressure on me to sign a statement telling AI not to interfere. I wrote my own statement. They beat my friend Gorban Torabi so severely he died in my arms. I think, in total 19 people died during the time I was first in prison." He had one friend in MKO who shared his beliefs. His worst memory is when his friend was killed in an accident in 1995. "We don't know precisely what happened. There was something wrong with his motorcycle, but it had been fine before. I had to identify his body. A friend told me privately that he had seen the accident. My friend's bike was hit by a car from behind. He was a brave person; he would not hesitate to give his opinions. I think that they killed him for that. I didn't dare to trust anyone again." Ektiari has a lot of details about MKO. He keeps all the documents that he has been able to capture from inside MKO, inside his computer. "If you said you wanted to leave, they would put you in MKO-prison for two years, then hand you over to the Abu Ghraib prison and, after eight years, exchange you for an Iraqi soldier in an Iranian prison. The going rate was 10 of us for one of them." In 1994 people who 'complained too much' were also sent to Abu Ghraib. "I think, in total, 120 were sent there. About eight committed suicide; 70 were exchanged with Iran. During the 16

PERSECUTED FOR RELIGION

years I was at MKO, about 100 people disappeared. MKO even said: 'we will kill you and use your name as a martyr.'" At that time, about 750 members were arrested and accused of spying for Iran. "There are two tags MKO uses to make people look bad. The first is weird sexual behaviour; they would say someone was gay, for instance. Or accuse them of being a thief or a drug addict. The second tag is they would accuse you of spying for Iran." That happened to Ektiari. "They write a letter that you have to sign, admitting that you are a spy."

In the summer of 2004 he went to TIPF, staying until the beginning of 2004, and earning good money as a carpenter. He was moved to Duhok, and from there to Erbil.

After twenty years in the MKO-camps,

he is eager to re-start his life. "I want to get married, have a son and live in a free country." But he has no relatives in Europe, and UNHCR has problems finding a country that will accept him. "I want to go to Europe in a legal way. But there is no legal way. Can anyone help me?"

He does not feel safe in Kurdistan, and still suffers nightmares. "I wake up in the middle of the night hearing cockerels. That was a way of torturing, to let you hear the sound of a cockerel for 24 hours. Sometimes I have a nightmare that they have come to take me back to MKO."

ستهم له ئاين

بەدەستيان بېنى لەسەر كۆمپيووتەرەكەى خۇيدا داى ناون. ئەگەر بتگوتايە دەتەوى واز بېنى، دوو سال لە گرتيگەى رېكخراوى موحاھيدىنى خەلقدا دەگيراي، پاشان بەدەست گرتيگەى ئەبوغرىبەو دەدرای و پاش ھەشت سال لەگەل سەربازنىكى عىراقيدا لە ناو گرتيگەىكى ئىراندا ئالوگۆرپ پى دەكرا. ھەر دە كەس لە ئىمە بەگىراوئىكى ئەوان دەگۆراپەو. لە سالى ۱۹۹۴ ئەو خەلكەى "زۆر سكالايان دەکرد" نىردانە ئەبوغرىب. "وا بزنام بەتېكرا ۱۲۰ كەس نىردانە ئەوى. نىزىكەى ھەشت كەسيان خويان كوشت. ۷۰يان لەگەل ئىراندا ئالوگۆرپيان پى كرا. لە ماوہى ئەو ۱۶ سالەى لەگەل رېكخراوى موحاھيدىنى خەلقدا بووم نىزىكەى ۱۰۰ كەس بى سەروشوين بوون. رېكخراوى موحاھيدىنى خەلق تەنانەت گوتى: ئىمە دەتانكوژين و ناوتان لى دەنئين شەھيد".

بەدەستيان بېنى لەسەر كۆمپيووتەرەكەى خۇيدا داى ناون. ئەگەر بتگوتايە دەتەوى واز بېنى، دوو سال لە گرتيگەى رېكخراوى موحاھيدىنى خەلقدا دەگيراي، پاشان بەدەست گرتيگەى ئەبوغرىبەو دەدرای و پاش ھەشت سال لەگەل سەربازنىكى عىراقيدا لە ناو گرتيگەىكى ئىراندا ئالوگۆرپ پى دەكرا. ھەر دە كەس لە ئىمە بەگىراوئىكى ئەوان دەگۆراپەو. لە سالى ۱۹۹۴ ئەو خەلكەى "زۆر سكالايان دەکرد" نىردانە ئەبوغرىب. "وا بزنام بەتېكرا ۱۲۰ كەس نىردانە ئەوى. نىزىكەى ھەشت كەسيان خويان كوشت. ۷۰يان لەگەل ئىراندا ئالوگۆرپيان پى كرا. لە ماوہى ئەو ۱۶ سالەى لەگەل رېكخراوى موحاھيدىنى خەلقدا بووم نىزىكەى ۱۰۰ كەس بى سەروشوين بوون. رېكخراوى موحاھيدىنى خەلق تەنانەت گوتى: ئىمە دەتانكوژين و ناوتان لى دەنئين شەھيد".

لەو كاتەدا نىزىكەى ۷۵۰ ئەندام گيران و تۆمەتى سىخوپىكردن بۇ ئىرانىيان درايە پال. "رېكخراوى موحاھيدىنى خەلق دوو كارتى بەكار دەھيئا بۇ بەدناوكردىنى خەلك. يەكەميان ھەلسوكەوتى زاپەندىي نائاسايى بوو، بۇ نمونە دەيانگوت فلان كەس نىربازە. يان خەلكيان بە دز يانئيش راھاتوو لە مادەى لەھۆشبەر تۆمەتبار دەكرد. دووہم كارتىيان ئەو بوو خەلك بەسىخورى بۇ ئىران تۆمەتبار بكن". ئىختىيارى

ئەمەيانى بەسەر ھات. "ئەوان نامەيەك دەنووسن و تۆش دەبى وازووى بكەى و ددان بەوہدا بئى كە سىخورى".

ھاوینى ۲۰۰۴ ئىختىيارى دەچتە TIFP و تا سەرەتای ۲۰۰۴ لەوى دەمىنئتەوہ و ھەك دارتاش پارەيەكى باش كۆدەكاتەوہ. ئىختىيارى دەگوازرئتەوہ بۇ دەھوك و لەوئشەوہ بۇ ھەولئير.

پاش ۲۰ سال ژيانى ناو مۆلگەكانى موحاھيدىن، ئىختىيارى تامەزروى ئەوہيە بۇ خوى ژيانىكى نوئ دەست پى بكاتەوہ. "دەمەوى خىزان پىكەوہ بئىم. كورپىك ھەبى و لە ولاتىكى ئازادا بژىم". بەلام لە ئەوروپا ھىچ خزم و كەسىكى نىيە و كۆمىسارىاي بالاي پەنابەرانى نەتەوہ يەكگرتووہكان ئەودالە بۇ دۆزىنەوہى ولاتىك كە ئىختىيارى ھەرىگرئ. "دەمەوى بەرپىگەى ياسايى برۆمە ئەوروپا. بەلام ھىچ رىگەيەكى ياسايى نىيە. ئاخو كەس دەتوانى يارىدەم بەا؟"

ئەو لە كوردستان ھەست بەدلىبايى ناكا و ھىشتا مۆتەكە دەيگرئ. "نىوہى شەو لە خەو رادەچەنم و قوولەى بەچكە كەلەشئ دەبىستم. ئەوہ شۆوازيكى داركارى بوو كە ناچار بكرئى ۲۴ سەعات قوولەى بەچكە كەلەشئر ببىستى.

ھەندىك جار لە مۆتەكەدا دەبىنم ھاتوون بمبەنەوہ ناو رېكخراوى موحاھيدىنى خەلق".

ستەم لە ئاین

مەترسییەوه. تا ئەو کاتەى چوو ئەو یەكەكەوه چوار جار گیرابوو. گیراوهكان بەبەردەوامى دەگوازانەوه و بۆ ماوهیەكى درێژ لە بەرچاوى ئەنداماندا دەشرانەوه. ئەو نەخشەیهكى مۆلگەى ئەشرەفى لەلایە كە شۆینی خۆیانى تێدا پێشان دەدا. "دووجار هەولم دا رابكەم بەلام گیرامەوه. جارى یەكەم سالى ۱۹۹۴ بوو و سى مانگ لە گرتیگە نرام".

"داركارى كرام. لووت و شەویلاگەیان شكاندم. هیچ چارهسەریكى پزیشكیش نەبوو. لیبووردنى نیوودەولەتى پرسىارى منى كردبوو. بۆیە MKO زۆریان بۆ هینام لیدوانك وازوو بكەم كە داواى لە لیبووردنى نیوودەولەتى دەكرد خۆى تى هەلنەقورتینى. من لیدوانى خۆم نووسى. ئەوان قوربان تۆرابیى هاوڕیمیان ئەوئەندە خراب داركارى كرد كە لە باوهشماندا گیانى سپارد. وا بزنام بەگشتى لەو ماوهیەى یەكەم جار خرامە گرتیگەوه ۱۹ كەس مردن".

ئەو لە ناو رێكخراوى موحاهیدینی خەلقدا هاوڕییهكى هاوباوهرى خۆى هەبوو. ناخۆشترین بیرەوهەرى ئەو ئەو كاتەیه كە هاوڕییهكەى لە رووداویك لە سالى ۱۹۹۵دا دەكوژریت. "بەوردی نازانین چى رووى دا. ماتۆرەكەى شتىكى چەوتى بەسەر هاتبوو بەلام پێشتر باش بوو. دەبوو بۆ ناسینەوهى تەرمەكەى برۆم. هاوڕییهكم بەدزییهوه پێى گوتم ئەو رووداوهكەى بینیهوه. ئۆتۆمۆبیلێك لە پشتەوهرا لە ماتۆرەى هاوڕییهكەمى داوو. كەسێكى بویر بوو و لە دەربړینی بۆچوونەكانیدا دوودلیى نەدەنواند. وا بزنام بەو هۆیهوه بوو كوشتیان. ئیتر ناویرم متمانه بەكەس بكەم".

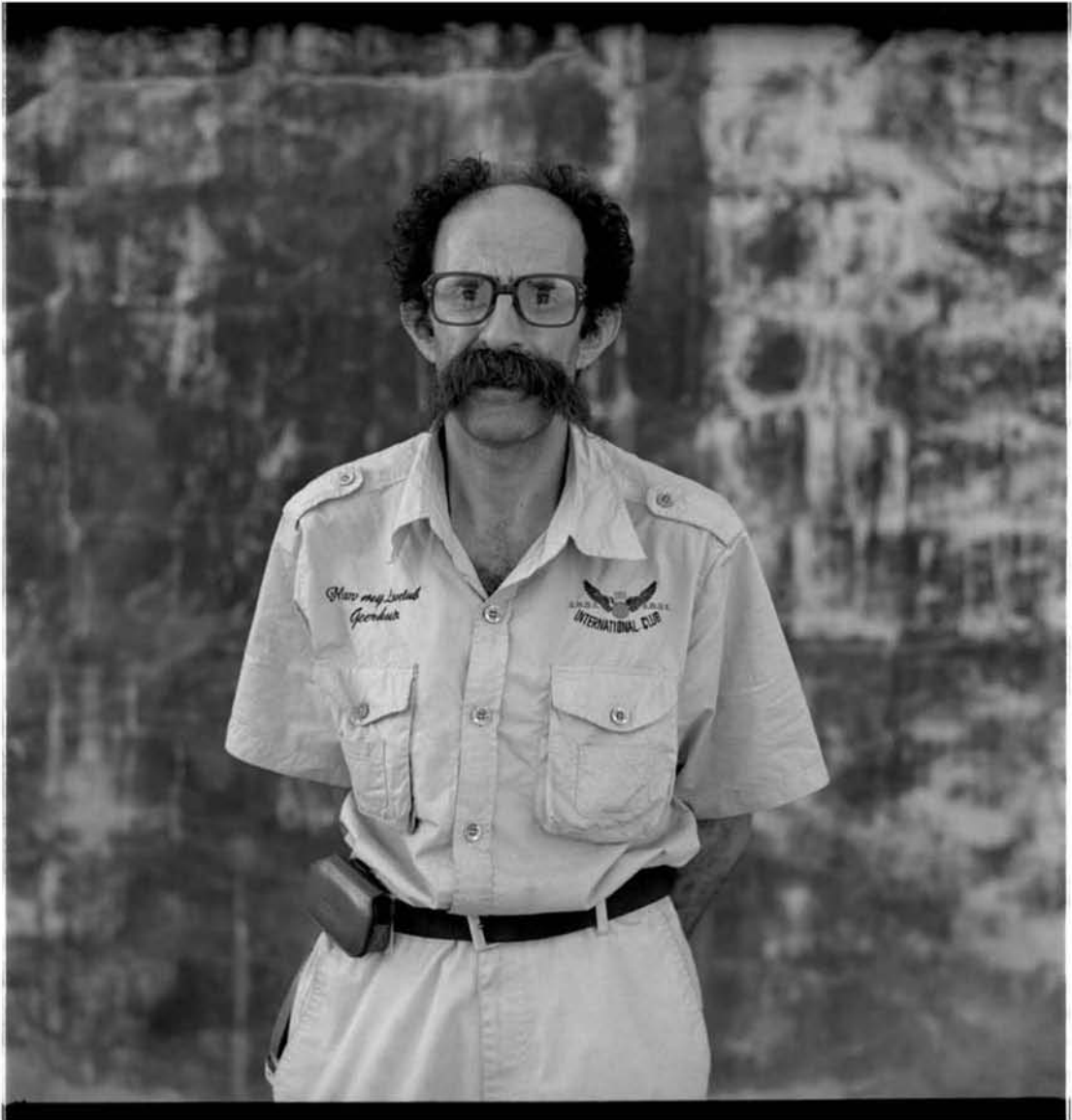
ئىختیاری زۆر وردەكارىی لەبارەى رێكخراوى موحاهیدینی خەلقەوه پێیه. ئەو، هەموو بەلگەنامانەى توانیویەتى لە ناوههوى رێكخراوى موحاهیدینی خەلقەوه

شەهاب ئىختیاری دەلى: "هیچ كات برۆام بە ئایدۆلۆجیای ئەوان نەبوو. هەموو ئەو سالانەى لەگەل رێكخراوى موحاهیدینی خەلقدا بەسەر برد تەنیا سەربازێك بووم. هەرگیز نەچوومەتە ریزی ئایدۆلۆجیاوه".

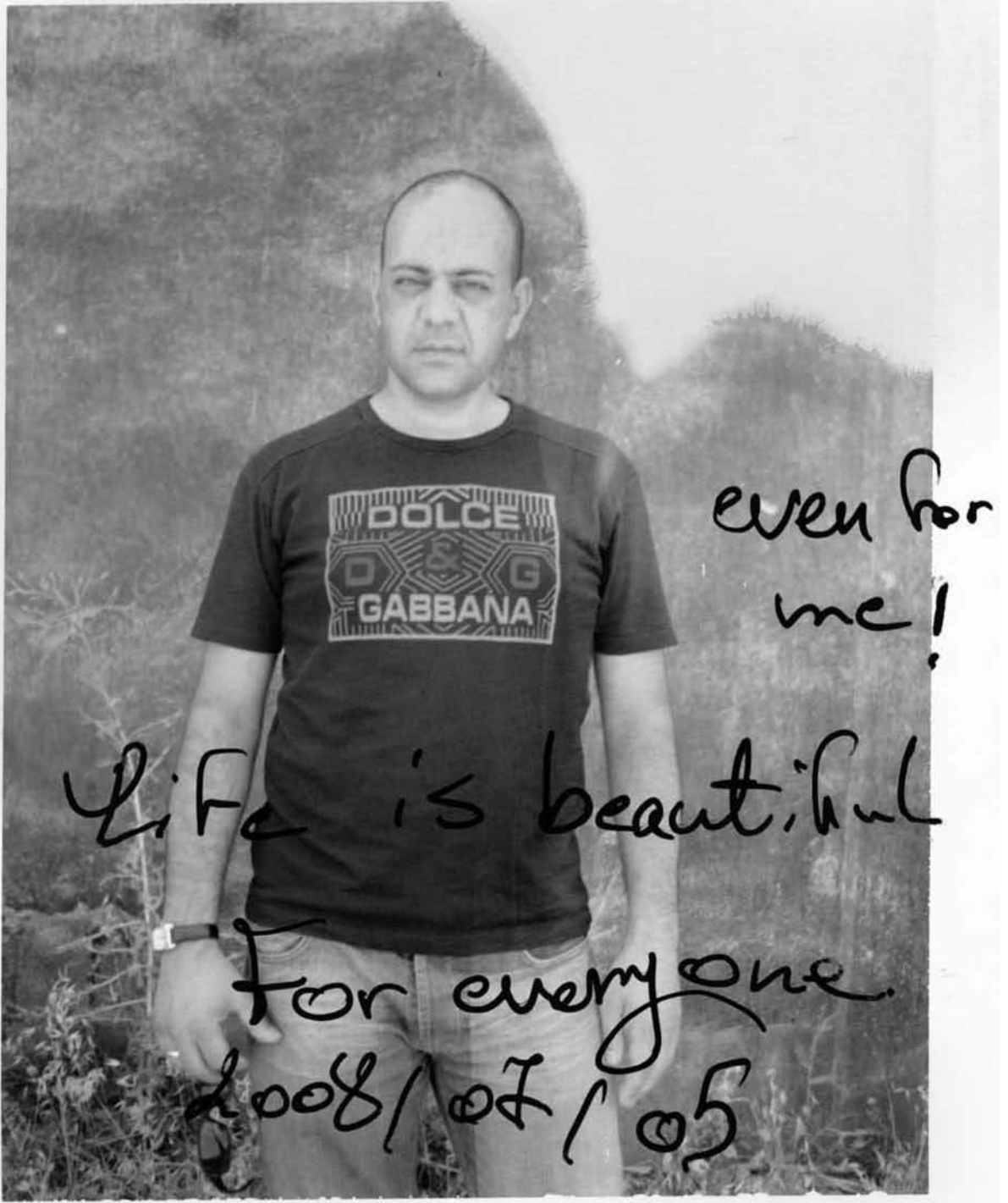
مەیلەو بەرێكەوت بوو كە هاتە ناو MKOوه. هاوینی سالى ۱۹۸۸ رێكخراوى موحاهیدینی خەلق لە هەولێكى نەزۆكدا بۆ وەدەسەپنانی دەسلات هێرشى برده سەر ئێران و رێیان كەوتە گوندی ئىختیاری كە هەر لەسەر سنوورداىه. ئىختیاری نەیدەوێرا لەوئى بمینیتەوه لەبەرئەوهى پاش ئەم هێرشانە حكومەتى ئێران ئەو گەنجانەى دەگرت كە یارمەتى موحاهیدینیان داوو. پاسەپورتیشى نەبوو. "تاكە رینگەم ئەوه بوو پێوهندى بە موحاهیدینهوه بكەم و برۆمە عێراق و لەوئۆه برۆمە دەرەوه".

بەلام هیچ كات رینگەى پێى نەدرا برۆاتە دەرەوه. ئەو وەك پێرەوكاریكى تاخمی سوفیى ئەهلى حەق لە یەكەم رۆژەوه پالەپەستۆى خرایه سەر بۆ وەرگەران لە بیروباوهرەكانى. موحاهیدین پێیان خۆش بوو كە ریزیى ئێران بیروباوهرى ئەوى دەكرده نامانج. سمیلە قەفقەفەكەى هیمای ئەو بیروباوهریهتى. "رێكخراوى موحاهیدینی خەلق سەد جار هەولیان دا ناچارم بكەن لە ئاینم وەرگەرپنن. كەسى تر ئەوئەندەى من لە ژیر پالەپەستۆدا نەبوو. خەلك قەدەخە كرابوو لەگەل مندا بدوین. دوا سال من لە یەكەیهكى جیا بووم لەگەل دوازدە كەسى تردا كە ئەوانیش برۆایان بەئایدۆلۆجیای رێكخراوى موحاهیدینی خەلق نەبوو. ئەم یەكەیه پێش نۆ سال كرابوووه".

ژیانى لەگەل موحاهیدیندا بەهۆى ئەم شەرهوه دەكەوێتە

ناو: شهاب ئیختیاری
له دایکبوی: ۱۹۶۶، کرند
میژووی پیوهندی: ۱۹۸۸

Name: Farzine Fassihi

Date of Birth: 1967, Tehran

Joined MKO: 1995

WAITING FOR BETTER TIMES

"We have an expression in Iran: When in shock, don't make a decision, because it will be the wrong one. Unfortunately, I made that wrong decision. I decided to go to Iraq for six months."

Fazine Fassihi had only recently moved to Germany when MKO contacted him. He had come from Belgium, where his French girlfriend had just left him, taking their two children with her. He had lived in Belgium since he was a teenager. He had been sent there by his parents to make sure he did not have to fight in the war against Iraq. After a few years his younger brother joined him there, and just before he left Brussels, his parents had arrived from Iran too.

For months after the breakup with his girlfriend, he had a serious nervous breakdown, and 'lived as a vagabond'. It landed him in prison. So when he moved to Germany, MKO caught him in a deep low. "They started talking to me about the situation in Iran. I wanted to help my country. I had lost my family and I wanted to contribute." He was 28 when he decided to go to Iraq for a while. "After that I would start my life over again. They said: 'Just stay there for a few months. If you want you can stay longer or come back.' When I got in, I couldn't get out. I lost 12 years of my life."

Once in Ashraf Camp, MKO would not let him contact his children. He saved up to send them presents, but later found they never received them. "MKO tried to force their ideology on me. I tried

unsuccessfully to escape a few times. Inside Ashraf there were people who wanted to leave so badly that they burned themselves and died. I realised then that I had no chance of leaving, I had to wait. Ten years passed. Finally the Americans arrived."

That was the best day in his time at the camp, he says. He wanted to leave and join the Americans immediately, but he was ill, and needed surgery. After recovering he went to TIPF, where he stayed until the Americans closed the camp.

His health is still not good. He says he suffers kidney stones, an ulcer, headaches, bronchitis, and his teeth have fallen out. The tension inside the camp was too great. "Once a week we had to share all sexual thoughts we had. I used to write things down about my ex-girlfriend. Then they would ask: how about the women in the camp; do you fantasize about them? I said: I lived 15 years in Europe, I have more feeling for the women there than for these old women. They were really angry about that." But MKO changed him. "When I was in Europe I would sleep in the same bed as my female friends. Since MKO I always look at women for their body. I fight not to think about it."

And yet he is not entirely negative about his time in MKO. "I learned a lot. I learned to read the Quran - as a science book, not a religion. I did a lot of political courses. I was an English and French teacher at MKO."

He is mourning two of his friends, who

died trying to get to Europe, after leaving the American camp in 2007. Five of them went to Turkey. "We tried to go to Bulgaria, and from there to Europe. At the Bulgarian border two of us crossed. Three, including myself were stopped. We were put in prison for a month. Then the Turkish police pushed us into the river to cross the Iraqi border illegally. My friends drowned."

After arriving in Erbil, he spent months waiting for the UNHCR to arrange a visa for Belgium. There he is to be reunited with his parents and his brother. "Wherever I go, I try to do something positive. When I go back, I want to be a writer."

تەخت دەنوو ستم، لەو تەى لەگەل رېكخراوى
موجاھىدىنى خەلقدا ۋەك جەستە تەماشای ژنانم دەکرد.
هەولم دەدا بىرى لى ئەكەمەوہ.

لەگەل ئەو شدا ئەو تەواو نەرىنىيانە ناروانىتە ژيانى
خۆى لە ناو رېكخراوى موجاھىدىنى خەلقدا. "زۆر شت
فېر بووم. فېرى خويندەنەوہى قورئان بووم - كىتېبىكى
زانستىيە نەك ئاينى. زۆر كۆرسم لەبارەى سىياسەتەوہ
وہرگرت. لە ناو رېكخراوى موجاھىدىنى خەلقدا من
مامۆستای زمانى ئىنگلىزى و فرەنسى بووم."

ئەو بەھىدارى دوو لە ھاوړپيەكانىەتى كە پاش
دەرچوونىان لە مۆلگەى ئەمەرىكايىيەكان لە سالى
۲۰۰۷دا لە ھەولى گەيشتن بەئەوروپادا دەمرن. پېنج
كەسىان دەچنە توركيا. "ھەولمان دا بچينە بولگارىا و
لەوئشەوہ بەرەو ئەوروپا. دوو كەسمان لە سنوورى
بولگارىا ئاودىو بوون. سىيانمان بەمنىشەوہ رېمان لى
گىرا. ماوہى مانگىك خراينە گرىتگەوہ. پاشان پۆلىسى
توركيا ناچارى كردين بەرۋوباردا ناياسايىيانە لە
سنوورى عىراق بپەرىنەوہ. ھاوړپيكانم خنكان."

پاش ئەوہى دەگاتە ھەولتېر چەند مانگ لە چاوهروانى
وہرگرتنى قىزەى بەلجىكا لەلای كۆمىسارىاى بالاي
پەنابەرانى نەتەوہ يەكگرتووەكاندا دەمىننىتەوہ. بەنيازە
لەوئ لەگەل دايباب و براىەكەيدا يەك بگرىتەوہ. "بېرۆمە
ھەر شوئنىك ھەول دەدەم كارىكى ئەرىنى بكم. كە
چوومەوہ دەمەوئ بېم بەنوسەر."

موجاهیدینی خەلق نەبەشت پۆهەندی بەمنداڵەکانیەوه بکا. پارەى کۆ دەکردهوه تا دیارییان بۆ بنێری، کهچی دواتر زانییهوه بههیچ جور دیارییهکانیان بەدەست نەگەشتوو. ”موجاهیدین هەولیان دا بەزۆر ئایدیولۆجیای خۆیان بەسەر مندا بەسپینن. چەند جارێک ناسەرکەوتوانە هەولی دەربازبوونم دا. لە ناو مۆلگەى ئەشرفدا کەسانێک هەبوون یەكجار ئاواتەخوازی رۆیشتن بوون بەرادهیهك کە ئاگریان لە خۆیان بەردا و مردن. ئەو کاتە تێ گەیشتم هەلى دەرچوونم نییه، دەبوو چاوه پروان بم. دە سال رابورد. لە دوايیدا ئەمەریکاییهکان هاتن.”

دەلى ئەو رۆژە خۆشتەین کاتی ژيانى ئەو بووه لە ناو مۆلگەدا. ویستبووی دەستبەجێ دەرچی و پۆهەندی بەئەمەریکاییهکانەوه بکات بەلام نەخۆش بوو و پیویستی بەنەشتەرکاری هەبوو. پاش چاکبوونەوه دەچیتە TIFP و تا ئەمەریکاییهکان مۆلگەکە دادەخەن، لەوئ دەمئینتەوه.

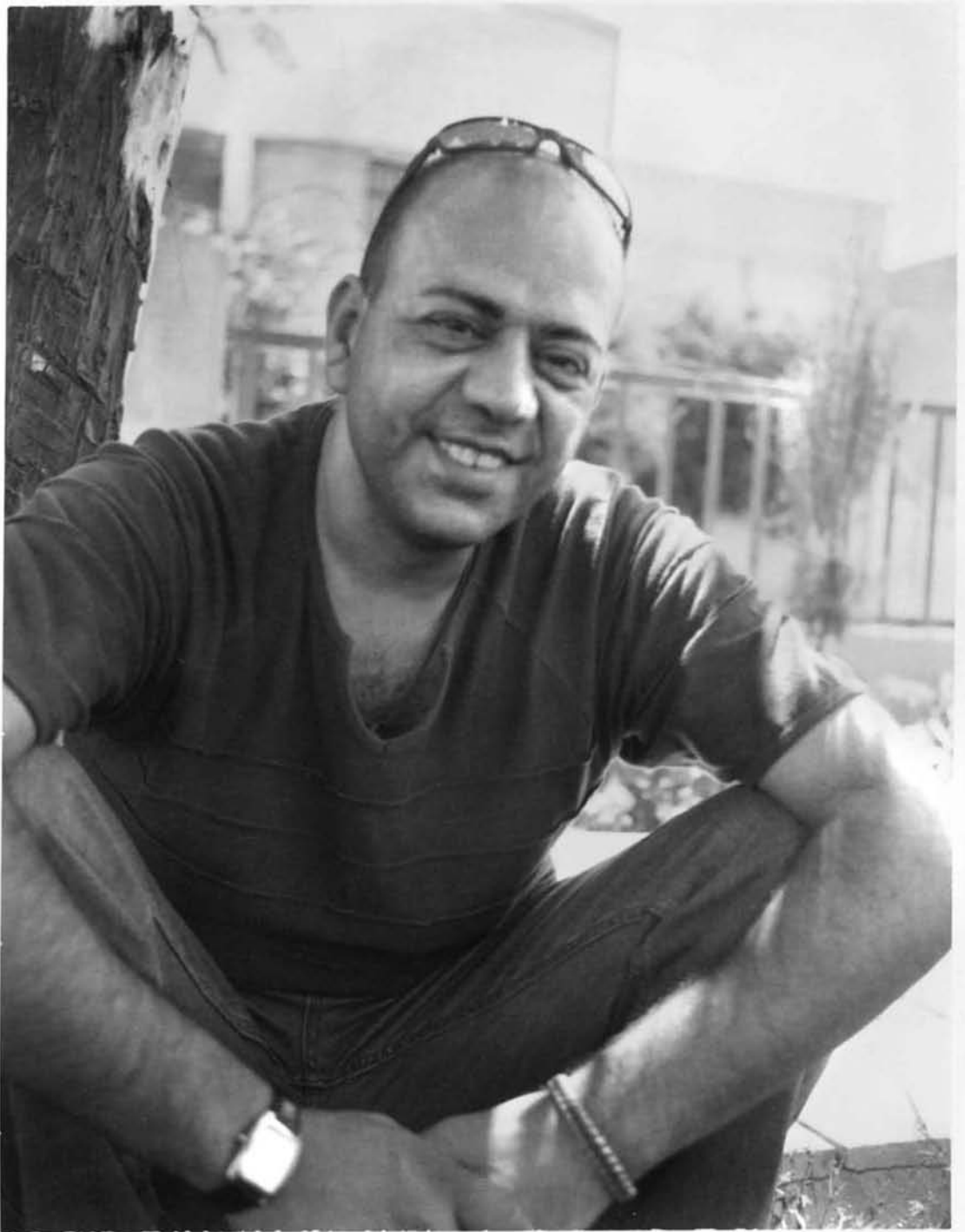
بارى تەندروستی هیشتا باش نییه. دەلى بەدەست بەردى گورچیلە و برینداربوونی گەدە و سەرئیشە و پشوو سواری و بى داناییهوه دەنالینى. پالەپەستوى ناو مۆلگەکە ئیجگار زۆر بوو. ”هەفتانە جارێک دەبوو هەموو بیروکە سیکسیههکانمان تاوتوی بکردایه. هەر لەبارەى کۆنە دۆستەکەى خۆمەههه دەنوووسى. پاشان لییان دەپرسیم: ئەى ژنانى ناو مۆلگە، بەخەیاڵتدا نایەن؟ دەمگوت: من ۱۵ سال لە ئەوروپا ژیاوم، زیاتر هەستم بەرامبەر بەژنانى ئەوئ دەبزوئ نەك ئەم پیرۆژنانە. ئەمە بەراستی توورپەى دەکردن. بەلام ریکخراوى موجاهیدینی خەلق فەسیحیان گۆری. ”ئەو کاتەى لە ئەوروپا بووم لەگەل کچە دۆستەکانمدا لەسەر هەمان

”ئیمە لە ئیران قسەیهکمان هەیه دەلى: کاتیک دەستەپارچەى، بریار مەدە لەبەرئەوهى بریارهکەت هەلە دەردەچى. بۆ بى بەختى، من ئەو بریارم دا. بریارم دا بۆ ماوهى شەش مانگ بچمە عیراق”. فەرزین فەسیحى هەر تازە گەیشتبوو ئەلمانیا کاتیک ریکخراوى موجاهیدینی خەلق پۆهەندی پۆهە کرد. لە بەلجیکاوه هاتبوو، لەو شوپنەى دۆستە کچە فەرهەنسیههکەى دەستبەردارى بووبوو و هەردوو منداڵەکەشیانی لەگەل خۆیدا بردبوو. ئەو لە تەمەنى روالییهوه لە بەلجیکا دا دەژیا. دایابى ئەو ناردبوویانە ئەو شوپنە تاکو لەوه دۇنیا بن ناچارى بەشداریکردن لە شەرى دژ بە عیراقدا ناکرئ. پاش چەند سالیك برا بچووکیشى دیتە لای و هەر پيش ئەوهى برۆسز بەجى بیلى، دایابیشى لە ئیرانەوه دەگەنە لای. بۆ چەندان مانگ پاش جیابوونەوهى لە دۆستەکەى، دەرووخی و وهك ”لانهوازيك” ژيان دەباتە سەر. لەبەرئەوه دەخريتە گرتیگەوه. ئیتر کاتیک دەچیتە ئەلمانیا، ریکخراوى موجاهیدینی خەلق لاوازیه زۆرهکەى دەقۆزەوه. ”لەبارەى باروؤخی ئیرانەوه دەستیان کرد بەقسە لەگەلمدا. من دەمویست یارمەتیی ولاتی خۆم بدهم. خیزانى خۆم لە دەست چوووبوو و دەمویست بەشداری بکەم.”

ئەو کاتەى بریاری دا بۆ ماوهیهك بچیتە عیراق ۲۸ سالى بوو. ”پاش ئەوه سەرلەنوئ ژيانیکم دەست پى دەکردهوه. گوتیان: تەنیا چەند مانگیک لەوئ بمینەوه. ئەگەر حەزت کرد دەتوانی زیاتر بمینیهوه ئەگەرنا بگه پۆه.”

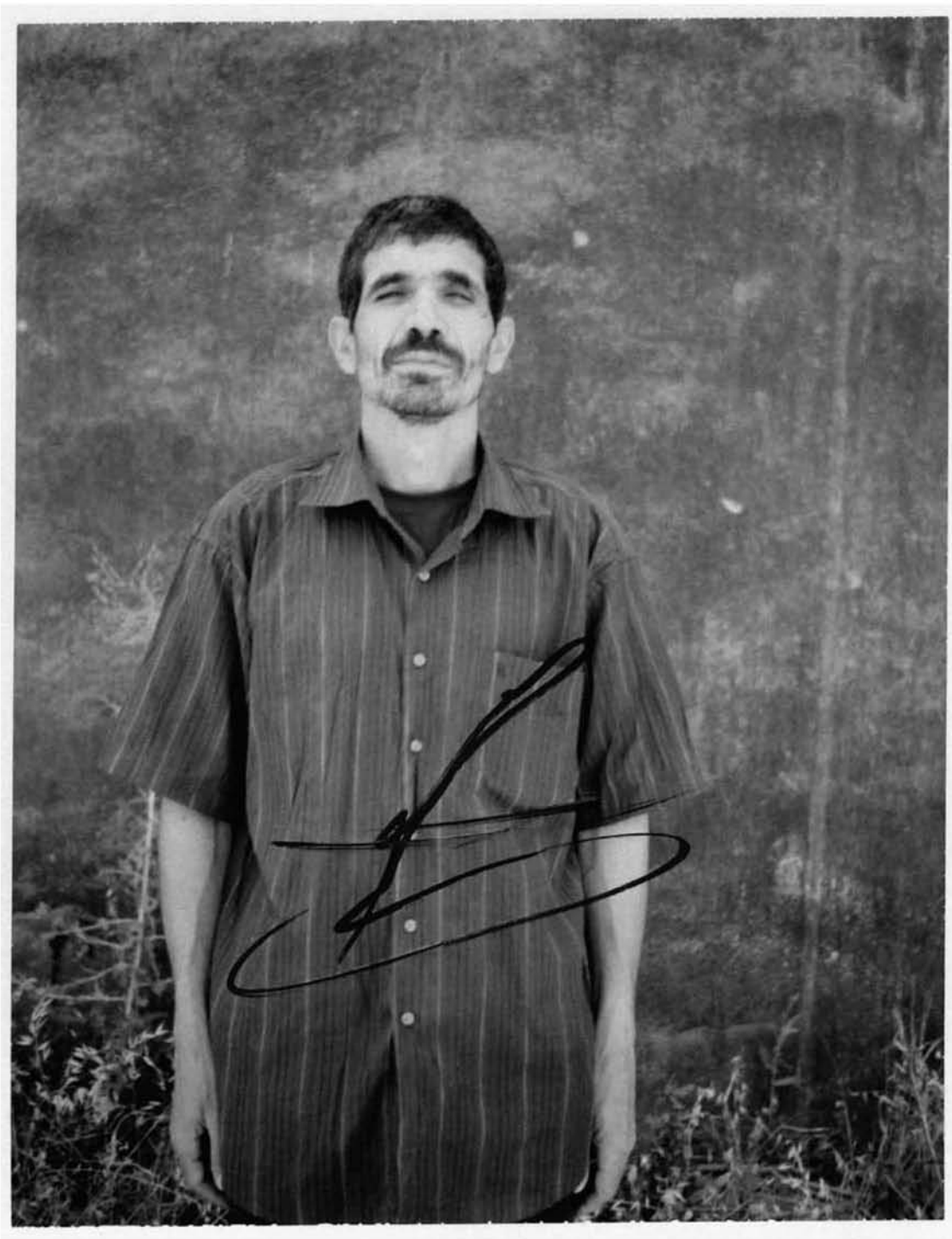
”کاتیکیش چووم، دەرچوونم نەبوو. ۱۲ سالى ژيانم بەفیرۆ چو.”

کە پى نایە مۆلگەى ئەشرفهوه، ریکخراوى

ناو: فهرزین فەسیحی
میژووی له‌دایکبوون: ۱۹۶۷، تاران
میژووی پیوه‌ندیکردن به‌رمخ: ۱۹۹۵

SHEPHERD

Name: Ardeshir Baghbani

Date of Birth: 1967, Tehran

Joined MKO: 1998

SHEPHERD

“For two years I helped people cross the Iraqi border to Ashraf Camp. But when I came to the camp myself, I was very disappointed. I soon found out it was impossible to leave. When someone tried, they sent him to Abu Ghraib-prison.”

Ardeshir Baghbani did not want to go back to this notorious Iraqi prison. During Saddam’s rule the Iraqis arrested him once. “They kept me in Abu Ghraib for six months. That was nine years ago. The food was horrible.” Yet this wasn’t the worst prison he had been in. “In Iran I stayed at Evin, fourteen years ago. They tortured people, every day, from morning to night.”

Baghbani worked as a shepherd in the mountains between Iran and Iraq, and did undercover work for MKO. He must have helped hundreds of people across the border for the organisation, before he went to Ashraf Camp himself. He soon realised he had made a mistake. He cannot remember a single good moment. “We didn’t have a good time there; maybe we would have a nice evening with a friend, but never with the organisation.” For someone who had been used to wandering around freely, it was hell. The worst thing was “to have no freedom to get out of the camp.” Hence: “The best moment was when the Americans came and we were told we could leave.”

Those few years in Ashraf, followed by four years in TIPF, have left their marks. He has aged badly, and he has serious emotional problems. When he walks, he keeps his eyes to the ground, and he seems to be in constant discussion with himself. After arriving in Duhok, he went missing for three months. Nobody knows where he was during that time.

As for dreams, he says he has none. “I have no memories. I don’t dream.” He has lost all hopes, except one: to escape Iraq. “I will try to cross the border again. I hope to receive some documents and maybe I’ll try to cross legally this time. I want to go to Turkey, and then to Britain.”

بههچ بار ئەمه لهگه‌ل رېڅخراودا نه‌دهکرا. بۆ کهسێک خووی به‌وه‌وه گرتبێ به‌ئازادی له‌ ده‌وریه‌دا بسورپێته‌وه، مۆلگه‌که دۆژهێک بوو. ناخۆشترین شت ئەوه بوو "رێگه‌ی ده‌رچوون له‌ مۆلگه‌ نه‌ده‌را".

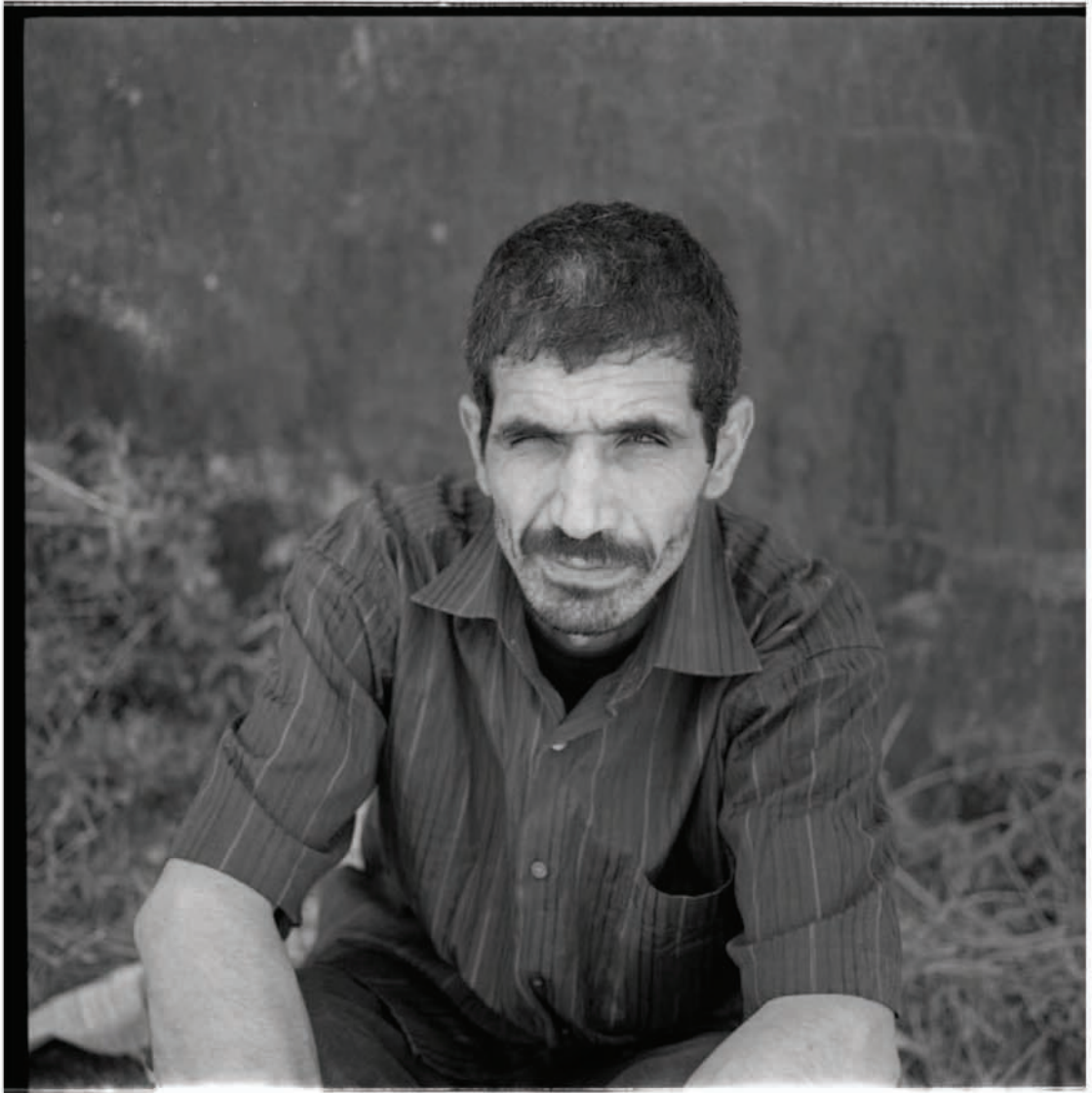
له‌به‌رئەوه "خۆشترین سات ئەوه بوو که ئەمه‌ریکاییه‌کان هاتن و پێمان گوترا ئازادین له‌وه‌ی برۆین". ئەو چەند س‌الە که‌مه‌ی ناو مۆلگه‌ی ئەشرفه‌ که‌ چوار س‌ال ژیا‌نی ناو TIFPI به‌دوادا هات، مۆرکه‌ی خۆیان به‌جێ هێشتوو. باغبانی زۆر پیر دیاره و تووشی گرتی هه‌سته‌کی راسته‌قینه‌ بووه. کاتێک به‌پیدا ده‌روات چاوی له‌سه‌ر زه‌وی هه‌لناگریت و پێ ده‌چێ له‌ گه‌فتوگۆیه‌کی به‌رده‌وام بێ له‌گه‌ل خۆیدا. پاش ئەوه‌ی گه‌یشته‌ ده‌وک ماوه‌ی سێ مانگ بێ سه‌روشوین بوو. که‌س بۆی روون نییه‌ ئەو ماوه‌یه‌ له‌ کوێ بووه.

له‌باره‌ی خه‌ون و ناواته‌وه، خۆی ده‌لێ هه‌چی نییه. "من هه‌چ بیره‌وه‌ریه‌کم نییه. خه‌ون به‌هه‌چه‌وه‌ نابینم". هه‌موو هه‌واکانی کوێر بونه‌وه‌ جگه‌ له‌ یه‌کیکیان نه‌بێ: رزگاربوون له‌ عێراق. "دووباره‌ هه‌ول ده‌دم له‌ سنوور به‌هه‌مه‌وه. هه‌وادارم ب‌توانم هه‌ندێک ده‌سته‌اوێژ وه‌ده‌ست بێنم و رهنگه‌ ئەمجاره‌ ب‌توانم به‌رێگه‌ی یاسایی ئاوا ب‌بم. ده‌مه‌وی ب‌چمه‌ تورکیا و قیجا بۆ به‌ریتانیا".

"ماوه‌ی دوو س‌ال یارمه‌تی خه‌لکم دا بۆ ئەوه‌ی له‌ سنووری عێراق به‌هه‌رێه‌وه‌ به‌ره‌و مۆلگه‌ی ئەشرفه‌. به‌لام کاتی خۆم هاتمه‌ ناو مۆلگه‌که، د‌لم زۆر شکا. زوو هه‌ستم به‌وه‌ کرد که‌ ئەسته‌مه‌ ب‌توانم ده‌رچم. هه‌ر که‌سێک هه‌ولی ده‌رچوونی بدایه‌ ده‌یانناره‌ گرتیگه‌ی ئەبوغریب".

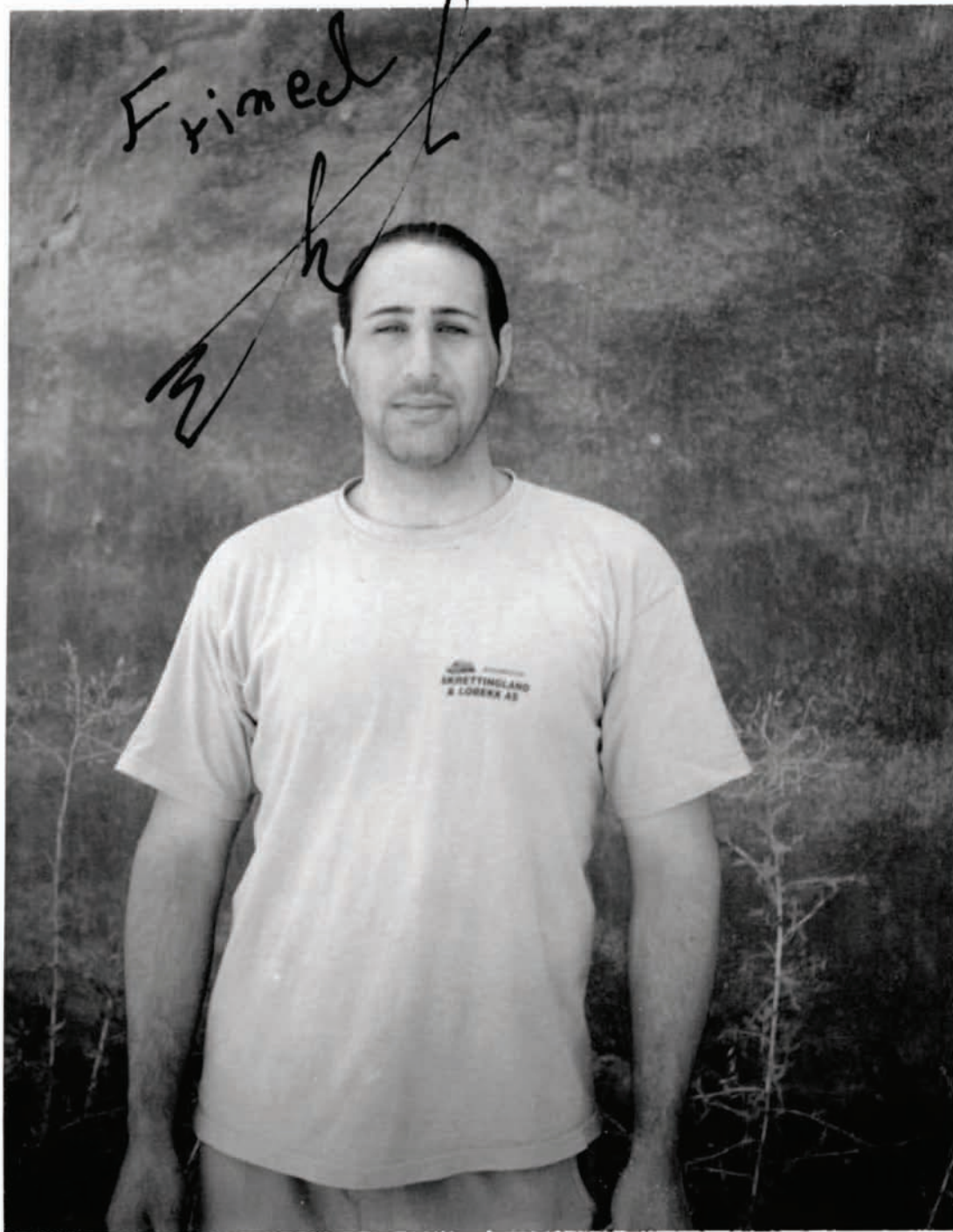
ئه‌رده‌شێر باغبانی ئەیده‌ویست بکه‌وێته‌ ئەم گرتیگه‌ عێراقیه‌ ناو‌زراوه‌وه. له‌ سه‌رده‌می سه‌دامدا جارێک عێراقیه‌کان ده‌یگرن. "ماوه‌ی شه‌ش مانگ منیان له‌ ئەبوغریبدا ده‌سه‌سه‌ر کرد. ئەمه‌ پێش نو‌و س‌ال بوو. خوارنه‌که‌یان کاره‌سات بوو. له‌گه‌ل ئەوه‌شدا، ئەمه‌ خراپترین گرتیگه‌ نه‌بووه‌ تێیدا به‌ند بووی. "پێش چوارده‌ س‌ال له‌ ئێران له‌ گرتیگه‌ی ئەقیندا به‌ند بووم. له‌وئێ‌رۆژانه‌ له‌ به‌یانیه‌وه‌ تا شه‌و خه‌لکیان دارکاری ده‌کرد".

باغبانی وه‌ک شوانێکی چیاکانی نیوان عێراق و ئێران کاری ده‌کرد و سیخو‌ری بۆ رېڅخراوی موجه‌یدی‌نی خه‌لق ده‌کرد. به‌ر له‌وه‌ی خۆی ب‌چێته‌ مۆلگه‌ی ئەشرفه‌ رهنگه‌ یارمه‌تی سه‌دان که‌سی ئەمه‌به‌ر و ئەوه‌ری سنووری دابی بۆ گه‌یشتن به‌رېڅخراو. زوو له‌وه‌ تێ گه‌یشت هه‌له‌ی کردوو. تاکه‌ یه‌ک ساتی خۆشی به‌بیر نایه‌ته‌وه. "ئێمه‌ له‌وئێ‌ کاتیکی خۆشمان نه‌بوو، رهنگه‌ بمانتوانیایه‌ ئیواره‌یه‌کی خۆش له‌گه‌ل ه‌اورپیه‌کدا به‌سه‌ر به‌هه‌ین به‌لام

ناو: نەردەشیر باغبانی
میژووی لەدایکیبون: ۱۹۶۷، تاران
میژووی پێوەندی: ۱۹۹۸

KARATE

Name: Mehdi Nikbakht

Date of Birth: 1978, Isfahan

Joined MKO: 2001

KARATE

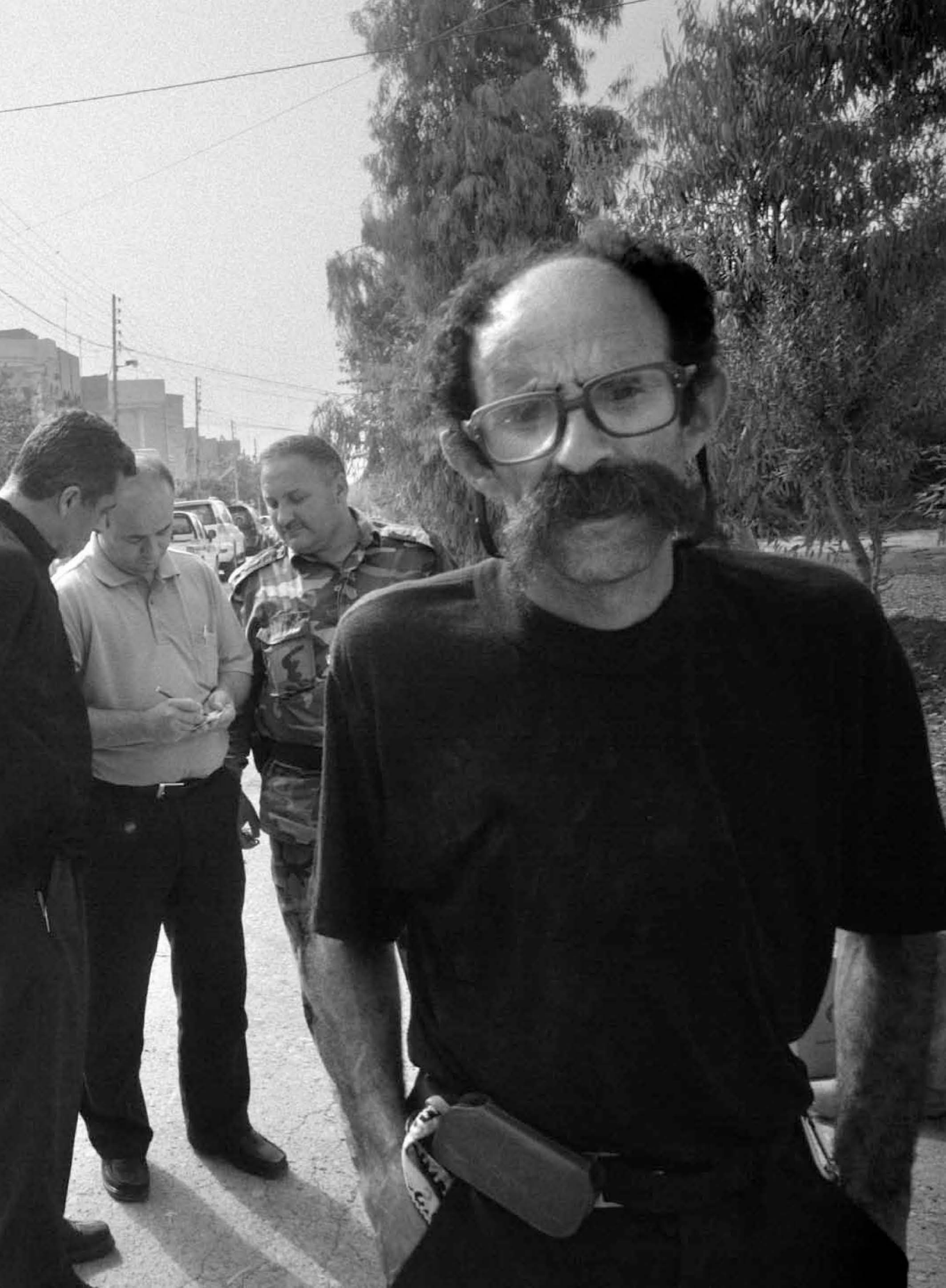
"Make it look good for the publicity," MKO told Mehdi Nikbakht. He was teaching karate to MKO-members in Ashraf Camp. "After the fall of Saddam, we had to hand in all our weapons. Karate became a way of giving the impression that we were a strong army." So what had been an extra to the military training, became the main activity of the MKO-fighters. "We started training with karate every day. The officials told me how to teach. They knew nothing about karate. I wanted to teach good techniques, and that takes time. They said: 'Just make it look good on television'. So we had to cut through ice."

Nikbakht was already a teacher in Iran, where he taught Kyukushin (full contact) karate and earned his 'second dan' (black belt). He is from a family with close sympathies for MKO, and some members served in prison because of it. He left his country in 2001 and came straight to Ashraf Camp. "I came to fight against the regime of Iran, but at Ashraf I became a prisoner of MKO-ideology. It took me a long time to stop believing in the things I was taught to believe by my family. I checked again and again. But after two-and-a-half years I realised that PMOI was not the organisation I thought it was. The pressure and the way they tried to impose their ideology on me at Camp Ashraf eventually made me change my mind."

He has no best memories from MKO, but some are not too bad. "I liked to teach karate. It's nice to teach something to people. It was good when I felt people actually learned something from me. When it came from the heart."

Bad memories are legion. The worst were the daily meetings, Nikbakht says. "You had to confess and complain about the others in your group. These sessions took forever. It was only to spend the time; it was not to learn something or mentally benefit." The sessions would involve groups of seven or eight people. "Once a week we also had to speak about your sexual thoughts. So if you look at the breasts of a woman and had thoughts about it, you had to express them." Nikbakht left Ashraf Camp after three years when, in 2004, the Americans gave him the chance to come to TIPF. He spent another three years in their hot tents, before he left and tried to cross into Bulgaria. With two comrades he was caught and sent back to Iraq. Now he's left with no option than to wait in Erbil for the UNHCR to find a solution for him. This fact is recognised by the Kurdish authorities, who in July 2008 gave him a one-year residence permit.

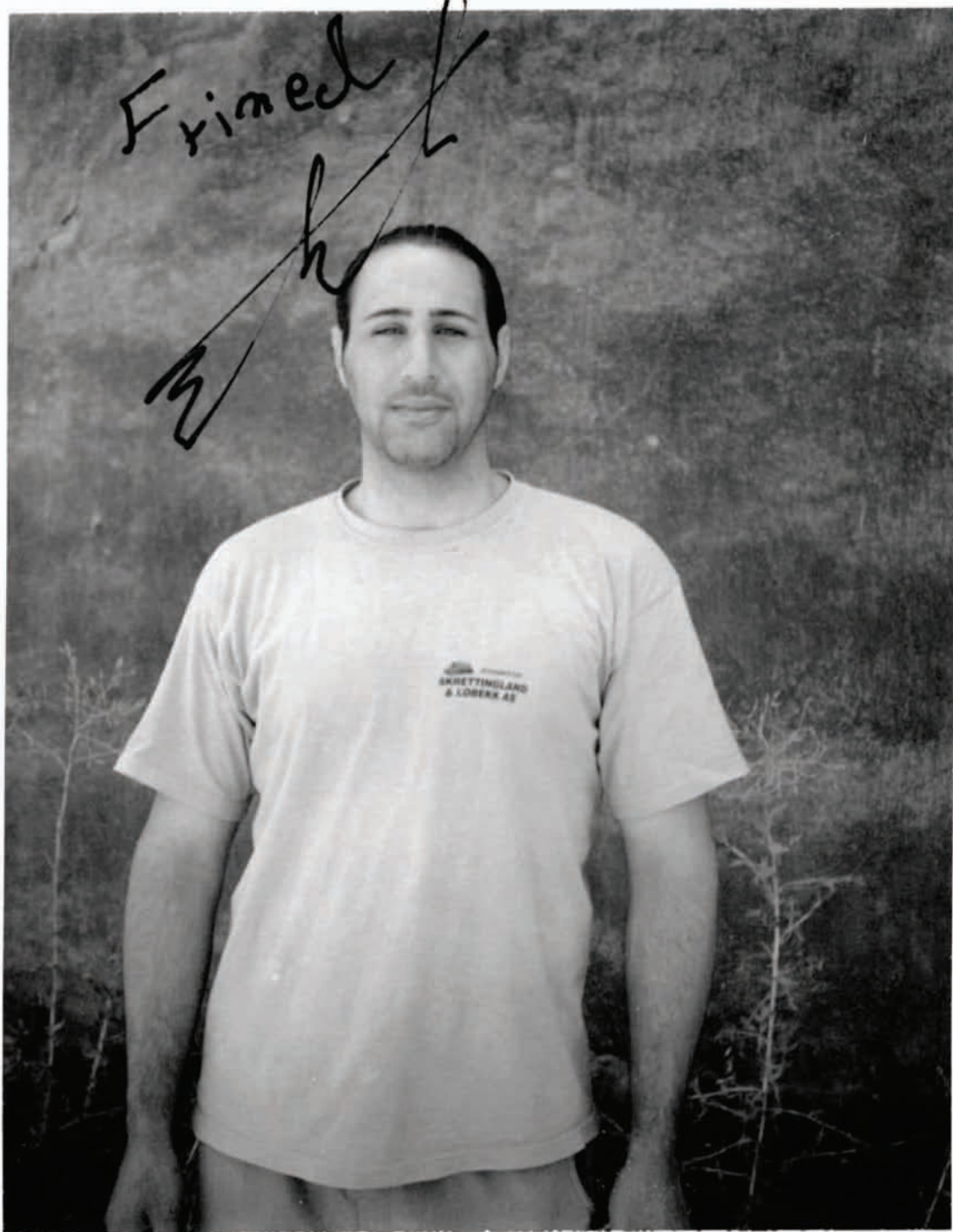
کاراتی

بەسەر منددا بەکاریان دەهینان، رای منیان لەبارەری
رێکخراوەکەووە گوژی.

خۆشترین بیرەوهریم لە رێکخراوی مووجاھیدی
خەلقدا نییە، بەلام هەندیکیان زۆر خراپ نین. "هەزەم لە
فێرکردنی کاراتی بوو. شتیکی خۆشە خەلک فێر بکە.
زۆر خۆش بوو کاتی هەستم دەرکرد خەلک بەراستی شتیک
لە منەو فێر دەبن. وێگاوئ شتەکە لە دلەو فێر دەبوون."
یادەوهریە خراپەکان ئیجگار زۆرن. خراپترینیان
کۆبوونەوکانی رۆژانە بوو، نیکبەخت دەلی: "دەبوو دان
بەکارەکانی خۆتدا بنی و رەخنە لە هاوڵەکانی
گرووپەکەت بگری. ئەو کۆبوونەوانە هیچ جار تەواو
نەدەبوون. لە راستیشدا، تەنیا بۆ کات بەفێرۆدان بوون. بۆ
ئەو نەبوو شتیک فێر ببی یان سوویدیکی بۆ هزری ئیمە
هەبێت." کۆبوونەوکان لە گرووپیکی حەوت هەشت
کەسیدا پێک دەهاتن. "هەفتە ی جارێک دەبوو باسی خەیاڵە
زایەندییەکانمان بکەین. کەواتە ئەگەر لە خەیاڵدا سەیری
مەمکی ئافرەتیکت کردبێ و بیرت لێ کردبێتەو، ئەوا
دەبوو باسی بکە." دواى سێ سال نیکبەخت مۆلگەى
ئەشرفى بەجی هیشت، ئەویش ئەو کاتەى
ئەمەریکایییەکان لە ۲۰۰۴ دەرفەتیکیان پێ دا بێتە
مۆلگەى TIPE یەو. سێ سالی تری لە رەشمالە
گەرمەکانی ئەواندا بەسەر برد پیش ئەوێ جیان بیلی و
هەول بەدا بچیتە بولگاریا. لەگەل دوو هەقالی خۆیدا
سنووربەدەر کرایەو بۆ عێراق. ئیستە هیچ چارەیهکی
نییە، تەنیا چاوەروانی نەبێ لە هەولیز تا UNHCR
چارەسەریکی بۆ دەوژیتەو. دەسلاتی کوردی بەم
هەلکەوتەیان زانیو، بۆیە لە ۲۰۰۸ دا مۆلەتی
جینیشتەبوونیان بۆ ماوەی سالیک پێ داو.

"واى لى بکه باش بێتە بەرچاوی خەلک." رێکخراوی
موجاھیدی خەلق وایان بە مەهدی نیکبەخت گوت.
کاراتی فێری ئەندامانی رێکخراوەکە دەرکرد لە ناو
مۆلگەى ئەشرفدا. "دواى پووختانی سەدام، دەبوو هەموو
چەکەکانمان دابنێین. کاراتی تاکە رێگە بوو نیشانی بەدا
ئیمە سوپایەکی بەهیز بووین. "بۆیە ئەوێ هەبوو بریتی
بوو لە مەشقیکی سەربازی زیادە. کاراتی بوو
بەچالاکییەکی سەرەکی شەروانانی رێکخراوی
موجاھیدی خەلق. "هەموو رۆژی مەشقی کاراتیمان
هەبوو. بەرپرەکان پێیان گوتم چۆنیا فێر بکەم.
هیچیان لەبارەى کاراتییەو نەدەزانی. وستم تەکنیکی
باشیان فێر بکەم، ئەمەش کاتی دەبووست. گوتیان: وا بکە
کاراتی ئیمە لەسەر تەلەفزیۆن باش بێتە بەرچاو. بۆیە
دەبوو بە نیو بەفردا پرۆین."

نیکبەخت پێشتر لە ئێران ماموستا بوو، کە وانەى
کیوکوشین (پێوهندی تەواو) ی کاراتی دەگوتەو و دوو
پشتینی رەشى هەبوو. سەر بە خیزانیکی بوو کە هاوسۆز
بوون لەگەل رێکخراوی موجاھیدی خەلقدا، بۆیە هەندێ
لە ئەندامانی خیزانەکەى بەهۆی ئەو هاوسۆزییەیان
کەوتنە گرتیگەو. ولاتەکەى لە ۲۰۰۱ دا بەجی هیشت و
یەکسەر هاتە مۆلگەى ئەشرف. "هاتم تا لە دژی رێژی
ئێراندا شەپ بکەم، بەلام لە ئەشرف بووم بەدیلیکی
ئایدیۆلۆجیای موجاھیدی خەلق. زۆری خایاند تا ئەو
شتانەم لە بیرچونەو کە لەلایەن خیزانەکەمەو فێر
کرایووم و باوەرم پێیان هەبوو. دووبارە و سێبارە
بەخۆمدا چوومەو. بەلام دواى دوو سال و نیو بۆم
دەرکەوت کەوا موجاھیدی خەلق ئەو رێکخراوە نەبوو
من تێی گەشتبووم. ئەو رێگە و پالەپەستۆیەى بۆ
سەپاندنی ئایدیۆلۆجییەکان لە مۆلگەى ئەشرفدا

ناو: مهدي نيکيهخت
میژوی له‌دایکبوون: ۱۹۷۸، ئەسفهان
میژوی پیوهندی به MKO: ۲۰۰۶

بی چاره‌سہ

خونہ‌کانی دہرچوون

ستم له ناین

چاوهروانی بو داهاتوویکی باستر

شوان

کاراتی

THE AMERICAN CAMP

THE AMERICAN CAMP

After sending all MKO members to Ashraf Camp in April 2003 and interviewing them, the Americans found that quite a few wanted to leave the organisation. To make this possible, and in order to maintain control of them, they established a separate camp outside Ashraf Camp, TIPF (Temperary International Presence Facility). Eventually, 600 members made their way there. Conditions at TIPF were harsh. The ex-members lived in tents and ate mainly tinned military rations. There was no protection against the heat or the cold. There are reports of harsh American treatment; a few times ex-members went in hungerstrike. It seems the American soldiers did not trust the ex-members. It is not clear whether ex-members were recruited for actions in Iran, as members from Ashraf Camp most probably were. For the ex-MKO members, TIPF was just another prison. They were barred from leaving, only this time for their own protection. Outside the Iraqis would eat them raw. Inside the ex-MKO members were paid a dollar per hour when they worked, for instance cleaning, carpentry, doing administrative tasks, etc. The International Red Cross and UNHCR were allowed into the camp to interview the ex-MKO members. Family members were allowed to visit. About 400 ex-MKO members eventually agreed to be transported back to Iran by the Red Cross. The rest stayed in the camp until the end of 2007, when the Americans decided to close the camp, offering a first group documents and money if they would leave. About 100 left. In 2008, the rest was taken to facilities in Duhok, in the Kurdish north of Iraq, from where many tried to cross the border. After a few weeks, the remainder was moved to a couple of houses in Erbil, the Kurdish capital.

THE AMERICAN CAMP

مۆلگەى ئەمەرىكايى

THE AMERICAN CAMP

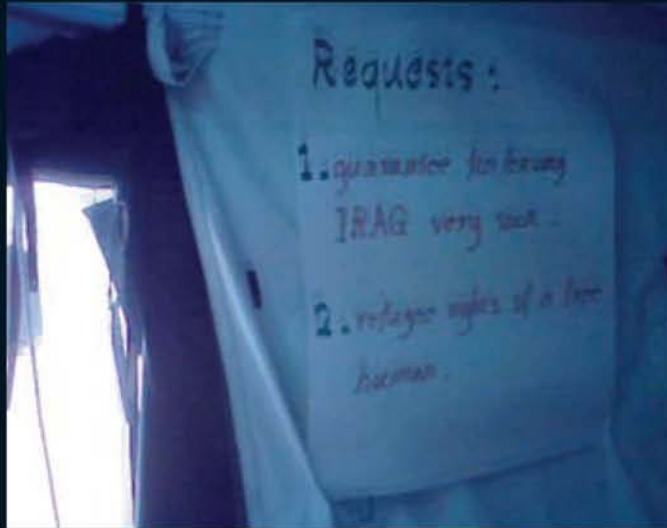

مۆلگەي ئەمەرىكايى

THE AMERICAN CAMP

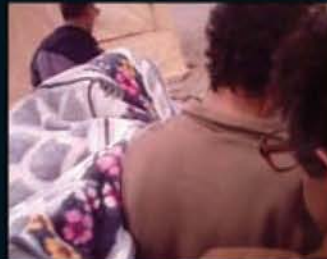
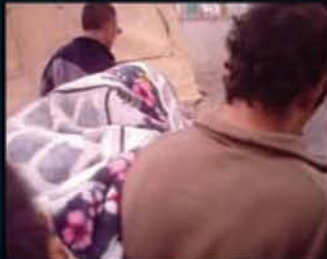
THE AMERICAN CAMP

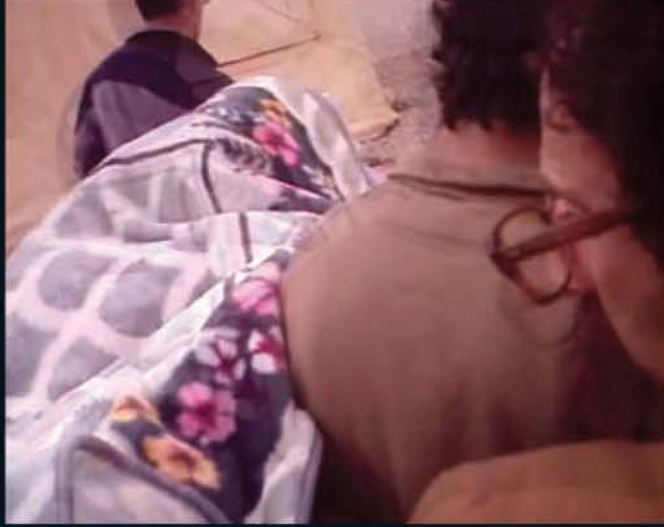

مۆلگەي ئەمەرىكايى

THE AMERICAN CAMP

THE AMERICAN CAMP

مۆلگەي ئەمەرىكايى

THE AMERICAN CAMP

مۆلگەي ئەمەرىكايى

THE AMERICAN CAMP

مۆلگەى ئەمەرىكايى

دوای پەوانەکردنى ئەندامانى رېڭخراوى موحاھىدىنى خەلق بۇ مۆلگەى ئەشرف لە نىسانى ۲۰۰۳ و چاوپېڭەوتنىان، ئەمەرىكايىبەھەکان زانىيان كەوا ژمارەيەكى زۆر كەمىان دەيانەوى رېڭخراوەكە بەجى بېلن. بۇ مانەوەشيان، ھەرۋەھا تا بەردەوام كۆنترۆل بىرئىن، ئەمەرىكايىبەھەکان مۆلگەيەكى تىريان لە دەروەى مۆلگەى ئەشرفدا دروست كرد بە ناوى TIPE (بارمگای نيۆدەولەتى بۇ ھەوانەوہى كاتى). دواچار، ۶۰۰ ئەندام لەو مۆلگەيەدا بەرچاويان پوون بووۋە.

بارودۇخ لە TIPE دا ئاستەم بوو. ئەندامانى پېشوو لە ناو رەشمالدا دەژيان و برە خۇراكىكى كەمى سەربازىيان دەخوارد. شتىك نەبوو لە سەرما و گەرمایان بپارىزى. قسە ھەيە كەوا ئەمەرىكايىبەھەکان مامەلەيەكى توندىان لەگەلدا كىردوون، چەند چارىك ئەندامانى پېشوو مانىان گرتوۋە. پى دەچىت سەربازانى ئەمەرىكايى متمانەيان بە ئەندامانى پېشوو نەكردى. پوون نىيە، ئاخۇ ئەندامانى پېشوو بە مەبەستى راپەراندنى كار لە ناو ئىران كۆكرونەتەوہ يان نا، لەبەرتەوہى زۆربەى ئەندامانى مۆلگەى ئەشرف بۇ ئەو مەبەستە كۆ كرابوونەوہ.

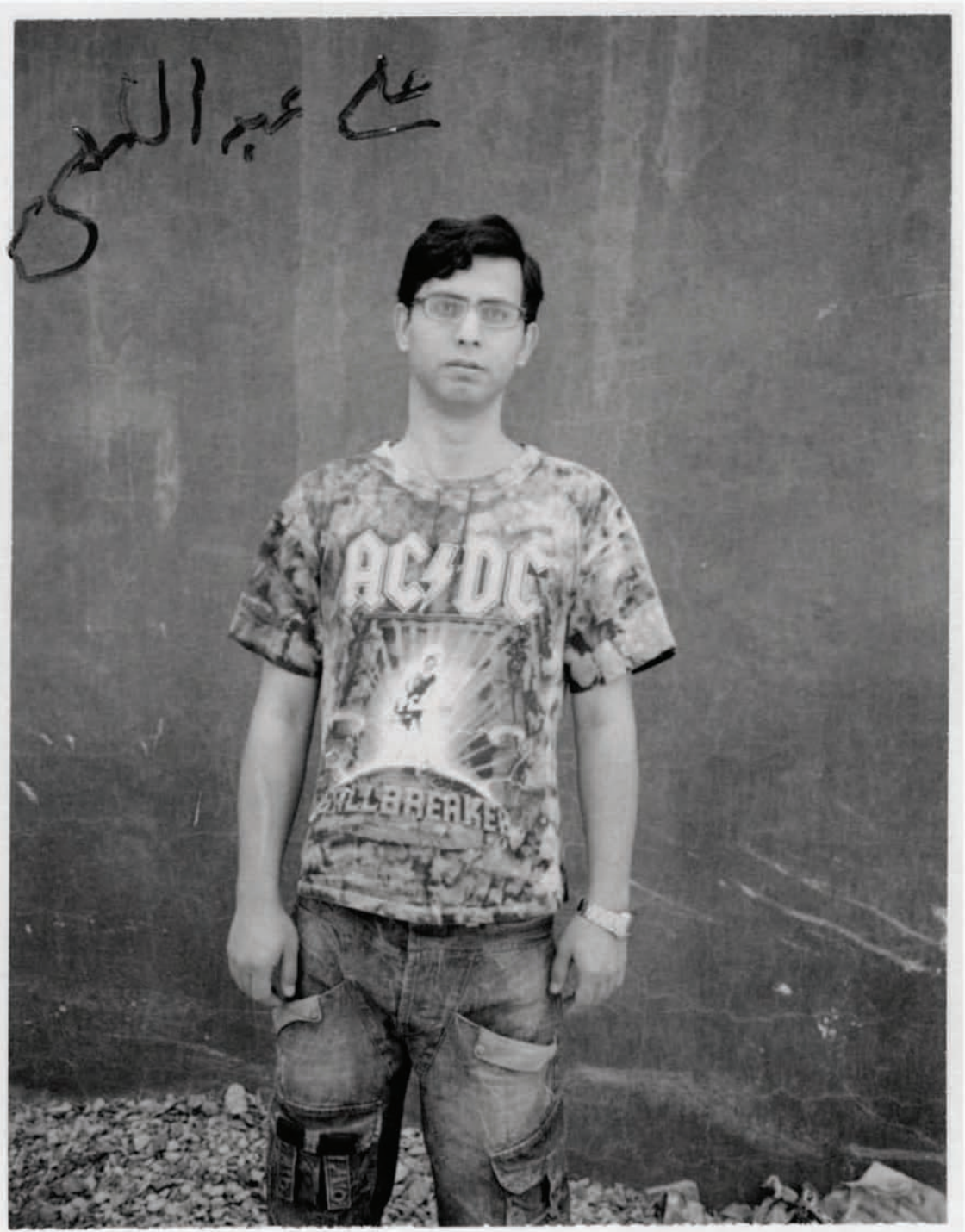
بە لای ئەندامانى پېشوو رېڭخراوى موحاھىدىنى خەلقوہ، TIPE گرتىگەيەكى تر بوو. بۇيان نەبوو بېرۇن، تەنيا ئەو چارە نەبى ئەویش بۇ پاراستنى خۇيان. لە دەروە عىراقىبەھەکان ھەر بەخاوى دەيانخواردن. لە ناوہوش، ئەندامانى پېشوو رېڭخراوى موحاھىدىنى خەلق ھەر سەعاتە و دۆلارىكيان وەردەگرت بۇ ئەم كارانە: پاككردنەوہ، دارتاشى، ئەركى كارگېرى و... تاد.

رېڭخراوى خاچى سوورى نيۆدەولەتى و UNHCR رېگەيان پى درا بچنە ناو مۆلگەكە و دىمانە لەگەل ئەندامانى پېشوو رېڭخراوى موحاھىدىنى خەلقدا ساز بکەن. ئەندامانى خىزانەكانيان رېگەيان پى درا سەردانىان بکەن. لە كۆتايىدا، نىزىكەى ۴۰۰ ئەندامى پېشوو رېڭخراوى موحاھىدىنى خەلق رازى بوون بەوہى كە لەلايەن خاچى سوورەوہ بگەپنەوہ بۇ ئىران. ئەوانى تر تا كۆتايى ۲۰۰۷ لە مۆلگەكەدا مانەوہ، ئەو كاتەى ئەمەرىكايىبەھەکان بپارى داخستنى مۆلگەكەيان دا و پارە و دۆكيومىنتيان پېشكىش بەو يەكەمىن دەستەيە كرد ئەگەر بېرۇشنتايە. نىزىكەى ۱۰۰ كەسيان مانەوہ. لە ۲۰۰۸ دا، ھەموويان برانە چەند شوئنىك لە دەوك لە باكورى عىراقى كوردەوارىدا، لەوى گەليكيان ھەوليان دا لە سنوور بپەرنەوہ. دوای چەند ھەفتەيەك، ئەوانەى مابوونەوہ چوونە دوو خانوو لە ھەولېرى پايەتەختى كورداندا.

CUT
HOOKED
MUCH LIKE IRAN
NOWHERE TO GO
ASHAMED

Name: Ali Abdolahi

Date of Birth: 1981, Tehran

Joined MKO: 2002

Only a few days after he arrived, they brought Ali Abdolahi a document to sign. "It said that if I didn't want to be part of MKO anymore, I would go to prison in Ashraf Camp. After two years there, I would be sent for eight years to Abu Ghraib, to be exchanged for Iraqi prisoners of war in Iran. All my hopes and beliefs in the organization were shattered. I could choose not sign, but the outcome would be the same. So I signed."

This happened only four days after he joined the organisation. "My best memory was when I got in, the worst when I found out that I couldn't leave. I was in shock; because the face the organization showed to the outside was not true on the inside." Abdolahi was contacted by MKO when he had left Iran for reasons he does not want to talk about. He had just arrived in Turkey and was registering with the Turkish police, when a man aged about forty approached him and spoke to him in his own language. "He was a nice guy. We talked about the future of Iran. Then he took me to his home and showed me video films of MKO. I could spend the night at his place. I didn't feel at home in Turkey, and going to MKO to join the fight seemed the best thing to do." So, a month later, they took him to Ashraf Camp, illegally crossing the border with Iraq. After a year under his new MKO-name of Bhezad - he had only had some elementary military training - he was saved by the Americans coming to Iraq. They took him to TIPF. And then history

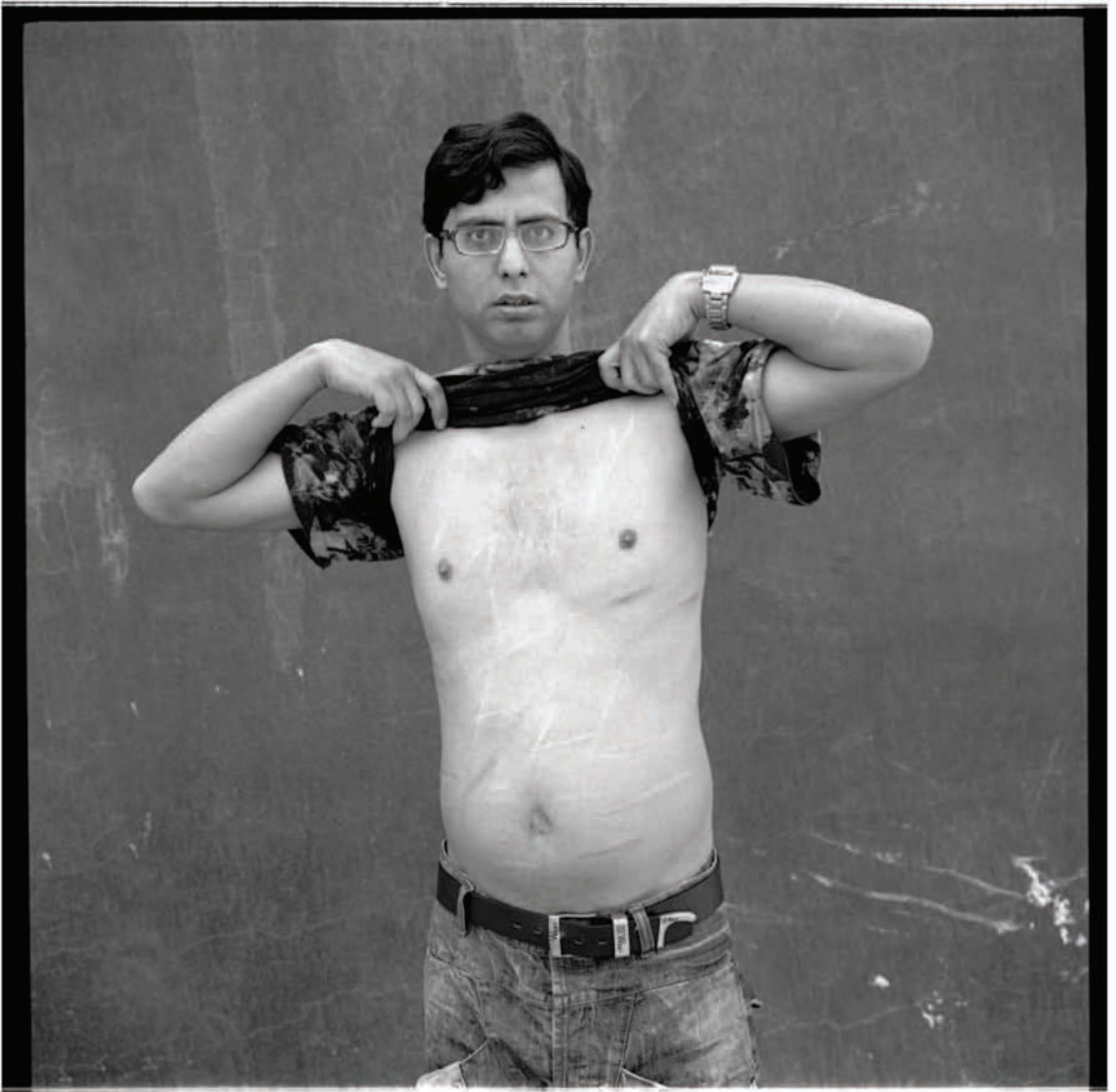
repeated itself. "MKO said: if you don't like the situation here, you can always go to Iran. At TIPF they said: if you don't like it here, go to Iran." The stress became too much for him. He had left Iran a nervous wreck, and his depressions got worse in Ashraf Camp. Once in TIPF he started to cut himself. "The first time I cut into my own flesh with a knife was after they had put me in isolation. I had started a fight because I wanted a cigarette and the guard refused. I was in isolation for a month. Then I started cutting myself."

His body is full of scars. He shows his wrists. "I tried to commit suicide. I didn't believe in anything anymore and I just didn't have the will to fight. I regret it now. I want to live. I want to start living."

All in all, he spent about one year in isolation in the five years he was with the Americans. Even so, he says that given the choice between Ashraf Camp and TIPF, he would choose the latter. "I never want to go back to Ashraf." Abdolahi's hand trembles when he touches his brow. His voice is calm yet monotonous. It is almost as if he has been drugged. He was with the last group to leave TIPF, refusing to the last the insecurity of life outside the camp. Now he is looking for a way to leave Iraq, but he does not have any money and sees no way to cross the border legally. Yet, despite everything, things are better than before. "I haven't cut myself since I am out. I don't do it anymore."

CUT

ئەمەرىكا يېھىيەكان دەيگوزنەوہ بۆ TIFP و پاشان مۆژوو دوويارە دەيئەتەوہ. رېنكراوى موحاھىدىنى خەلق گوتى: "ئەگەر خەز بەدۇخى ئۆرە ناكەى، ھەردەم بۆت ھەيە بگەرئېيەوہ بۆ ئۆران" و لە TIFP يىشا گوتيان "ئەگەر ئۆرەت پى خۇش نىيە برۆوہ بۆ ئۆران".

دۇخەكە زۆر ئەستەم بوو. ئەو بەدەر وونىكى وئرانەوہ لە ئۆران دەرچووبوو و خەمۇكىيەكەى لە مۆلگەى ئەشەرەفدا زياتر پەرەى گرت بوو. چارىكىان لە TIFP دەستى كرد بەبريندار كوردنى خۆى. "يەكەم چار كە بەچەقۇيەك دەمارى خۆم برى ئەو كاتە بوو منيان لە گۆشەيەك نابوو. بۆ جگەرەيەك شەرپىك نابوووہ و پاسەوانەكە پىي ئەدەدام. ماوہى مانگىك لە خەك دابرا بووم. پاشان دەستەم كرد بەبرينى جەستەم".

جەستەى ئەو پر لە رووشانە. مەچەكەكانى پىشان دەدا. "ھەولم دا خۆم بكوژم. ئىتر بروام بەھىچ شتەك ئەمابوو و تەناتە و رەى شەرپىشم ئەمابوو. ئىستە پەشيمانم. دەمەوى بژىم. دەمەوى دەست بەئۆران بگەمەوہ".

عەبدوللاھى بەگشتى لەو پىنج سالەى لەگەل ئەمەرىكا يېھىيەكاندا بووہ سالىكى لە تەنباييدا بەسەر بردووہ. لەگەل ئەوہشدا، ئەگەر ناچار بى لە نۆوان مۆلگەى ئەشەرەف و TIFP دا يەكيان ھەلدەبۆرئى، ئەو دووہمىانى پەسندە. "بەھىچ جۆر نامەوى بگەرئېمەوہ ئەشەرەف". ئەو كاتەى دەستى بەسەر برۆيدا دەھىنى، دەستى دەلەرزى، دەنگى نەرم بەلام يەك ئاوازە. ھەرەكە بلىنى دەرمانى لە ھۆشەرى دەرخوارد درابى. ئەو لە ناو دوايىن ئەو كۆمەلەدا بووہ كە TIFP يان بەجى ھىشتووہ لەبەرئەوہى ئەوان تا دوا ھەناسە خۆيان ئەدادەيە دەست نانەمىنى ئۆيانى دەرەوہى مۆلگەوہ. ئىستە عەبدوللاھى بەدواى رېگەيەكدا دەگەرئى تاكو لە عىراق بچىتە دەرەوہ بەلام ھىچ پارەيەكى نىيە و ھىچ رېيەكى ياسايش بۆ پەرىنەوہ لە سنوور نابىنىت. لەگەل ئەوہشدا، سەرەراى ھەموو شتەك، دۇخەكە لە چاران باشتەرە. "لە وەتەى دەرچووم خۆم بريندار نەكردووہ. ئىتر وا ناكەمەوہ".

تەنيا چەند رۆژىك پاش گەيشتنى، دەستھاوئىزىكىان بۆ عەلى عەبدوللاھى ھىنا تا ئىمزاى بكا. "دەيگوت ئەگەر من نەمەوى لەگەل رەمخدا بى دەبى لە مۆلگەى ئەشەرەفدا بگىرئىم. پاش دوو سال لەوئى، بۆ ھەشت سال دەنئىردىمە گرتىگەى ئەبوغرىب تا لەگەل گىراوہ عىراقىيەكانى شەر لەگەل ئۆراندا بگۆرئېمەوہ. گش ئاوات و باوہرەكانم لە ناو ئەم رېنكراوہدا ھەلابەھەلا بوون. دەمتوانى ئىمزانەكردن ھەلبىزئىم، بەلام بەرھاتەكەى ھەمان شت بوو، بۆيە ئىمزام كرد".

ئەمە تەنيا پاش چوار رۆژ لەوہى پئوہندى بەرېنكراوہكەوہ كوردبوو روى دا. "خۆشترىن بىرەوہرىم كاتى چوونە ناو رېنكراوہكە بوو، ناخۆشترىنىش ئەو كاتە بوو كە تى گەيشتم ناتوانم بەجى بەئىلم. وپ بووبووم لەبەرئەوہى ئەو روى رېنكراوہكە لە دەرەوہدا پىشانى دەدا لە ناوہوہدا راست نەبوو".

ئەو دەمە عەبدوللاھى لە سۆنگەى ئەو ھۆيانەى نەيوست باسيان بكا، ئۆرانى بەجى ھىشت رېنكراوى موحاھىدىنى خەلق پئوہندى پئوہ كرد. ھەر تازە گەيشتبووہ توركييا و ناوى خۆى لەلای پولىسى توركيادا تۆمار دەكرد كاتىك پىاوىكى نۆزىك چل سالان لى دەچىتە پىشەوہ و بەزمانى خۆى لەگەلیدا دەوئى. "پىاوىكى باش بوو. باسى داھاتووى ئۆرانمان كرد. پاشان ئەو منى برەدە مالى خۆيان و فلىمى قىديويى رېنكراوى موحاھىدىنى خەلقى بۆلى دام. دەمتوانى شەوہكە لە مالى ئەوہا بەسەر بېم. لە توركييا ھەستەم بەخۆشچالى نەدەكرد و چوونم بۆ ناو رېنكراوى موحاھىدىنى خەلق بۆ بەشدارى لە شەر، پى دەچوو باشترىن شت بى بىكەم". بۆيە پاش مانگىك بەرېگەى ناياساى ئاودىوى سنورى عىراق دەكرد بۆ مۆلگەى ئەشەرەف. پاش سالىك عەبدوللاھى، بەناوہ نەھىنىيە تازەكەى - بەھزاد - ھوہ كە لە MKO دا پىي دابوو، تەنيا كۆمەلەك راھىنانى سەربازى سەرەتايى پى دەدرئ و ئەو ئەمەرىكا يېھىيەكانى دىنە عىراق رزگارى دەكەن.

ناو: علی عهبدولاهی
له‌دایکبووی: ۱۹۸۱، تاران
میژووی پیوهندی: ۲۰۰۲

Name: Mehrdad Vosughi

Date of Birth: 1973, Lahijan,
north of Iran

Joined MKO: 2001

HOOKED

Alcohol and pills, dominate Mehrdad Vosughi's life; like they dominate his best memory of MKO. "One day we stole dates and made vodka. It was very strong. I kept it in my wardrobe, but they found out and held a meeting. I said: I've drunk it and now it's finished, what's the point of talking about it? It's done now."

He left Iran after getting into trouble over alcohol. "I liked to go out and drink with friends. Music, girls, go out. They put me in jail." More than once he served time in jail, for seven years in total. In jail he started cutting himself, as he has done repeatedly ever since. "They had told me I would be freed after a certain date. But when that day came, they said: 'No. One more year.' I was so angry. I went on hunger strike and I started to cut myself. I broke a glass and put it into my flesh. I was 21." After jail, he went into business and bought videos, cameras and dvds in Pakistan to sell in Iran. There MKO convinced him they were 'fighting his fight'. Illegally, they brought him to Iraq, to Ashraf Camp. But when they tried to force him to swear his allegiance to Maryam Rajavi, he refused. His worst memory: "They beat me for days and put a gun to my head. Saddam was still in power, and they said: 'If you don't change your mind, you will go to Abu Ghraib.'" They put me in isolation for a month. At night, when it was completely dark, they would beat people. I feared death. It was the first time someone put a gun to my

head. And I had heard they killed a lot of people. I said I changed my mind, just to stop the pressure." He tried to escape a couple of times, before he was taken by the Americans to TIPF. And there he tried again - because the Americans put him in isolation too. "I liked to drink. It was forbidden, so we made alcohol ourselves. I took that with pills - any kind of pills. Then I went crazy, I became aggressive and started a fight." He needs the alcohol to forget. "My brain is damaged. I don't want to be inside my head; I try to get away from it, all the time."

And so he started cutting himself again. "I cannot fight the regime, so I fight myself. Last time I cut myself was at TIPF, ten months ago. How else can I express my complaints? But since we left TIPF I haven't done it anymore." But Vosughi is still an angry man. "Because of the government of Iran I lost my youth. There's nothing left of my life. My father died a week ago. I haven't seen him in more than eight years." And because his father died, his relatives cannot send him money to buy his way out. Angrily he is waiting for the UNHCR to help him. "I want freedom. I'm not interested in politics. Iranian government kills, MKO kills, American government kills. They say we're terrorists. The UNHCR does nothing; even the Americans say there's nothing they can do for us. Everybody tells us we should leave the country illegally. But that way out is too risky."

Con
27
Me

To Whom

My office was
surrounding M
existence of m
application for ap

Mr. Ali Moghaddas
years attempting to as
strongly encourage the
granted, he will be able
understand that Mr. Moha
executed an I-134 Affidavit
admissible to the U.S.

The Iranian community in my L
amount of vibrancy to the regio
refuge status of Mr. Ali Moghadd

Thank you,

D. Reichert
David G. Reichert
Member of Congress

One and more of employees
Statement of your employer on business stability.
I-134, AFFIDAVIT OF SUPPORT
Form No. I-134 (Rev. 09-18-09)

DAVID G. REICHERT
CONGRESSMAN
COMMITTEE ON
IMMIGRATION
AND NATURALIZATION
U.S. HOUSE OF REPRESENTATIVES

Congress of the United States
House of Representatives
Washington, DC 20515-4708

June 4, 2008

United Nations High Commissioner for Refugees
Case Postale 2500
CH-1211 Geneva 2 D p t
Switzerland

Congressman Dave Reichert
78th Avenue SE, Suite 202
Island, WA 98040

Re: May Concern:

As alerted by a constituent, Mr. Hossein Khorram, to the situation of Mr. Ali Moghaddas whose brother, Mr. Mohammad Moghaddas, is also a political activist in the 8th District of Washington, I want to lend my support to Ali's approval of refugee status.

Mr. Ali Moghaddas (date of birth: 7/27/1966) lives in constant fear because of his 17 years of involvement in the overthrow of the current Iranian clerical regime. I am writing to UNHCR to give all due consideration to the application for Ali. If Mr. Mohammad Moghaddas, Ali's brother mentioned above, has been granted refugee status, I believe that Ali's brother mentioned above, has a strong case for support should United States authorities find him.

Mr. Ali Moghaddas is a politically active group who has added a great deal to the community. Again, I ask that you give all due consideration to the application.

U.S. HOUSE OF REPRESENTATIVES
WASHINGTON, DC 20515-4708
TELEPHONE: 202-225-4708
FAX: 202-225-4708
WWW.HOUSE.GOV

1. Please provide the following information:
2. If you are a constituent, please provide the following information:
3. If you are a constituent, please provide the following information:
4. If you are a constituent, please provide the following information:
5. If you are a constituent, please provide the following information:
6. If you are a constituent, please provide the following information:
7. If you are a constituent, please provide the following information:
8. If you are a constituent, please provide the following information:
9. If you are a constituent, please provide the following information:
10. If you are a constituent, please provide the following information:

بخاته سەر سهرم. بیستبووم که زۆر خه‌لکیان ئاوا کوشتوو. گوتم رام گۆریوه، هه‌ر بۆ ئه‌وه‌ی پال‌ه‌په‌ستۆکه‌یان بوه‌ستینم.

پیش ئه‌وه‌ی له‌لایه‌ن ئه‌م‌ه‌ریکاییه‌کانه‌وه‌ بیریته‌ TIPE، دوو‌جار هه‌ول‌ی را‌کردنی دا. له‌و‌یش جاریکی تر هه‌ول‌ی دایه‌وه‌ چونکه‌ ئه‌م‌ه‌ریکاییه‌کانیش ئه‌ویان دایه‌ لاوه‌.

”هه‌زم لێ بوو بخۆمه‌وه‌. قه‌ده‌خه‌ بوو، بۆیه‌ خۆمان خوار‌دنه‌ومان دروست ده‌کرد. له‌گه‌ل ده‌نکه‌، هه‌ر جۆره‌ ده‌نکه‌یه‌ک بوایه‌، ده‌م‌خوار‌ده‌وه‌. پاشان شیت بووم، ر‌کم هه‌لسا و ده‌ستم به‌ شه‌ر کرد.”

پێویستی به‌ ئه‌لکه‌هۆله‌ تا‌خۆی له‌ بیر بکات ”میشکم تیک چوو. نامه‌وی ئاگام له‌ خۆم بێ. هه‌موو کات هه‌ول ده‌دم خۆم له‌ بیر بکه‌م.”

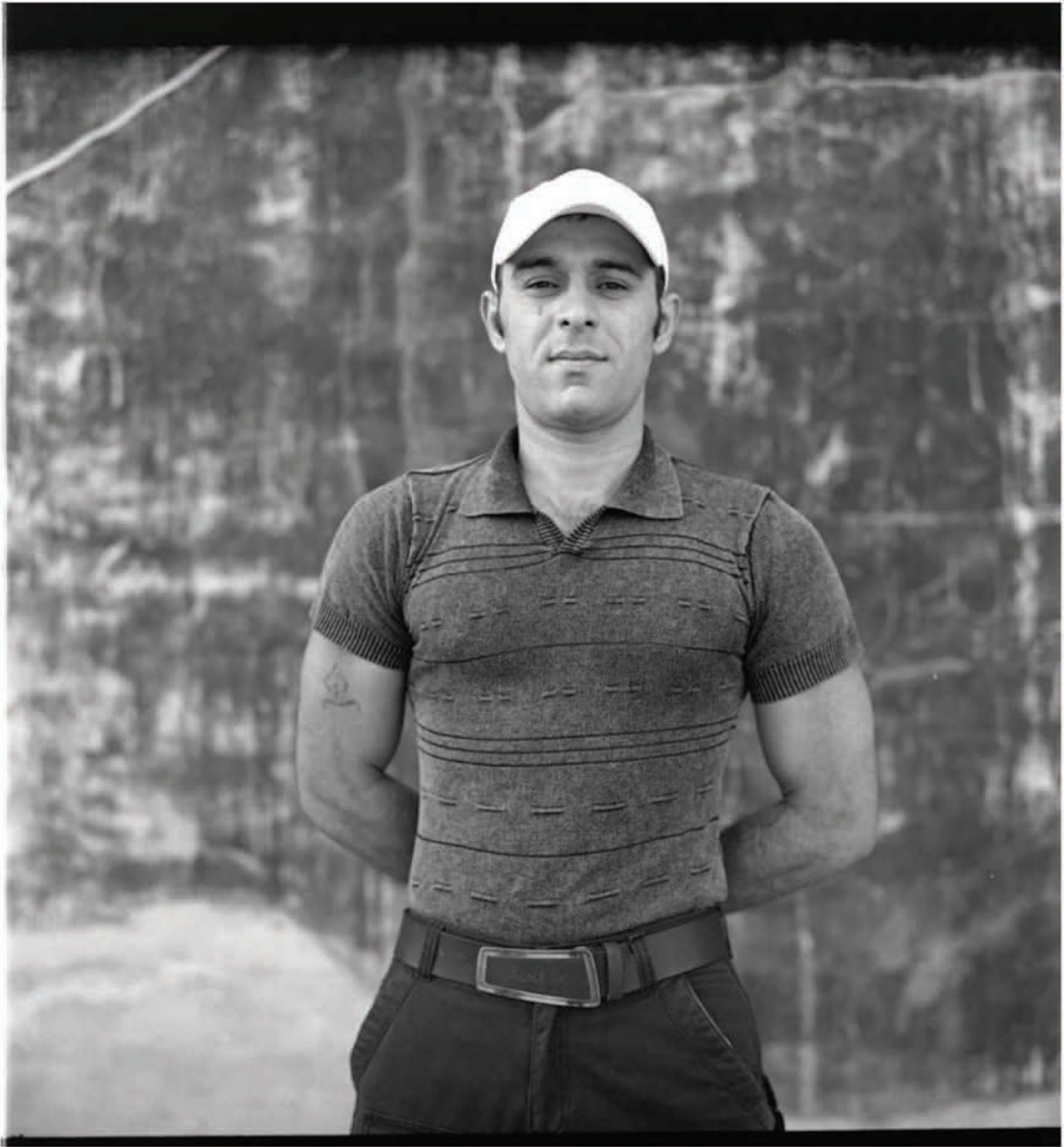
ئه‌وجا ده‌ستی کرده‌وه‌ به‌ خۆ بریندار کردن. ”من ناتوانم شه‌ری ر‌یژیمیک بکه‌م، بۆیه‌ شه‌رم له‌گه‌ل خۆمدا کرد. دوا‌یه‌مین جار له‌ TIPE دا خۆم بریندار کرد ده‌ مانگ پیش ئیسته‌ بوو. ئاخۆ به‌ چ شۆیه‌یه‌کی تر ده‌توانم نار‌ه‌زاییه‌کانم ده‌رب‌رم؟ به‌لام له‌ وه‌ته‌ی TIPE مان به‌جی ه‌یشتوو چی تر خۆم بریندار نه‌کردوو‌ه‌ته‌وه‌.”

به‌لام فسوخی ئیسته‌ش پیاوینکی توورپه‌یه‌. ”به‌هۆی حکومه‌تی ئێرانییه‌وه‌ من گه‌نجیه‌تیم له‌ ده‌ست دا. له‌ ژياندا ه‌یچم بۆ نه‌ماوه‌ته‌وه‌. هه‌فته‌یه‌ک له‌مه‌وبه‌ر باوکم مرد. هه‌شت سا‌ل زیاتر بوو نه‌مب‌ینیبوو.” له‌به‌رئ‌ه‌وه‌ی باوکی مرد، که‌سوکاری ناتوانن پاره‌ی بۆ بنێرن تا‌ برواته‌ ده‌روه‌. به‌ توورپه‌یی چاوه‌رپێی UNHCR ده‌کات یارمه‌تی بده‌ن. ”من ئازادیم ده‌وی. هه‌زم له‌ سیاسه‌ت نییه‌. حکومه‌تی ئێرانی ده‌کوژێ، MKO ده‌کوژێ، حکومه‌تی ئه‌م‌ریکاش ده‌کوژێ. پێمان ده‌لێن ئیوه‌ تیرۆریستن. UNHCR ه‌یچ نا‌کات، ته‌نانه‌ت ئه‌م‌ه‌ریکاییه‌کانیش ده‌لێن ه‌یچمان بۆ ئیوه‌ پێ نا‌کرێ. هه‌موو پێمان ده‌لێن ده‌بێ به‌نایاسایی ولات به‌جی بێلێن. به‌لام ئه‌م ر‌یگه‌یه‌ش بۆ چوونه‌ ده‌روه‌ زۆر مه‌ترسیداره‌.”

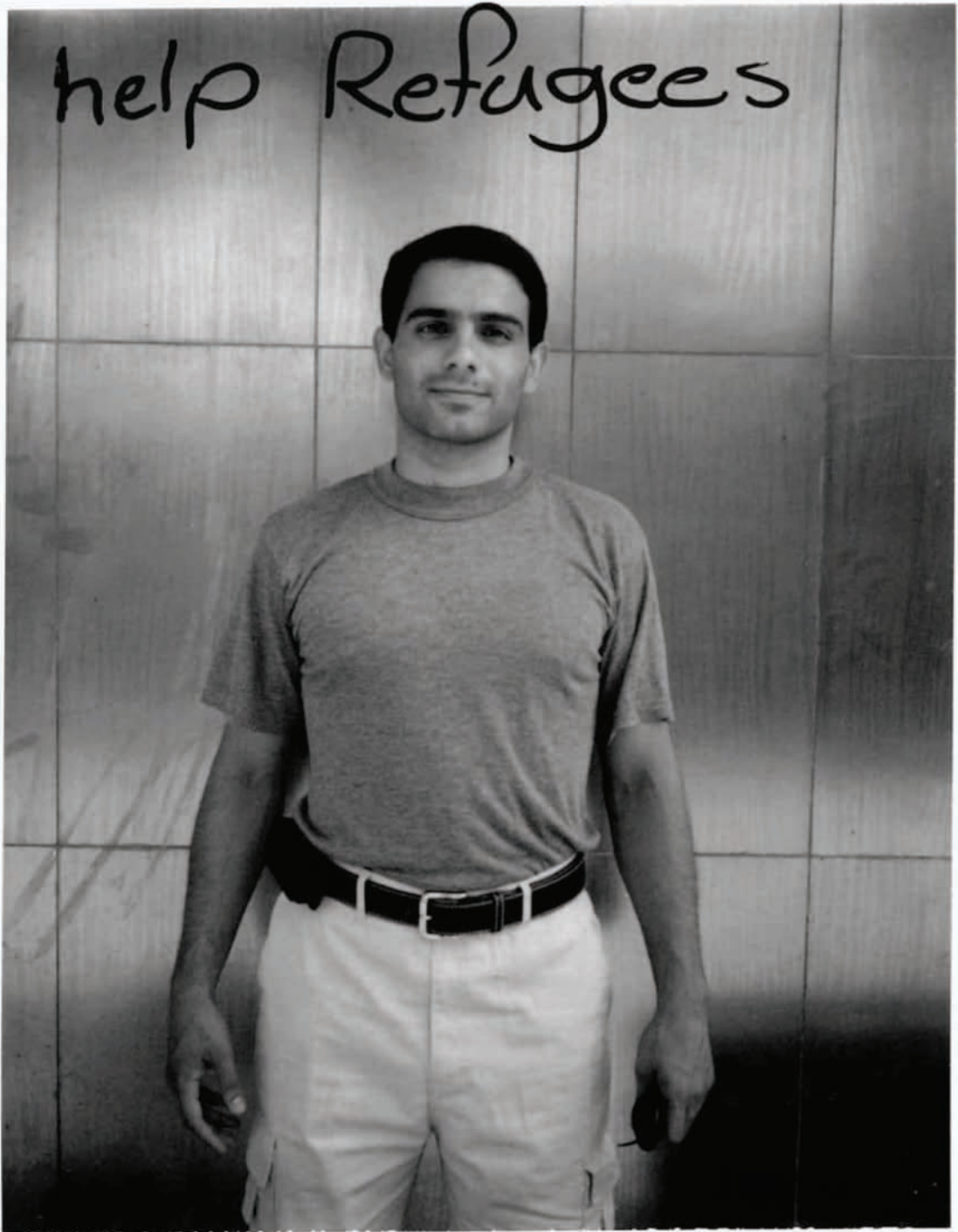
ئه‌لکه‌هۆل و ده‌نکه‌ ژيان‌ی می‌ه‌رداد فه‌سووخیان ته‌نیوه‌ته‌وه‌، وه‌ک ئه‌وه‌ی خۆشترین بیره‌وه‌ری می‌ه‌رداد‌بن له‌ ر‌یک‌خراوی موجه‌یدی‌نی خه‌لقدا. ”ر‌ۆژیک خورمانان دزی و فۆدگامان لێ دروست کرد. فۆدگاکه‌ زۆر به‌ه‌یز بوو. له‌ ناو دۆلابه‌که‌مدا ده‌م‌شار‌ده‌وه‌. به‌لام پێیان زانی و کۆبوونه‌وه‌کیان له‌باره‌وه‌ گرێ دا. منیش گوتم: هه‌مووم خوار‌دوو‌ه‌ته‌وه‌ و ئیسته‌ نه‌ماوه‌، بۆچی له‌سه‌ری ده‌رپۆن؟ ئیسته‌ ته‌واو بووه‌.”

دوا‌ی ئه‌وه‌ی به‌هۆی ئه‌لکه‌هۆله‌وه‌ تووشی کێشه‌ ده‌بی، ئێران به‌جی ده‌ه‌یلێ. ”هه‌زم ده‌کرد له‌گه‌ل هه‌قالاندا بچینه‌ ده‌روه‌ و بخۆینه‌وه‌. موزیک و کچ و چوونه‌ ده‌روه‌، منیان خسته‌ گرتیگه‌وه‌.” چهندان جار به‌ند کراوه‌، به‌هه‌مووی ده‌کاته‌ هه‌وت سا‌ل له‌ گرتیگه‌دا بووه‌. له‌ گرتیگه‌دا له‌شی خۆی ده‌برێ، له‌وسا‌که‌وه‌ چهند جاری تریش ئه‌م کاره‌ی دووباره‌ کردوو‌ه‌ته‌وه‌. ”پێمان گوت دوا‌ی میژووینکی دیاریکراو ئازادم ده‌که‌ن. به‌لام کات‌ی میژوو‌ه‌که‌ هات، گو‌تیا‌ن: نه‌خیز سا‌لیکی تر. منیش زۆر توورپه‌ بووم. مانم گرت و خۆم بریندار ده‌کرد. گلاسیکم شکاند و له‌ خۆم دا. ئه‌و ده‌مه‌ ۲۱ سا‌ل بووم.”

دوا‌ی گرتیگه‌، ده‌ستی به‌ کار کرد، فیدیه‌، کامی‌را و دیفیدیه‌ی له‌ پاک‌ستان ده‌کرێ و له‌ ئێران ده‌یفرۆشینه‌وه‌. له‌ پاک‌ستان ر‌یک‌خراوی موجه‌یدی‌نی خه‌لق باوه‌رپیان پێ کرد که‌ ئه‌وان ”شه‌ر بۆ ئه‌و ده‌که‌ن”. به‌ نایاسایی ه‌ینایان بۆ عێراق بۆ ناو مۆلگه‌ی ئه‌شه‌رف. به‌لام کات‌ی ویستیان به‌زۆر سویندی پێ بخۆن تا‌ دلسۆز بێت بۆ مه‌ریه‌م ر‌ه‌جه‌وی، په‌تی کرده‌وه‌. خراپترین بیره‌وه‌ری ئه‌مه‌ بوو” بۆ چهندان ر‌ۆژ لێیان دام و ده‌مانچه‌یان لێ هه‌لکێشام و له‌سه‌ر سه‌ریان را‌گرتم. ه‌یشتا سه‌دام له‌ ده‌سه‌لاتدا بوو، پێیان گوتم: ئه‌گه‌ر پات نه‌گۆرێ، ده‌چیته‌ ئه‌بوغریب. بۆ ماوه‌ی یه‌ک سا‌ل منیان خسته‌ لاوه‌. شه‌وانه‌، کات‌ی زۆر تاریک داده‌هات، ده‌ستیان ده‌کرد به‌ لێدانی خه‌لك. ده‌ترسام بمکوژن. ئه‌وه‌ یه‌که‌م جار بوو یه‌کێک ده‌مانچه‌

ناو: می‌هرداد فه‌سووخی
له‌دایکبووی: ۱۹۷۳، لاهیجان
میژووی پیوهندی به MKO: ۲۰۰۱

Name: Mehdi Fazlollahi

Date of Birth: 1983, Tehran

Joined MKO: 2002

MUCH LIKE IRAN

"I sometimes dream of my family. They all wear handcuffs. A cleaning car is going to run them over. I try to stop the car but I can't." Mehdi Fazlollahi has not seen his parents since he left Iran at the age of nineteen. Yet he talks about them a lot, and they are partly the reason he joined MKO. His mother was a successful sports teacher who was punished because she wore sports shoes all the time. "Her teams were number one in Tehran. She's the best, but they didn't appreciate her. She went out at five in the morning and came back at eight at night. She worked hard and had nothing. My father also worked a lot. There was no time to spend with the family. In Iran there's no attention given to people. The leaders spend a lot of money on themselves."

He decided to join MKO after two family members told him about the organisation when he was young. "I wanted to change the Iranian regime. I studied so that I didn't have to go into the army." Soon after finishing his studies in mechanical engineering, his call-up came for the army. "Two months before MKO had contacted me, and they helped me to leave the country." His parents did not want him to go. He laughs: "Young people never listen to their parents."

Fazlollahi was told he would join a liberation army, and that they would teach him how to fight. He got a new name: Mehrdad. But he soon felt there was no difference between MKO and Hezbollah, the Iranian militia.

"Hezbollah says you should pray. MKO does so as well." He hated the Iranian habit of crying for the killed Shiite imams. "I wanted to be happy. They forced me to cry in school. How could you continue your lessons when you are sad?"

Again he makes a comparison with Ashraf Camp. "You should cry for your leader, o Maryam; you should blame yourself and think your leader is better than you. I hate Maryam Rajavi. Iran has 75 million people. Why would I adore her?" His happiest moment at Ashraf was when he read that Maryam had been arrested, in France. "I laughed. My friends said: 'Be quiet, they will take us to army intelligence and hit us.' I couldn't stop myself. The idea was that we would take her to Iran, but she wasn't even in the country."

His worst memory is about a friend in the camp who had a wife and child in Iran, and who was told to divorce her. He refused, was then insulted and put under a lot of pressure. "He poured petrol over himself and set himself on fire. Nobody helped him. He was in a lot of pain. He didn't die, but for four months he suffered agonies, day and night. He eventually went to TIPF and could return to Iran."

Fazlollahi was finally able to join him in the American camp, after the Americans invaded Iraq. During his 18 months in Ashraf, MKO had not allowed him to go. "They say you don't need your passport, we will take you into Iraq. Then, once you're in, they say: you entered illegally. If you want to

leave you will go to jail for eight years. They want robots. They wanted to control us 24-hours a day.”

After the Americans closed TIPF, Fazlollahi was moved to Duhok, and later to Erbil. He feels unsafe there. “Three weeks ago my roommate went into hospital. He never returned. His relatives called us to ask where he is. How can I feel secure if they want to get rid of me? The Kurds said to me: ‘Why don’t you leave the country and go to Turkey?’ I said: ‘Because I have legal documents to be here.’ They said: ‘Go to Greece. We will close down the house.’”

He says he has no choice but to stay. “My problem is money. I need \$15,000 to get to Europe.”

ھاۋەلەكەيدا يەك بگرئتەۋە. لە ماۋەى ۱۸ مانگى مانەۋەى لە مۇلگەى ئەشرفدا رېكخراۋى مۇجاھىدىنى خەلق رېگەى دەرچوونىيان پى نەدابوو. ئەوان گوتيان پىۋىستىت بەپاسەپۇرتەكەت نىيە، ئىمە تۇ دەبەين بۇ عىراق. پاشان ھەر بگەىشتىتايە ناو عىراق پىيان دەگوتىت: تۇ بەقاچاخ ھاتوۋى. ئەگەر بتەۋى واز بىنى ھەشت سال لە گرتىگە دەنرئى. ئەوانە پىۋىستىيان بەئامىرۆك (رۇبۆت)ە. دەيانوۋىست بىست و چوار سەعات كۇنترۆلمان بگەن.

پاش ئەۋەى ئەمەرىكايىيەكان TIFپان داخست فەزۇلاھى گوازاىەۋە بۇ دەۋك و پاشانىش بۇ ھەۋلەر. ئەۋ لەۋى ھەست بەناتەناھى دەكات. پىش سى ھەفتە ھاۋزۋورەكەم چوۋە ئەخۇشخانە. بەلام چ جارى تر نەگەراىەۋە. خزمەكانى تەلەفۇنىيان بۇمان كرد تا بەشۋىنى بزائن. چۇن دەتوانم ھەست بەتەناھى بگەم كاتىك ئەوان بىانەۋى لە كۇلم كەنەۋە؟ كورد پىيان گوتم: بۇچى واز لە عىراق ناھىنى و ناچى بۇ توركىيا؟ گوتم: لەبەرئەۋەى من دەستھاۋىژى ياسايم لىرە ھەپە. گوتيان: برۇ يۇنان. ئىمە شۋىنەكە دادەخەين.

فەزۇلاھى دەلى ھىچ چارىكى نىيە جگە لەۋەى بمىنئىتەۋە. گرتى من پارەپە. پىۋىستىم بە ۱۵,۰۰۰ دۇلارە تا بگەمە ئەۋروپا.

رزگاركارهوه و ئهوان فېرى شېوازى شېرى دهكەن. ناويكى نھينىيى وەرگرت: مېھرداد. بەلام ئەو زوو ھەستى بەوھ کرد جياوازييەك نىيە لە ئىوان رېكخراوى موحاھيدىنى خەلق و حزبولادا كە ميليشيايەكى ئىرانىيە. "حزبولا دەلى دەبى نوژى بەكى، موحاھيدىنىش وا دەلین". فەزولولاهى رقى لەو خووەى ئىرانىيەكانە كە بۆ ئىمامە شىعە كوژراوھكان دەرگىن. "من دەمويست دلخوش بىم بەلام ئەوان لە قوتابخانە زۆريان لى دەكردم بگريم. چۆن دەتوانى درژە بەوانەكانت بەدى ئەگەر دلئەنگ بى؟"

دووبارە بەراوردىك لەگەل مۆلگەى ئەشرەفدا دەكاتەوھ. "دەبى بۆ سەركرەدەكەت بگرى، ئوى مەريەم. دەبى سەرکۆنەى خۆت بەكى و وا بىر بەكەيوھە كە سەركرەدەكەت لە خۆت باشتەر. من رېكم لە مەريەم رەجەوى دەبیتەوھ. ئىران ۷۵ مليون كەسە. بۆ دەبى من ئەوم خۆش بوى؟" دلخۆشتىن ساتى لە ناو مۆلگەى ئەشرەفدا كاتىكە كە ھەوالى گىرانى مەريەم لە فرەنسادا دەخوینتەوھ. "پى كەنیم. ھاوپىكانم گوتيان بیدەنگ بە دەنا دەمانبەن بۆ ھەوالگىرى سوپا و لىمان دەدەن. دەسەلاتى پىكەنىنى خۆم نەبوو. وا رېك كەوتبووین مەريەم ببەين بۆ ئىران بەلام ئەو ھەر لە ولاتىشدا نەمابوو".

ناخۆشتىن بىرەوھرى ئەو لەبارەى ھاوپىكەوھ بوو كە ژنەكەى و مندالەكەى لە ئىران بوون و پى گوترا بوو دەبى خىزانى تەلاق بەدات. ئەو ئەمەى قىوول نەكردبوو. بۆیە دواتر سووكايەتى پى كرا و خرايە ژىر پالەپەستووھ. "بەنزىنى بەخویدا کرد و ناگرى لە جەستەى خۆى بەردا. كەس يارمەتى نەدا. زۆر ئازارى چىشت. نەمرد بەلام ماوھى چوار مانگ بەشەو و بەرۆژ مرد و ژىايەوھ. لە كۆتايىدا چووھ TIPF و توانى بگەپتەوھ ئىران".

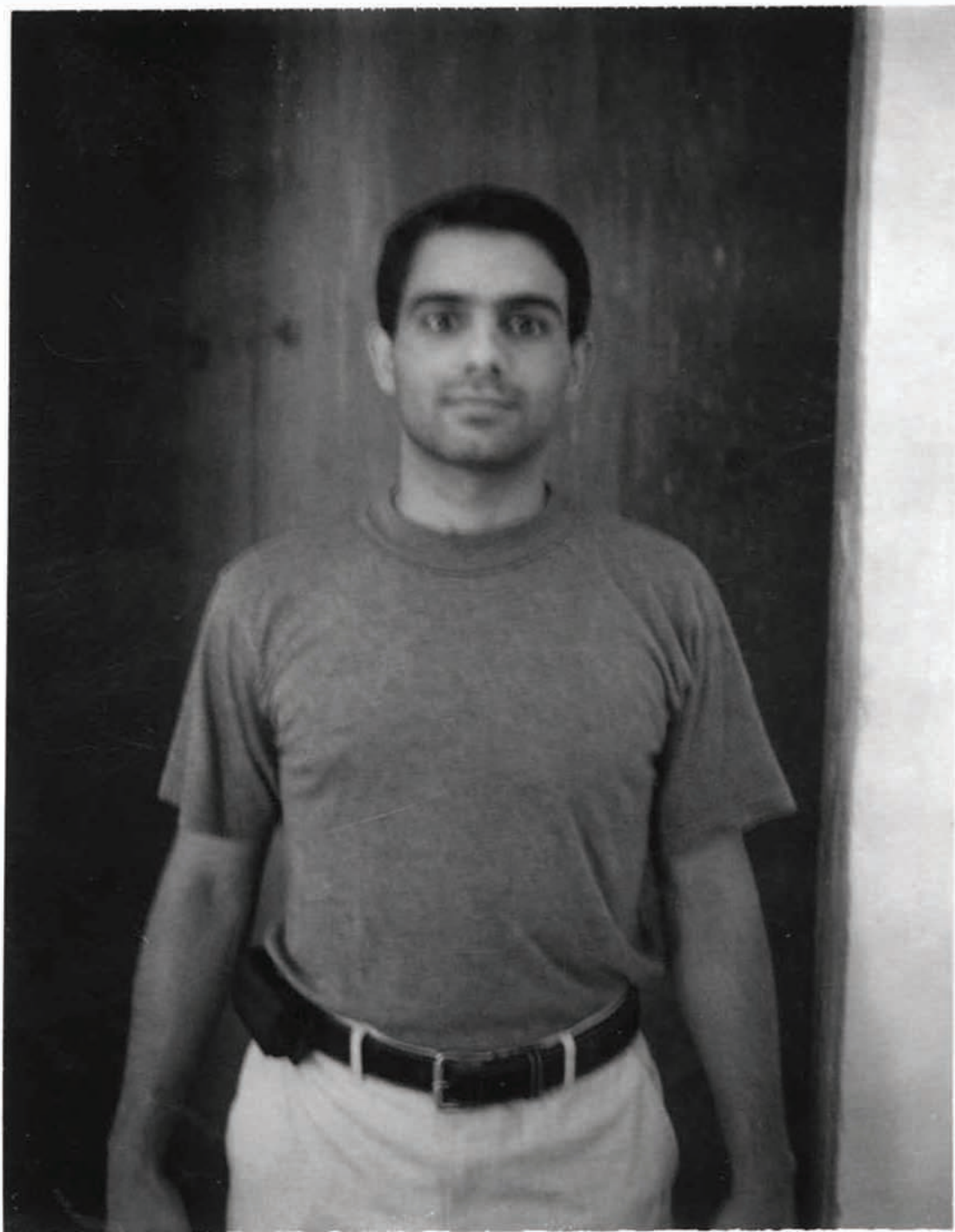
لە دوايىدا پاش ھىرشى ئەمەريكايىيەكان بۆ سەر عىراق توانىبووى لە مۆلگەى ئەمەريكايىيەكان لەگەل

"ھەندىك جار خەون بەمالباتەوھ دەبينم. ھەموويان دەسبەند كراون. ئۆتۆمۆبىلەكى پاكەوانى دەيەوئى بيانخاتە ژىرەوھ. ھەول دەدم ئۆتۆمۆبىلەكە بوەستىنم بەلام پىم ناكرى". مەھدى فەزولولاهى كە بەنۆزە سالىيەوھ لە ئىران دەرچووھ دايبابى خۆى نەديوھتەوھ. كەچى زۆر باسيان دەكات و ھەر ئەوانىش تا رادەيەك ھۆى پىوھندىكردى ئەون بەرېكخراوى موحاھيدىنى خەلقەوھ.

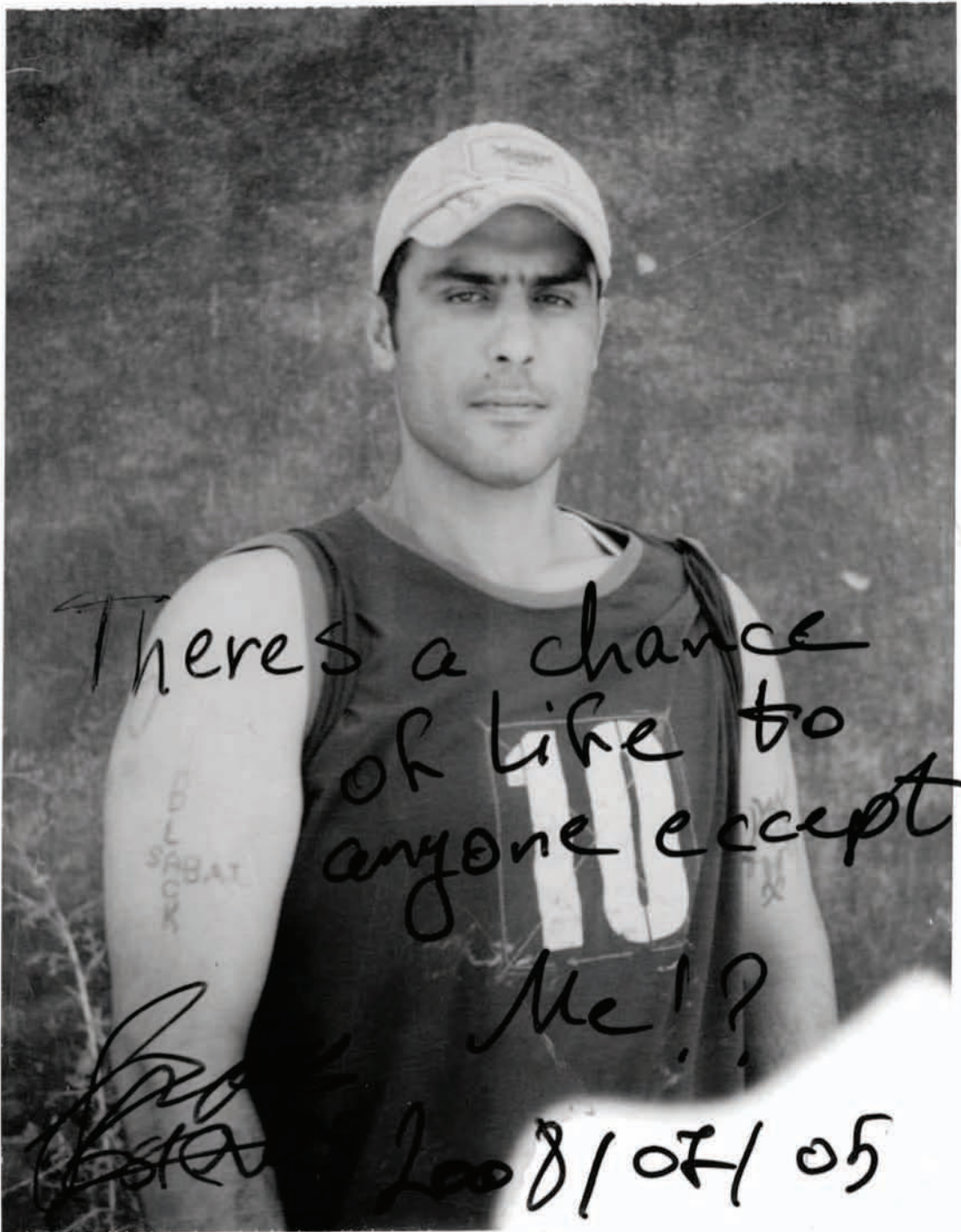
دايكى فەزولولاهى رايھنەرىكى وەرزشى سەرکەوتوو بوو، لەبەرئەوھى ھەردەم پىلاوى وەرزشى لە پىدا بوو، سزا درا. "تيمەكانى ئەو لە تاران پلە يەك بوون. ئەو باشتىن رايھنەر بوو بەلام ئەوان نرخیان نەزانى. بەيانىان سەعات پىنج دەردەچوو و تا ھەشتى شەو نەدەگەرايەوھ. خۆى ماندوو دەكرد، بەلام ھىچى دەست نەكەوتبوو. باوكىشم زۆر كارى دەكرد. كاتيان نەبوو لەگەل خىزاندا بەسەرى بىەن. لە ئىران ھىچ بايەخىك بە خەلك نادرى. سەركرەدەكان پارەى زۆر لە خۆيان خەرج دەكەن".

فەزولولاهى پاش ئەوھى لە تەمەنى گەنجىدا دوو ئەندامى بنەمالەكەى باسى رېكخراوى موحاھيدىنى خەلقى بۆ دەكەن، بىريار دەدات پىوھندييان پىوھ بكات. "دەمويست رېژىمى ئىران بگۆرم. خۆم سەرقالى خویندن کرد تاوھكو ناچار نەبم بچمە ناو سوپاوه". زوو پاش تەواوكردى خویندى ئەندازيارى ميكانيكى، ناوى بۆ خزمەت لە سوپا گەرايەوھ. "دوو مانگ پىشتەر رېكخراوى موحاھيدىنى خەلق پىوھندييان پىوھ كرىبووم و يارمەتییان دام لە ولات بچمە دەرەوھ". دايبابى نەياندەويست برۆا. بەپىكەنىنەوھ دەلى: "گەنج ھىچ كات بەگوئى دايبابى خۆى ناكا".

پىيان گوتبوو دەبى بچیتە رىزى سوپايەكى

ناو: مههدى فەزۇلاھى
لەدايکبوی: ۱۹۸۳، تاران
میژووی پیوهندی: ۲۰۰۲

Name: Hashem Ostovas

Date of Birth: 1975, Tehran

Joined MKO: 2002

NOWHERE TO GO

"I can't go back to Iran. I have spent half of my life in prison. I long for freedom." Hashem Ostovas left Iran in 2002, after being in jail for his political beliefs. He had gathered information through mail and radio - the BBC and CNN - and distributed it at the university "Once they beat me for five days."

He went to Turkey and registered with the UNHCR, but did not get a refugee status. The police threatened him: "They said I could only stay if I could show I had a \$1,000, would not get into trouble and promised not to work. If I couldn't produce the money within 24 hours, they would deport me." This made him vulnerable to MKO, although he had not been in contact with them before. A member of the organisation offered help at the police station. "He took me to a hotel, gave me some papers about MKO and talked about Ashraf Camp. It was August 7, 2002. The next day I was taken into Iraq." Ostovas was looking forward to living with other people who were opposed to the regime. "The MKO-people I had met were very kind. But inside the camp I realised that the way people were behaving towards each other - calling each other brother and sister - was artificial. They were ordered to do so, it didn't come from the heart. I was disappointed." And he hated the fact that MKO forced him to lie and say that while in Iran he already had ties with them.

It didn't take long before he wanted

to leave. After the Americans reached Baghdad in 2003, he told his commander about his decision, who took him to the septic tank for the camp toilets. "He put a gun to my chest and said: 'Do you want to stay or leave?' I said I still wanted to leave. He said he would kill me and throw me in the tank, and nobody would ever know I had been killed."

After his first shock, Ostovas realised that, with the fall of Saddam MKO lost its best friend and protector and couldn't kill anyone anymore. And indeed, he was only taken to jail. "The commander came in the morning and again I said I wanted to leave. By that time the Iraqi government had left, so I knew they wouldn't kill me. Then they handed me over to the American camp."

It was his worst memory of MKO. His best is about a bottle of homemade wine. As in Iran, alcohol was forbidden inside MKO. "But in Iran, a week before the new year starts, there is Zanatustra tradition. There is a lot of fire and we celebrate." No such fun in MKO. "A friend made a bottle of wine illegally. We drank it together. That was a nice night."

Since then the friend has moved back to Iran. Ostovas cannot go back and feels trapped in Erbil. "I have no money; my family cannot support me; the UNHCR does nothing. Americans call us terrorists, the Kurdish say we killed them - nobody does anything for us. We have to fight to stay alive."

ہہبووہ.

زوری نہبرد ویستی برؤا. پاش ئهوهی ئه مہریکایبیہکان له ۲۰۰۳ دا گہیشتنه بهغدا، فەرماندەرکهی خوی له م بریاره ناگہدار کردهوه و ئه ویش بؤ لای کۆگهی پیساییی ئاودهستهکانی مۆلگهی په لکیش کرد. ”دهمانچهی له سهر سینگم دانا و گوتی: دهمینییه وه یان دهرؤی؟ گوتم هر دهمهوی برؤم. گوتی دهمکوژی و فریم ده داته ناو کۆگه که وه و که سیش نازانی کورژاوم.” پاش ئه و یه که م راجله کینه، ئوستوقاس بوی دهرکهوت له گهل کهوتنی سهدامدا ریکخراوی موجهیدینی خه لقیش باشتترین دۆست و پاریزهری خوی له دهست داوه و چی تر ناتوانی کس بکوژی. راستیشت دهوی هر تهنیا خوی بهند کرا. ”فەرمانده که سهر له بهیانی هاته وه و دووباره گوتمه وه دهمهوی برؤم. ئه و کاته حکوومه تی عیراق رۆیشتبوو، بۆیه دهمزانی ئه وان نامکوژن. پاشان منیان دایه دهستی مۆلگهی ئه مہریکایبیہکانه وه.”

ئهمه ناخۆشتترین بیره وه ریی ئه و بوو له گهل ریکخراوی موجهیدینی خه لقا. خۆشتترین بیره وه ریشی له بارهی بوتلیک شهربانی دهرکردی مالا نه وه بوو. هر وه ک ئیزان، له ناو ریکخراوی موجهیدینی خه لقیشتا ته لکه هول قه دهخه بوو. ”به لام له ئیزان ههفته یه ک پيش هاتنی سالی نۆی داوونه ریتی زهرده شتی هه یه. ئاگریکی زور هه لده کری و ئیمه ئاههنگ دهگیرین.” ئهم بهزمه له ناو رمخدا نه بوو. ”هاوه لیک به شاراوهیی بوتله شهربانکی دروست کردبوو، پیکه وه خواردمانه وه. ئهمه شه ویکي خوش بوو.”

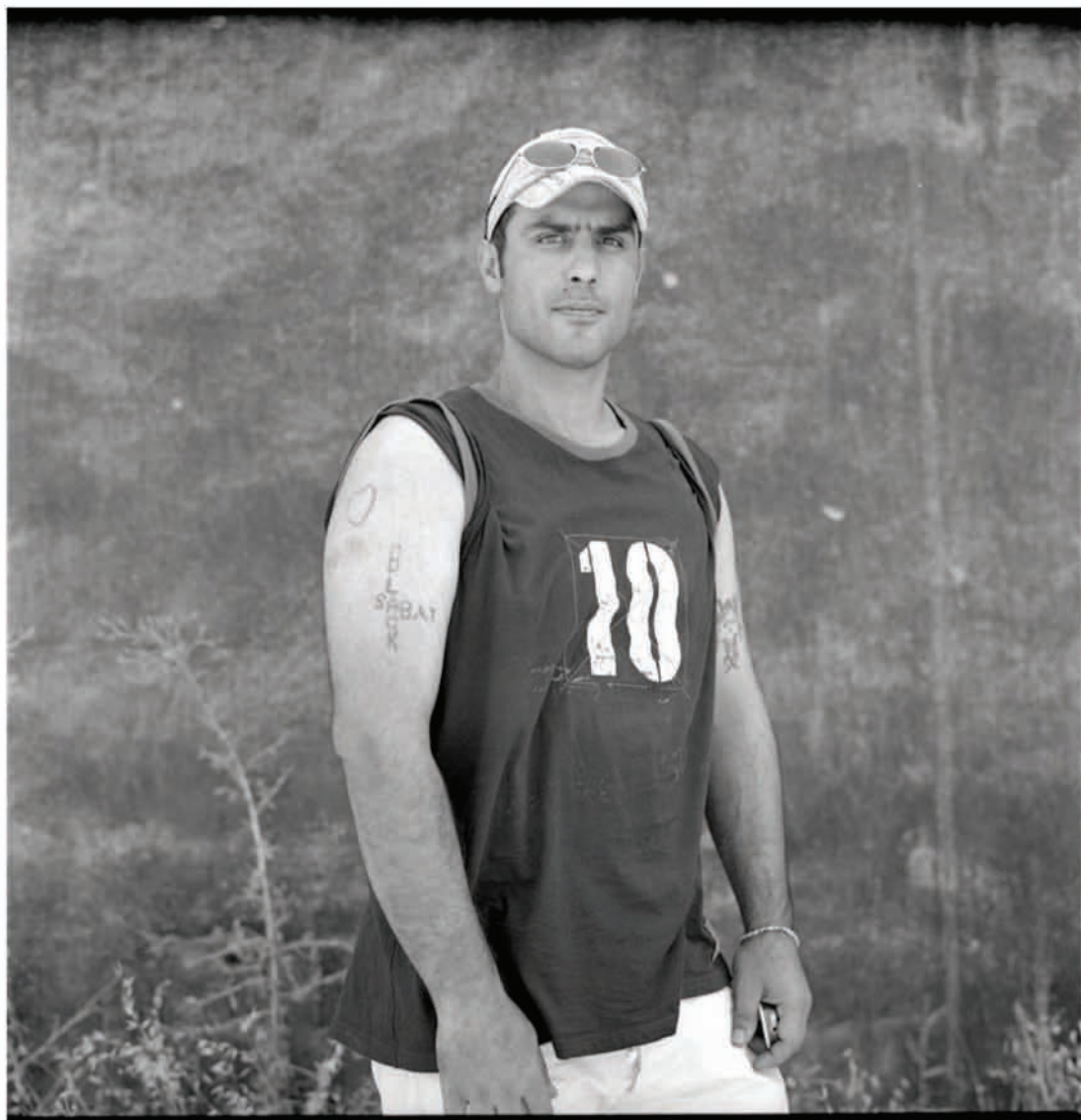
له و کاته وهی ئه و هاوه له گه رابوو وه ئیزان. ئوستوقاس ناتوانی بچیته وه و ده لئی له هه ولیر به ته له وه بووه. ”من پارهم نییه، ماله باوانم ناتوانن پالپشتیم بکن. UNHCR هیچی نه کرد. ئه مہریکایبیہکان به تیروریست ناومان ده بن، کورد ده لئین ئیمه لیمان کوشتوون. کس هیچمان بؤ ناکا. ئیمه ده بی شه بکه ین تا به ژیان بمینین.

”ناتوانم بگه ریمه وه ئیزان، نیوهی ژیان خۆم له گرتیگه دا به سهر بردوووه. له میژیه به هیوای نازادیم.” هاشم ئوستوقاس له ۲۰۰۲ ئیزان به جی ده هیلی دوا ئه وهی به هوی بیروباوه ره سیاسیبه کانیه وه ده گیری. له ریگهی پۆسته و رادیوه – بی بی سی و سی ئین ئین – زانیاری کۆ ده کاته وه و له ناو زانکۆدا بلاویان ده کاته وه. ”جاریکیان بؤ ماوهی پینچ رۆژ نازاریان دام.”

ده چیته تورکیا و له UNHCR دا خوی تۆمار ده کات به لام مافی په نابه ریه تی وه رناگری. پۆلیس هه ره شه ی لی ده کا. ”گوتیان تهنیا به مہرجیک ده توانم بمینمه وه ئه گه ر بیسه لمینم که وا ۱،۰۰۰ دۆلارم هه یه و کیشه نانیمه وه و به لئین دهمم کار نه که م. ئه گه ر نه متوانیایه له ماوهی ۲۴ سه اتادا ئه و پارهی ده سته به ر بکه م، منیان سنووربه دهر ده کرده وه.”

ئهمه وا ده کا بکه ویته داوی ریکخراوی موجهیدینی خه لقه وه، هه رچه نده پيشتر ه یچ پیوه ندییه کی له گه لیا ندا نه بوو بوو. ئه ندامیکی ریکخراوه که له بنکه ی پۆلیسا یارمه تیدانی پيشان دا بوو. ”منی برد بؤ هۆتلیک و چه ند لاپه ره یه کی له بارهی ریکخراوی موجهیدینی خه لقه وه پی دام و له بارهی مۆلگهی ئه شره قه وه دا. ئه و رۆژه ی ۷ ئابی سالی ۲۰۰۲ بوو. رۆژی دواتر منیان بؤ عیراق برد.”

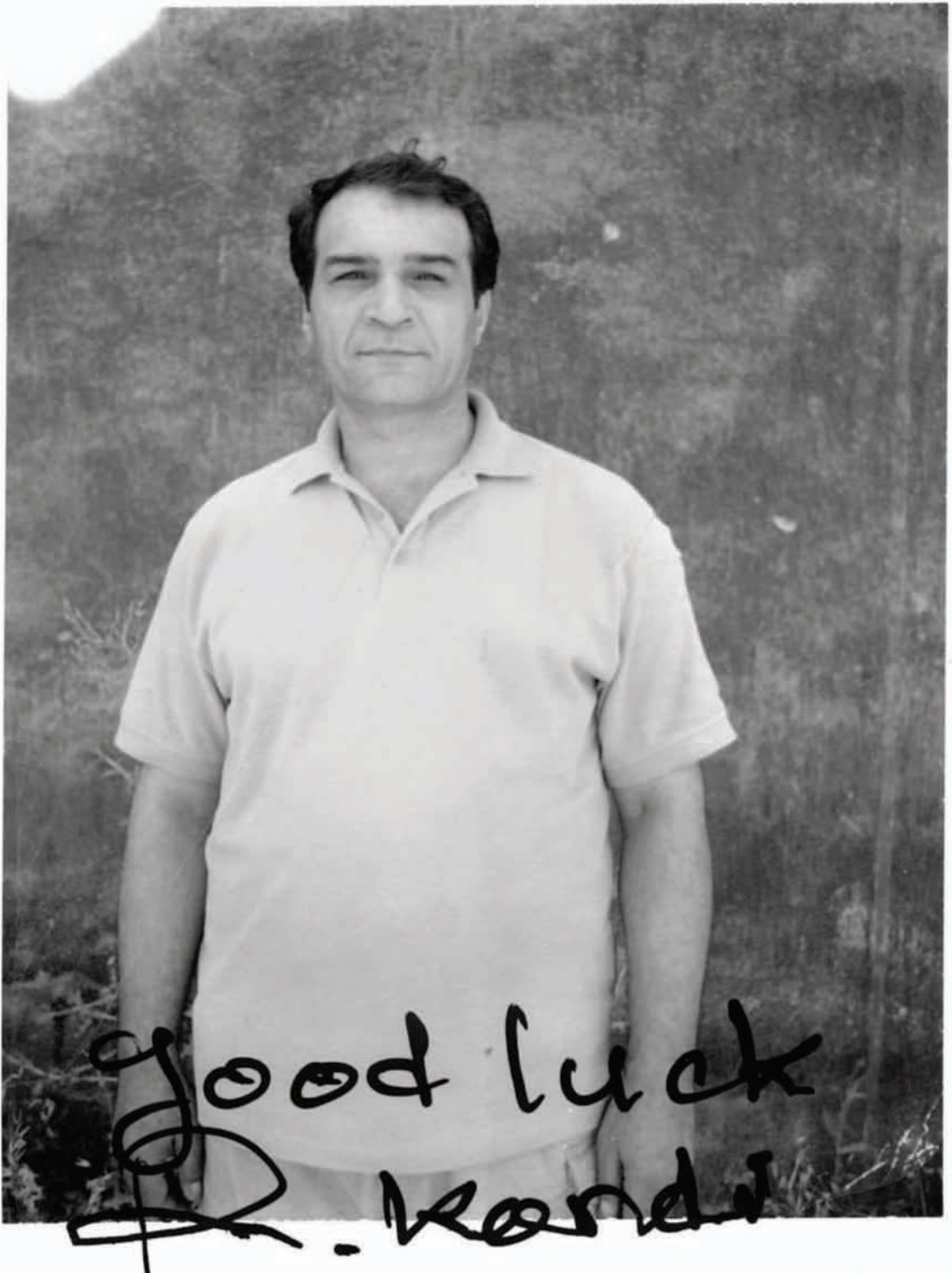
ئوستوقاس به داوی ژیان له گهل خه لکی تری دژ به ریژیمدا ده گه را. ”ئه و خه لکانه ی له ریکخراوی موجهیدینی خه لقا چاوم پی که وتن زور به به زه یی بوون. به لام ئه وه ده می له ناوه خوی مۆلگه که دا بۆم دهرکهوت شیوه ی مامه له کردنی خه لک له گهل یه کتر – که به خوشک و برا بانگی یه کتریان ده کرد – دهرکرد بوو. فەرمانیان پی درابوو وا بکن، له دلایانه وه هه لنه ده قولای. بی هیوا بووم.” هه روه ها رکی له و راستییه ده بووه وه که ریکخراوی موجهیدینی خه لق ناچاری کردبوو درۆ بکا و بلی ئه و کاته ی له تیرانیش بووه پیوه ندیی له گهل ئه واندا

ناو: هاشم ئۆستوڧاس

لەدايكيووي: ۱۹۷۵، تاران

ميژووي پيوەنديکردن: ۲۰۰۲

Name: Rozbeh Kordi

Date of Birth: 1960, Tehran

Joined MKO: 2001

ASHAMED

"My best time was when I got into MKO and went to Ashraf Camp", says Rozbeh Kordi reluctantly. "But a better memory was the day I left the organization. Because when I got in, I didn't know who they were, I was happy to be there. At the end, I knew who they were and was even happier to get out. By then I understood that I didn't belong in that place."

Kordi does not want to talk about his life in MKO, nor his life in Germany before joining. "I was with MKO for sixteen months. I learned only basic skills", is all he will say. He does not want people to feel sorry for him, he says. And it seems he is ashamed too. "I don't want everybody to know what I've done in Ashraf Camp."

When pushed, he says: "They (MKO) are the same as the Iranian regime. They are Islamic, they are the same thing. They only fight for the power. Freedom fighters? They just talk. You understand when you go inside, than you hear that they are different from how they look. I didn't like to stay. Most of their thinking is shit."

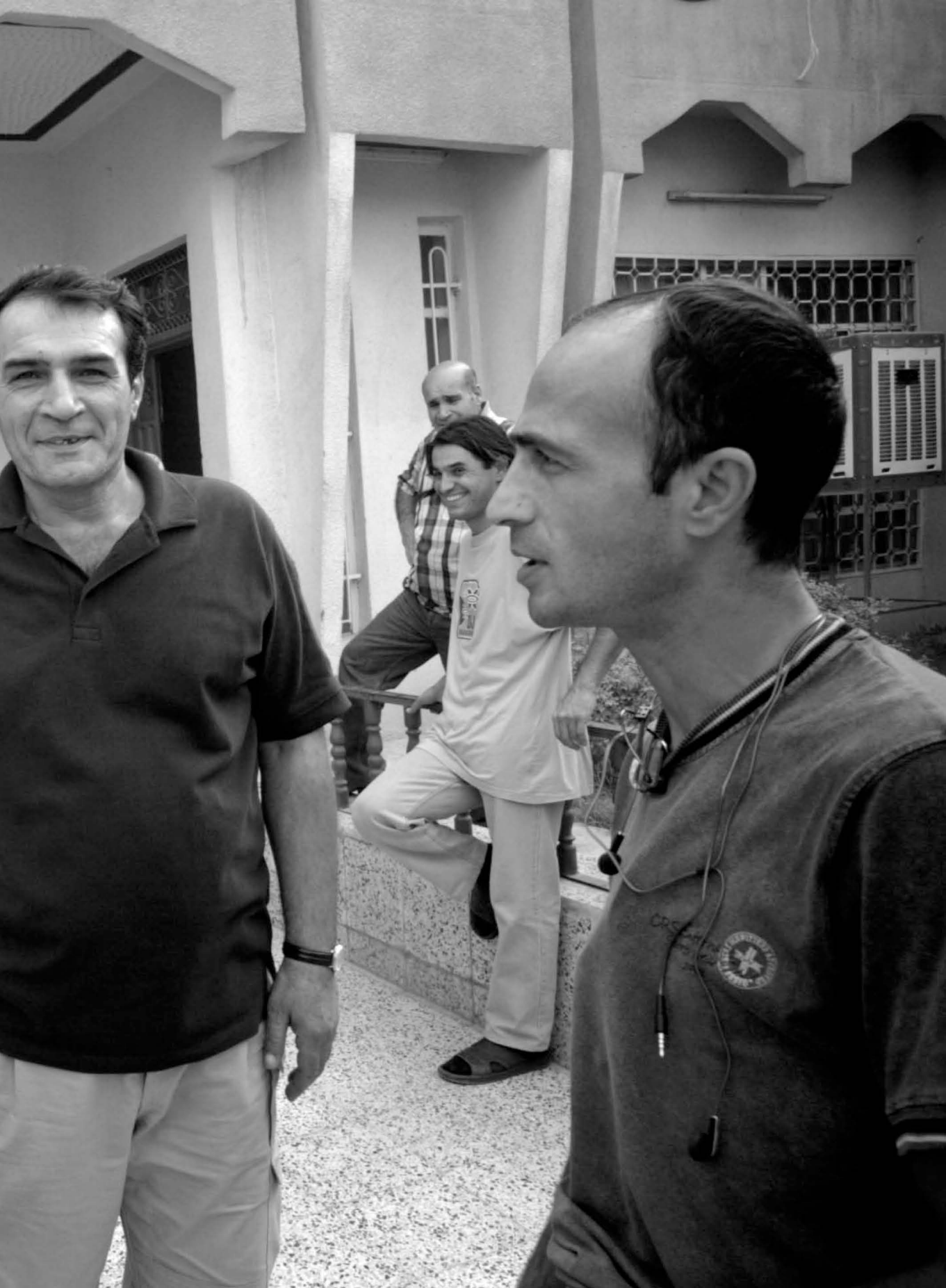
When the Americans came, he left and went to the American camp. He stayed four-and-a-half years at TIPF. When the Americans let him leave, together with about 100 others, he found a smuggler who helped him reach Turkey. But he was deported back to Iraq, even though he has UNCHR refugee status.

"I came straight back to Erbil, spent seven days in prison here until UNHCR got me out."

He is dissatisfied with the UNHCR, who don't do enough for him. "I've been recognized as a refugee for two years, and no UNHCR or other organization helps me to lead my own life. The guy from UNHCR came two months ago, and said: 'We cannot do anything for you. We can only send your file to the different countries'."

But Kordi will not accept every offer of help that comes his way. "The Iranian government wants us to work with them. I do not want to. I want my life." He is sure that one of the former MKO-members, who tries to help his comrades from the United Kingdom, works with Iran. "They want him to get us to work for Iran as refugees in Europe."

ھەرکە ئەمەریکاییەکان ھاتن، ئەو بەجێ ھێشتن و چوو مۆلگەى ئەمەریکاییەکانەو. چوار سال و نیو لە TIPE دا مایەو. کاتى ئەمەریکاییەکان رێگەیان دا بڕوا، لەگەڵ نۆزیکەى ۱۰۰ کەسى تردا، قاچاغچییەکی دۆزییەو و گەیاندىیە تورکیا. بەلام سنووریەدەرى عێراق کرایەو وێرای ئەوێ کە نووسراوی پەنابەری UNHCR ی ھەبوو. "یەکسەر ھاتمەو ھەولێر، ھەوت رۆژم لە گرتیگەدا بەسەر برد، تا UNHCR منیان ھێنایە دەرەو."

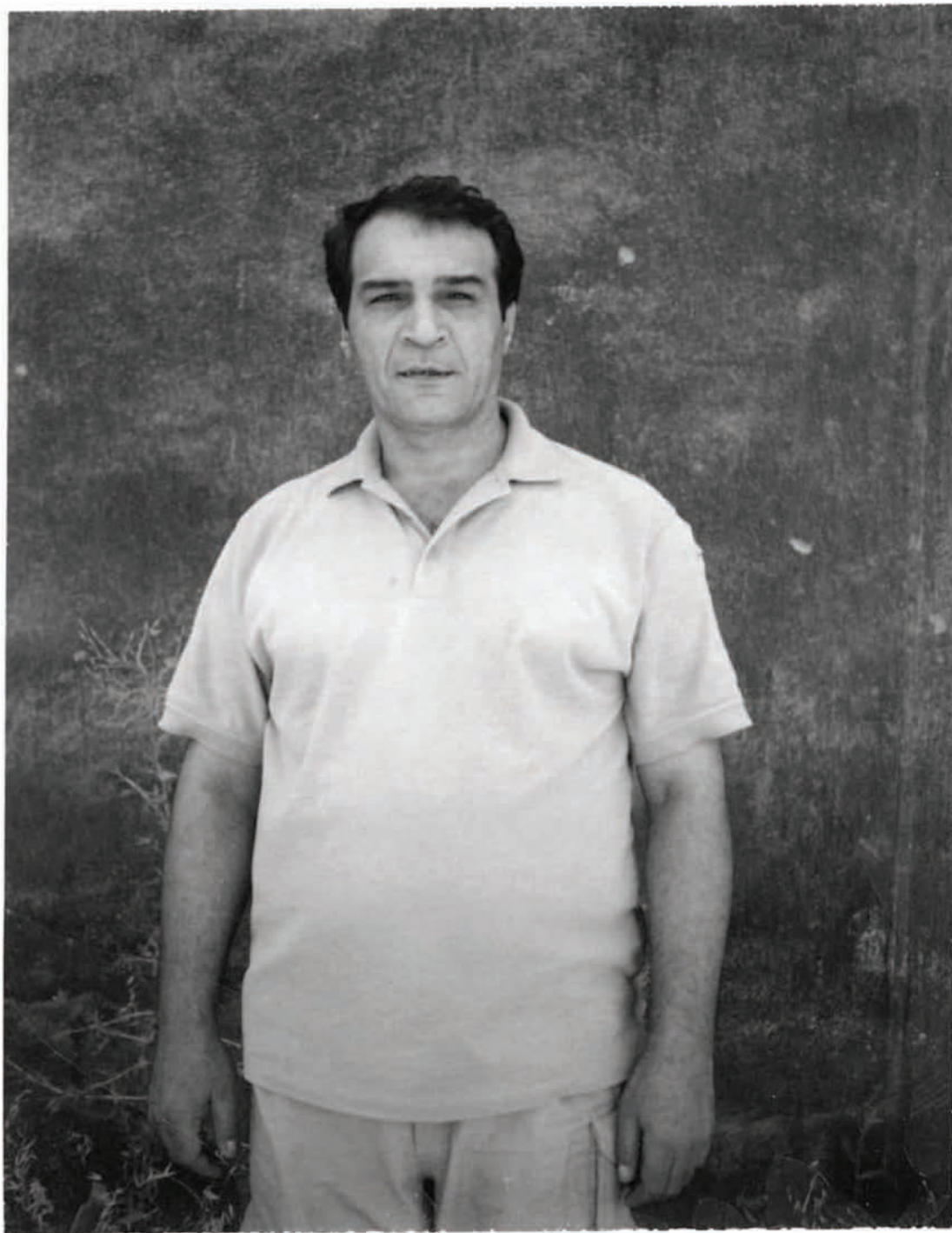
نارازییە لە UNHCR لەوێ ھىچى بۆ ناکەن. "بۆ ماوەى دوو سال بە پەنابەر نووسرام، بەلام نە UNHCR و نە رێکخراوەکانى تر یارمەتیم نادەن لە ژيان بەردەوام بەم. دوو مانگ لەمەوبەر پیاویک لە UNHCR ھەو ھات و گوتى: ھىچمان بۆ تۆ پى ناکرێ. تەنیا دەتوانین فایلەکانت بۆ چەند ولایتیک بنێرین."

بەلام کوردی ھەموو جۆرە پێشنیازیک قەبوول ناکات کە دینە بەردەمى. "حکومەتى ئێرانى دەیەوئ ئیمە لەگەلیدا کار بکەین. نامەوئ ئەم کارە بکەم. من ژيانى خۆم دەوئ." ئەو دلنیاىە لەوێ یەکیک لە ئەندامانى پێشوی رێکخراوی موحاھیدینى خەلق، کە ھەول دەدا لە شانشینی یەگرتوودا یارمەتیی ھەقالانى بدات، لەگەل ئێراندا کار دەکا. "دەیانەوئ ئیمە وەک پەنابەر لە ئەوروپا بین و کاریش بۆ ئێران بکەین."

رۆزبى کوردی بە دلگرانییەو دەلی: "خۆشترین کاتم ئەو بوو کاتى چوو مە ریزی رێکخراوی موحاھیدینى خەلق و چوو مە ناو مۆلگەى ئەشرفەو. بەلام بیرەوهریى خۆشترم ئەو رۆژە بوو کە رێکخراوەکەم بەجى ھىشت. لەبەرئەوێ کاتى چوو مە ناویانەو، نەمدەزانى کێن، خۆشحال بووم لەوێ بەم. دواجار، زانیم کێن و زۆر دلخۆشتر بووم کە ھاتمە دەرەو. دەرنگ زانیم من بۆ ئەو شوینە دەست نادەم."

کوردی نایەوئ باسى ژيانى خۆى لەناو رێکخراوی موحاھیدینى خەلقدا بکات، ناشیەوئ باسى ژيانى لە ئەلمانیدا بکات پێش ئەوێ بچیتە ریزی رێکخراوەکەو. "۱۶ مانگ لەگەل MKO دا بووم. تەنیا شتە سەرەتاییەکان فێر بووم." تەنیا ئەو نەندەى گوت. دەلی نایەوئ خەلک دلیان پێى بسووتى. پى دەجى ئەویش شەرمەزار کرایى. "نامەوئ کەس بزانی لە مۆلگەى ئەشرفدا چیم کردووە."

دواى زۆرى لیکردن، دەلی: "ئەوان MKO ھىچیان کەمتر نییە لە ریزی ئێران. ئیسلامین و ھەمان شتن. تەنیا لە پیناوی دەسلالتدا شەر دەکەن. (ئیمە شەپروانى ئازادین؟) تەنیا قسەىە. کە بچیتە ناویانەو ئەوجا تى دەگەى ئەوێ دەیکەن زۆر جیاوازه لە پروالەتیان. پیم خۆش نەبوو بمینمەو. زۆربەى بیرکردنەوھیان شتى پڕووچە."

ناو: رۆژی کوردی

له دایکبووی: ۱۹۶۰، تاران

مێژووی پێوهندی: ۲۰۰۱

بريندار

هه لواسراو

كتومت وهك ئيران

جى نيبه بوى بروم

شهرمهزار

MKO

DON'T TALK TO THE ENEMY

MKO

Mujahedin Khalq Organisation was founded in Iran before the Iranian revolution of 1979, as a resistance movement against the Shah. After the revolution when its leader, Massoud Rajavi lost the power struggle to ayatollah Khomeini, it went underground. In 1981 the organisation declared an armed struggle against the new regime in Iran.

Rajavi moved to Paris, and soon afterwards to Iraq. There he started an alliance with Saddam Houssein, which would last until the American invasion of 2003. Saddam allowed Rajavi to open a number of camps and set up a military organisation in Iraq. MKO-members were trained by Iraqi military to be part of the National Liberation Army. Cross border actions took place; the biggest in 1988, at the end of the Iran-Iraq war. MKO lost more than 1,000 members when the Iranian army beat the hell out of them.

In the meantime the organisation grew more and more to be a sect. Members were forced to divorce while Rajavi remarried. Maryam Rajavi - his new wife - became his co-leader.

The relationship between Rajavi and Saddam improved in 1991 after MKO helped the Iraqi president to quell revolts in the Kurdish North and the Shiite South. The Kurds have never forgiven MKO for their violent actions which cost many Kurdish lives.

Some MKO-camps were bombed during the American invasion in 2003.

After the fall of Baghdad the Americans confiscated all MKO weapons, and allowed them to keep only their main camp, Ashraf. During interviews with the members they selected those who wanted to leave the organisation, and those who would be tried for violent actions.

A separate camp was set up outside Ashraf Camp for those who wanted to leave. Ashraf Camp was placed under the control of the coalition forces.

Rajavi disappeared; he has not been seen in public since April 2003. Some rumours claim he is in the United States, working with the Americans; others say he is inside the camp. Since his disappearance, his wife Maryam has been the public leader, operating from the MKO headquarters in Paris.

The Americans protected MKO in Ashraf Camp. The new Iraqi government wanted to get rid of them as quickly as possible. Members are used to spy and collect information on the Iranian nuclear programme, and Washington has been using the organisation to put pressure on Tehran to co-operate.

About 3,200 members remain in the camp in Iraq, and a few thousand supporters live in Europe, Canada and the USA.

DON'T TALK TO THE ENEMY

Not all of the former Mujahedin would talk about their past. Some of them, like Sadegh Kazemi en Hossein Valipour, refused to cooperate with the makers of this book.

In a sect like the Mujahedin Khalq people believe the outside world is working against them. They are told by MKO all former members are enemies. So when the Kurdish authorities, who were against the book, told the group in Erbil the journalists were working for Iran, they readily believed this. And to the enemy of course you do not talk. Therefore, even though Valipour's and Kazemi's pictures were already taken, they would not submit to an interview.

قىسە بۇ دوژمن مەكە

ھەموو ئەندامانى پېشووئى مۇجاھىدىن باسى رابردوئى خۇيان ناكەن. ھەندىكىيان، ۋەك سادق كازمى و حوسىن ۋەلى پوور نەيانوئىست ھاۋكارىيى دروستكەرانى ئەم كىتئىبە بگەن.

لە گروپىكى ۋەكو مۇجاھىدىنى خەلقدا خەلكەكە پىيان ۋايە دىئاي دەرەۋە دژى ئەۋان كار دەكەن. لەلايەن پىكخراۋى مۇجاھىدىنى خەلقەۋە پىيان گوتراۋە ھەموو ئەندامانى پېشوو دوژمنن. كەۋاتە كاتىك دەسەلاتدارانى كوردى، كە دژى دانانى ئەم كىتئىبە بوون، بەگروپەكەى ناۋ ھەۋلىرىيان گوتبوو ئەم رۇژنامەنوسانە بۇ ئىران كار دەكەن، ئەۋان بەئاسانى بروايان بەمە كرىبوو. بىگومان تۇش بى لەگەل دوژمندا نادوئى. بۇيە، ھەرچەندە ۋەلى پوور و كازمى وئىنەيان گىرابوو بەلام ملىان نەدا بۇ چاۋپىكەۋتن.

رېځخراوى موجهيدىنى خەلق

رېځخراوى موجهيدىنى خەلق لە ئىران بەر لە شۆرپى سالى ۱۹۷۹ى ئەم ولاتە، ەك بزوتتە ەهەكى بەرگىكارانە لە دژى شادا دامەزرا. پاش پووبە ەووبوونە ەوى شۆرپى كاتىك مەسعوود رەجەوى سەرۆكى ئەم رېځخراو لە ئاست نايەتولا خومەينىدا ەيزى لە دەست دا، چوو ەباتى ژىزنەوينىيە ەو. سالى ۱۹۸۱ رېځخراو ە ەباتى چەكدارىي لە دژى رېژىمى تازەدا لە ئىران راگەياند.

رەجەوى بۇ پارىس كەوتە رى و پاش كەمىك بەرەو عىراق. لەوى لەگەل سەدام حوسىندا ەاوپەيمانەتییەكى پىك ەينا كە تا ەيزى سالى ۲۰۰۳ى ئەمەرىكا بۇ سەر عىراق درژەى كىشا. سەدام رېگەى بەرەجەوى دا كۆمەلىك مۆلگە و رېځخراوى سەربازى لە عىراق دابمەزىنى. سوپاى عىراق راھىنانى بە ئەندامانى رېځخراوى موجهيدىنى خەلق كرد تا ببنە بەشيك لە سوپاى رزگارىكارى نىشتمانى. كردهوى سەربازى لەودىو سنووردا روويان دا، مەزنترىنيان لە سالى ۱۹۸۸دا بوو، لە كاتى بەكۆتاهاتنى شەرى ئىران - عىراقدا. رېځخراوى موجهيدىنى خەلق پتر لە ۱،۰۰۰ ئەندامى ون كرد كاتى سوپاى ئىران دۆژەهيكى بۇ نانە ەو.

ەمان ئەو كاتە، رېځخراو ەكە زياتر و زياتر بەرەو گروپىكى ئاينى مىلى نا. ئەندامانى ناچار دەكران ژنەكانيان بەر بدن ئەوى دەمى رەجەوى دووبارە ژنى ەينايە ەو. مەريەم رەجەوى تازەژن بوو ەاوسەركردهى.

پۆنەندى نىوان رەجەوى و سەدام لە سالى ۱۹۹۱دا، پاش ئەوى رېځخراوى موجهيدىنى خەلق ەاوكارىي سەرگۆمارى عىراقى كرد بۇ سەرگوتىنە ەوى راپەرىنى كوردى لە باكور و شىعەيى لە باشووردا، گەشى سەند. بە ەوى كردهو دىرندانەكانىيە ەو كە ژيانى زۆر كوردى تىدا بوو بە قورىانى، كورد ەىچ كات لە رېځخراوى موجهيدىنى خەلق خۆش نەبوون. ەندىك لە مۆلگەكانى رېځخراوى موجهيدىنى خەلق لە كاتى پەلامارى ئەمەرىكا لە ۲۰۰۳دا بۆمباران كران. پاش كەوتنى بەغدا ئەمەرىكايىيەكان دەستيان بەسەر تەواوى چەكەكانى رېځخراوى موجهيدىنى خەلقدا گرت و رېگەيان دان تەنيا مۆلگەى سەرەكىي ئەشرفيان بەدەستە ەمىنى. لە كاتى چاوپىكەوتن لەگەل ئەنداماندا تەنى ئەو كەسانە ەلدەبژىردان كە نيازى وازەينان لە رېځخراو ەكەيان ەبوو و ەروەها ئەوانەى بۇ كردهوى توندوتىژى راھىنرابوون. مۆلگەيەكى جيا بۇ ئەوانەى بەنيازى رۆيشتن بوون لە دەرەوى مۆلگەى ئەشرفدا كرابوو ەو. مۆلگەى ئەشرف كەوتبوو ژىر كونترۆلى ەيزە ەاوپەيمانەكانە ەو.

رەجەوى ديار نەما، لە ەتەى نىسانى ۲۰۰۳ ەو لە ناو خەلكدا نەبىنزاو ە. ەندىك دەنگۆ بانگەشەى ئەو دەكەن لە ولاتە يەكگرتو ەكاندا بى و لەگەل ئەمەرىكايىيەكاندا كار بكات، ەندىكى تر دەلئىن رەجەوى لە ناو مۆلگەكەدايە. لە ەتەى ديارنەمانى ەو، مەريەمى ژنى بوو ەتە سەركردهى جەماوەرى و لە بارەگاي سەركردايەتى لە پارىسدا چالاكى دەنوئى.

ئەمەرىكايىيەكان رېځخراوى موجهيدىنى خەلقيان لە مۆلگەى ئەشرفدا پاراست. حكومەتى نوئى عىراق وىستى بەزوتترىن كات لە كۆلى خۆيان بكاتە ەو. ئەندامانى بۇ سىخورىكردن و كۆكردنە ەوى زانىارى لەبارەى پرۆگرامى ناوكەيىي ئىرانە ەو سووديان لى ەرگىرا و واشنتۆن ئەم رېځخراو ە بەكار ەينا تا پالەپەستۆ بخاتە سەر تاران بۇ ەاوكارىكردن.

نيزىكەى ۲۰۰۰ ئەندام لە مۆلگەكە لە عىراق ماونەتە ەو و چەند ەزار ەوادارىكىشى لە ئەورپا و كەنەدا و ولاتە يەكگرتو ەكانى ئەمەرىكا دا دەژىن.

رېښخراوی موجهیدینی خهلق

قسه بو دوژمن مهکه

ئەم كۆتۈپە لە بارەى ئەو پىا و ئافرەتەنەىە كە بەشېكى ژيانىان لە رېكخراوى مۇجھەيدىنى خەلقدا بەسەر بىردو، كاتى ئەمەرىكايىبەكان لە ۲۰۰۳ عىراقىان داگىر كىرد، ئەوانىش رېكخراومەكان بەجى ھىشت.

لە ئىزان و ئەوروپاوە ھىنرانە مۆلگەى ئەشرف، كە مۆلگەى سەرەكى رېكخراوى مۇجھەيدىنى خەلقە لە عىراق. لە وىش دەسبەجى رۆىشتىيان لى قەدەخە كرا. لە ناو رېكخراومەكاندا، ھەرەشەيان لى دەكرا و مېشكىان دەشورايەو. ھەندىكىان چەند سالىكىان لە گرتىگەدا بەسەر بىرد.

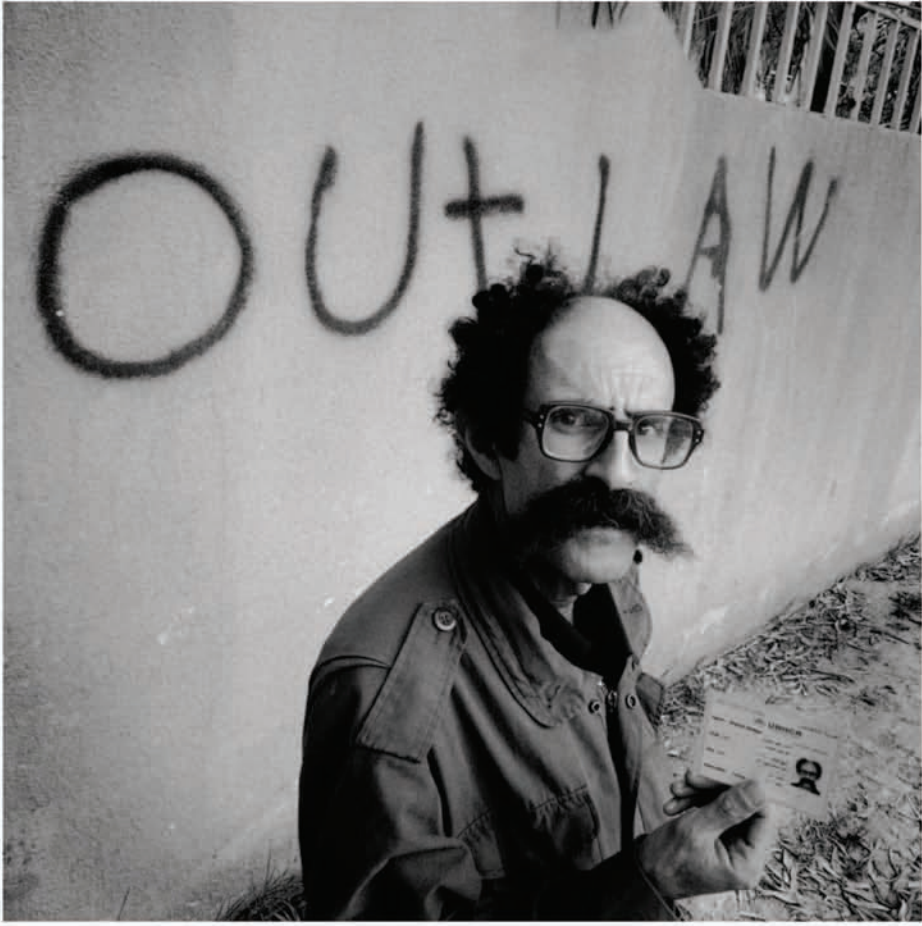
دواى ئەوئەى ئەمەركايىبەكان لە ۲۰۰۳دا ھاتنە عىراق، تونىيان بچنە مۆلگەىەكى تايبەت كە لە تەنىشت ئەشرفدا كرابووە. نىزىكەى ۶۰۰ ئەندام بەم شىوئە مۆلگەى ئەشرفىان بەجى ھىشت، ھەرچەندە مۆلگە ئەمەرىكايىبەكە (پىى دەگوترا TIPE) تەنیا رەشمالى تىدا بوو، ھاوئىان زۆر گەرم و زستانانىش زۆر سارد بوو. قسە ھىە گوایە لەلایەن سەربازە ئەمەرىكايىبەكانەو بەخرابى مامەلەيان لەگەلدا كرابى.

نىزىكەى ۴۰۰ ئەندامى پىشوش پىشنىازەكەى خاچى سوورىان قەبوول كىرد و گەرانەو ئىزان. دواى لىپرسىنەو، ھەندى چار بەندىش دەكران، زۆربەيان لە كۆتايىدا بە ئەندامانى خىزانىان شاد بوونەو. لەلایەن دەسەلاتدارانى ئىزانىيەو چاودىزى دەكران، بەلام كەس پىى نەدەگوتن پىشتى چاوتان بۆىە.

لە كۆتاي ۲۰۰۷دا، ئەمەرىكايىبەكان بىريارىان دا خۆيان لە TIPE دەرياز بكنە. ئەو ئەندامە پىشوانەى ھىشتا لەوئى مابوونەو چەندان سال بوو چاوەرپىيان دەكرد ولاتىك وەك پەنابەر وەريان بگىر. گروپى يەكەمىان كە نىزىكەى ۱۰۰ كەس دەبوون، ھەرىكە و نامەىەك و بىرك پارەى پى درا و بەرپى كران. ھەندىكىان بە ناياسايى گەىشتنە ئەورۇپا، ئەوانى تر لەلایەن پۆلىسى عىراقىيەو گىران و كەوتنە گرتىگەو. عىراقىيەكان رىكان لە رېكخراوى مۇجھەيدىنى خەلق دەبوو ھە لە سۆنگەى ئەوئەى پىوھندىيان لەگەل رۆزىمى سەدامدا باش بوو. ھەندىكىان ھەر بىزبوون.

باشان، لە نىسانى ۲۰۰۸دا، دوايەمىن ئەندامەكانى TIPE بە دەروە ئزان، يەكەم چار نىزدرانە دەوك و دواترىش ھەولىرى پاىتەختى كوردستانى عىراق. دەسەلاتدارانى كورد بۆىو و شۆئىكىان بۆ ھەوانەوئەيان دابىن كىرد. رېكخراوى UNHCR بەردەوام ھەولى دەدا رەوانەى دەروەئەيان بكات. قاچاغچىيەكان شەو و پۆژ كارىان دەكرد بۆ ئەوئەى لە سنوورەكانەو بەرەو ئەورۇپايان بەرپىننەو. ھەفتە دواى ھەفتە گروپەكە بچووكتر دەبوو ھەو.

بەلام ئەوانەى دەگىران سنووربەدەر دەكرانەو، پارەيان نەبوو چارىكى تر لەو رپىە بەدەنەو. ھەندىكىان پىش ئەوئەى برون نەپارەيان ھەبوو، ئەشۆئىكىش بۆ ھەوانەو. لە ھەولىر ون بووبوون. چاوەرپى دنيايان دەكرد يارمەتى چوونە دەروەئەيان بەدا. دەيانوئىست بەردەوام بن لە ئىزان. تووشى دلشكان بووبوون. چاوترسىن بووبوون. لە ئىوان رابردو و داھاتوودا گىريان خواردبوو. ون بووبوون لە وئىدا.

ناوی کتیب: ونبوون له ونیدا
فۆتۆگرافکار: ئەدی فان وەسەل
دەق: یودیت نۆرینک و پاولین بەیکەر
نووسیار: نیان بیکەرتۆن
رەنگرێژی: کیس بەیکەر
وەرگیرانی بۆ کوردی: گۆزان سەباح. لەیلا ھەمید. بەدران ئەحمەد
بلا و کراوەی ئاراس – ژمارە: ٨٤١
دەق و نووساری و رەنگرێژی له هۆلەندا کراون
یەکمەین چاپ کانونی دووھمی ٢٠٠٩، کوردستانی عێراق – ھەولێر
له بەرپۆشەرایەتی گشتیی کتیبخانە گشتییەکان له ھەولێر ژمارە ٤٨ ی سالی ٢٠٠٩ دراوتی.

وڤبوون له وڤنڊا

”دوازده سهعات له تاريخييهكي تهواودا رۇيشتين. پڤنچ كهس بووين. قاچاغچييهك پڤنچ سهه مهتر له پڤيش شوڤنپڤييهكانى ئيمهوه دهړويشت، قاچاغچييهكي تر نيو ميل له پشتمانوه دهړويشت بو سړينهوهى شوڤنپڤييهكانمان. بهقهه پالى چيايهكاندا بهسهر پڤچكهيهكي لميندا دهړويشتين. به ئاستهه كهسى پڤشه خوڤم دهدى. پولىسى تورك له سهعات پڤنجي بهيانيدا ئيمهيان گرت. چواردهورهيان گرتين و داوايان لى كردين خوڤمان بدهين بهدهستهوه. بهتفهنك گهليكيان كوتامهوه، پيلاو و جلهكانيان لهگهل ۱۵۰۰ دۇلاردا لى سهندم. پڤنچ ههزار دۇلارم دا بهقاچاغچى تا بمگهيه نيته نهسينا. پاركه گهړانهوهى نهبوو. نازانم، بهلام رهنگه داويك بووييت. پولىسى تورك كراس و پانتولكههيان دامهوه و به زور ئيمهيان خسته ناو نهوړووبارهى لهگهل كوردستاندا سنوره. شتيكى باش بوو كه ناسنامهى پهنا بهريه تيم پلاستيك بوو. بهيانيى دواتر گهيشتمهوه ناو خاكي كوردستان. ئيستا چاوهړوانم. رهنگه UNHCR مانگى داهاتوو يارمه تيم بدات.

شههاب ئيختيار، ئهندامى پيشووى ريڤخراوى موجهيدينى خهلڤ
وڤبوون له وڤنڊا له ههوليرى پايهتختى كوردى

دهزگای چاپ و بلاوکردنه‌وهی

زنجیره‌ی پوشتبیری

*

خاوه‌نی ئیمتیاز: شهوکه‌ت شیخ به‌زدین

سهرنووسیار: به‌دران ئه‌حمده‌د حه‌یب

ناوونیشان: دهزگای چاپ و بلاوکردنه‌وهی ئاراس، شهقامی گولان، هه‌ولێر

ونبوون له ونیدا

ئیدی قان وەسەل
یودیت نورینک و پاولین بەیکەر